

புகழ்



சியாகா பாலாச்சந்திரன்

Handwritten text in a South Indian script, likely Grantha or Tamil, at the top of the page. The characters are large and stylized, with some appearing to be part of a larger word or phrase.

The main body of the page contains faint, handwritten text in the same script. The text is mostly illegible due to fading and the texture of the paper. There are several lines of text, some appearing to be organized into columns or sections. The handwriting is cursive and somewhat difficult to decipher.

Handwritten signature and text in Tamil script.

S. SHANMUGANATHAN
72, LADY MAC CALLUM DRIVE
NUWARA ELIYA, N.A.
TEL. (0522) 648

S. SHANMUGANATHAN
72, LADY MAC - CALLUM DRIVE
NUWARA ELIYA,
TEL. (0522) 648

யோகா பால்சகந்திரன்

(நகலகாரர்)

அருள்மொழி நாயகி (C)

S. SHANMUGANATHAN
12, LADY MAC - CASLUPE DRIVE
NUWARA ELIYA.
TEL. (0522) 648

யுகமலர்

: பம்பே

சுப்பிரமணிய இராஜமணி

, நல்லூர் தெரு 12

. 8-பம்பே

: சென்னை

யுகமலர் நாயகி

இலா மாட , 102

. 21-பம்பே

ஜெயபாரதி வெளியீடு

57, மகிந்த பிளேஸ்

-/21 கொழும்பு-6

யுகமலர் நாயி

(சிறுகதைகள்)

(C) யோகா பாலச்சந்திரன்

முதற்பதிப்பு :

மார்ச் 1983

அட்டை :

எஸ். துரைசாமி

பதிப்பாளர் :

அந்தனிஜீவா

பதிப்பு :

ஜெயபாரதி வெளியீடு

57, மகிந்த பிளேஸ்,

கொழும்பு-6.

அச்சு :

குமரன் அச்சகம்

201, டாம் வீதி

கொழும்பு-12.

இலரிமலி இராபயஜூ

மாண்புமிகு உத்திய, 73

மலிமலிமலி 12/-

பார்வை

நீண்ட நெடு நாட்கள் என் நெஞ்சில் பூத்த கனவுப் பூக்கள் இப்பொழுது தான் மலர்ந்து மணம் வீசுகின்றன. பாரதி நூற்றாண்டின் விழாச் சுவடுகள் இன்னும் நம்மைவிட்டு மறையாத வசந்த வேளையில்... பாரதியின் புதுமைப் பெண்ணாக திருமதி யோகா-பாலச்சந்திரனின் படைப்புகள் “யுகமலராக” மலர்கிறது.

பெண் படைப்பாளிகளை தினகரனில் வாரந்தோறும் அறிமுகப்படுத்திய நான், ஒரு பெண் பிரமாவின் படைப்பை ‘ஜெயபாரதி’ பதிப்பகத்தின் முதல் வெளியீடாக வெளியிடுவதில் ஒரு வகை மகிழ்ச்சிதான். இந்தப்பாணி தொடரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

யுகமலரை வசந்த அமைப்பாக ஏற்று வரவேற்பீர்கள் என நம்புகிறேன்.

கொழும்பு.

அந்தனி ஜீவா

மனோபய

கீழ்ப்புகைக டுத்து மீடுகுவை மீது மீட்டாது டுது உயர்ந்த
 இராப . மருமீடுகினை யவைய டுதீர்மைய மீது டுழாபவிட்டு மீது
 மருமைய டுட்டியவையுயர்ந்து மீது மீடுகினை மீது மீது மீது
 மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 'காரணமய' மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 . மீது மீது மீது

மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது

மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 . மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது

மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது
 . மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது மீது

சிறப்புரை

இந்நூலிலுள்ள சிறுகதைகள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழில் வெளிவரும் ஆயிரக்கணக்கான கதைகளிலிருந்தும் வேறுபட்டிருப்பதைக் காணலாம். சமுதாய வளர்ச்சியின் ஒரு காலகட்டத்திலேயே இத்தகைய கதைகளை எழுத முடியும்; வெளியிட முடியும். தமிழ் நாட்டின் பின்தங்கிய பொருளாதார, சமூக அமைப்பு இத்தகைய கதைகளை தற்போது ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கலாம். அது வியப்பல்ல. குழுதம், விகடன் துணிச்சலான கதைகளென ஆபாசக் கதைகளையே தருகின்றன; இக்கதைகள் அத்தகையவையல்ல.

இந்நூலிலுள்ள சிறு கதைகளில் பல சிறப்புகளைக் காணலாம். நாம் பெரும்பாலும் ஆண் தலையெடுத்த சமுதாயத்தில் ஆண்கள், பெண்களின் உணர்வுகளை எழுதுவதையே படிக்கிறோம். இக்கதைகளில் பெண்களின் மன உணர்வுகளையும், உடைச்சல்களையும், துன்பங்களையும் பெண் எழுத்தாளர் ஒருவர் துணிச்சலாக எழுதியுள்ளார்; இன்றைய சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவரித்துள்ளார். பெண்களின் விடுதலை உணர்வு, குடும்பப் பிணைப்பு, மத்திய கிழக்கு பணிப்பெண் வேலை, குடும்ப பற்றுப்பாசம், மதுவால் பெண்கள் அடையும் துன்பங்கள், பெண்களின் துணிச்சலான முற்போக்கான முடிவுகள் ஆகியவை யாவும் கதைகளில் ஊடுருவி நிற்கின்றன. கதை அமைப்பு, யாழ்ப்பாண கிராமிய சொல்லாட்சி, மன ஓட்டங்களை எழுத்தில் வடிக்கும் முறை ஆகியவையும் புதுமையாகவே உள்ளன.

'கற்பெனப்படுவது, கனவுக்குழந்தை' ஆகிய இரண்டும் மரபாக வழிவந்த எண்ணங்களையெல்லாம் உடைத்தெறியும் எல்லைவரை சென்றுள்ளன. அவற்றில் பொய்மை எதுவுமில்லை. ஆயினும் இக்கதைகளை எழுதுவதற்கும் வெளியிடுவதற்கும் துணிச்சல் வேண்டும். 'கரை கடந்த நதி, வடிகால், விழுமியங்கள்' கூடத்துணிச்சலானவையே. முன்னதில் குடும்பத்தில் போராடிக் களைத்த பெண் சுதந்திரம் வேண்டி அரேபிய நாட்டுக்கு உழைக்கச் செல்கிறாள். பின்னது, அடைக்கோழியாக வீட்டில் பெண்களை வளர்த்து வெளிநாட்டு மாப்பிளை தேடி அவர்கள் வாழ்க்கை பாழடிக்கப்படுவதைக் கூறுகிறது.

சுபா முதலாளித்துவ வளர்ச்சியடைந்த இலண்டனி லிருந்து கிராமத்திற்கு வந்தபோதும் தந்தை 'சீதனமில்லாத ஏழை' என்று பொய்ச்சாட்டுக்கூறி இரண்டாந்தாரமாகக் கட்டிய மனைவியை தன் தாயின் இடத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ள முற்றாக மறுக்கிறான், 'சுபா' என்ற கதையில்.

'குருவிக்கூடு கலையும்போது' என்பது குடும்ப வாழ்வு குலையும்போது ஒரு குழந்தைக்கு ஏற்படும் மன அவலநிலையை சித்தரிக்கிறது. குடும்பப் பிரிவால் ஒரு குழந்தையின் தனிமை நிலையும் மனப்பாதிப்பும் படிப்புக்குறையும் சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளது.

'யுகமலர்' என்ற கதையே இவற்றுடன் வேறுபட்டு நிற்கிறது. முதலாளித்துவ அமைப்பில் தமிழ்த் திரைப் படங்களில் வரும் இலட்சிய கற்பனைப் பெண்ணை ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். 'கானல் துள்'யில் கற்பனையான இலட்சிய கணவனையும் படைத்துள்ளார். 'அந்தியில் உதயம்' சீதனம் பெற்று படித்தபின் ஏமாற்றப்படும் ஒரு பெண்ணின் காதலையும் மன்னிப்பையும் கூறுகிறது.

பெண்கள் குடியை எவ்வாறு வெறுக்கிறார்கள் என்பதை பல கதைகள் காட்டுகின்றன. உழைப்பு முழுவதும் சுரண்டப்படும் நிலையில் அடிமைகள் கொதித்தெழுந்து எசமானர்களைக் கொலை செய்வதைப் பார்த்திருக்கிறோம்; படித்திருக்கிறோம். அடிமை நிலையிலுள்ள பெண் 'சூடான செய்தி'யில் இதையே செய்கிறாள். ஒழுக்கம் தவறிய மனைவியைக் கணவன் கொலை செய்வது சட்ட ரீதியாக அல்ல, சமூக ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. ஏனெனில் அது ஆண் தலையெடுத்த சமுதாய நீதி. பெண் செய்வது மட்டும் ஏன் அநீதியாக வேண்டும்?

திருமதி யோகா பாலச்சந்திரனின் பரந்த சமூகவியல் அறிவும் துணிச்சலும் நேர்மையும் பெண் விடுதலை வேண்டும் வேட்கையும் புதிய கிராமியத் தமிழ் நடையும் பாராட்டிற்றுகூறியன.

செ. கணேசலிங்கன்
கொழும்பு

என் நோக்கு

கலையோ, இலக்கியமோ எதுவானாலும் மானுட மேம்பாடு கருதியே படைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பது என்கட்சி. இதனைக் கலை, இலக்கிய சிருஷ்டியாளர்கள் தமது தார்மீகக் கடப்பாடாக கொள்வதே நியாயமென நினைக்கிறேன். இந்த அடிப்படையில் நான், வெறும் கதா இரசனைக்காக வரட்டுக் கற்பனாவாதமாக கதை பண்ணாமல், அன்றாடம் நான் சந்திக்கும் சமூகப் பிரச்சினைகளை யதார்த்த ரீதியில் இனம் காட்டுமுகமாக புனை கதைத்துறையை நாடலானேன். இதனால்-மகத்தாக எதையோ சாதித்து விட்டேன் என்றோ, சாதிப்பேன் என்றோ நான் மனப்பால் குடிக்கவில்லை. எனினும் ஏதோ ஒரு தாக்கத்தினை, எதிரொலியை, ஒரு சிறு நெருடலையும் என் கதைகள் என்றோ, எப்போதோ, எவரிடமே, ஏற்படுத்துமேயானால், ஸ்ரீராம சேனையின் சேதுபந்தன உருவாக்கத்தில் பங்குகொண்ட சிறு அணிலைப் போல ஆனந்தமடைவேன்.

அவ்வப்போது சுழத்தின் பிரபல வாராந்த இதழ்களான தினகரன், வீரகேசரியிலும் மல்லிகை இதழிலும் வெளிவந்த தெரிவுசெய்யப்பட்ட சில கதைகளோடு, புதியன சிலவும் சேர்ந்து பன்னிரு கதைகள், இந்த முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. குடும்ப அமைப்பில், குறிப்பாக, பெண்களின் வாழ்வில் உருவாகி வரும் புதிய எழுச்சிகள், மாற்றங்களின் விளைவான நவீன உளவியல் பிரச்சனைகளை அநேகமாக, என் கதைகளின் கரு ளுலங்களாக அமைந்துள்ளன. பெண்ணுலகின் சமத்துவ வேட்கை நேரிய அர்த்தத்தில் பரிபூரணத்துவம் பெறவேண்டும் என அறைகூவிய மகாகவி பாரதியாரின் நூற்றாண்டு கொண்டாடப்படும் இக்கால-கட்டத்தில், இத்துறையில் சுடுபாடுகொண்ட நான், ஏதாவது, ஒரு நூலினையேனும் வெளியிட வேண்டும் என்று என் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்ட பல எழுத்தாள நண்பர்கள் அளித்த ஊக்கத்தின் விளைவே இச்சிறு தொகுப்பு.

என் அன்பு வாசக நேயர்களே! இதனைப் படித்துவிட்டு என் கதைகள் பற்றிய உங்கள் மன அலைகளை என்னோடும் பகிர்ந்து கொள்வீர்களேயானால், பெரிதும் நன்றியுடையவளாவேன். நன்றி!

யோகா பாலச்சந்திரன்

குகாவி னா

பொருளடக்கம்

ய்வி பருவாய ய்முனாமுதா ராயிவகிண்டி ராமலீகை
 னா துபாநா ய்ருவியி ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 குயது நகர்நாமயி ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 கிண்கீதி நயவியாயி ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 ருதி ராக வ்ருமிட , னாது ன்ப்புபபப்பயுத கட்டு . ன்ருவி
 ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 கட்டுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 1. கற்பெனப்படுவது பகரூச ய்ருக்கிடுக னாது ய்பு
 பாது யலீகை ரொப
 ப்வி ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 2. கனவுக் குழந்தை ன்ப்பிட்டுக . ன்ருவி ன்கடுபப்பகம்
 பாய யலீகை ரொப
 3. யுகமலர் னா ய்புலீபகுதவி ன்ருவி ருடு , பருவினா 17
 ருதி 4. கரைகடந்த நதி ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 பாய யலீகை ரொப
 5. வடிதரல் னாது பாய யலீகை ரொப
 6. விழுமியங்கள் ன்ப்பய்யய்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 7. கானல் துளி ன்ப்புபபப்பயுத கட்டு
 8. சபா னாது பாய யலீகை ரொப
 9. அந்தியில் உதயம் ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 10. குருவிக்கூடு கலையும்போது ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 11. குடான செய்தி ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப
 12. பொய்மான் ன்கடுபப்பகம் பாய யலீகை ரொப

S. SRANMUGANATHAN
 12, LADY MAC - CALLUM'S DRIVE
 NOWARA ELIYA.
 TEL: (0522) 648

1 கற்பெனப்படுவது...

டாக்டர் (திருமதி) மகிழ்வதி ராமச்சந்திரன் தன்னுடைய சிகிச்சை நிலையத்தின் வருடாந்த அறிக்கையைத் தயாரிப்பதில் ஆழமாக மூழ்கியிருக்கிறாள். டெலிபோன் மணி தொடர்ந்தும் சிணுகிணுக்கவே, தனது வேலையை இடையில் கெடுக்கும் டெலிபோன் படக்கென தலையிடித்து விட்டு ரீசீவர் முனையைக் காதில் வைத்துக் கொள்கிறார். 'ஹலோ, டொக்டரா பேசுகிறது?' எனக் கேட்டது ஒரு கரடு முரடான ஆண்குரல். "ஆம்! என்ன வேண்டும்" இது டொக்டர் ராமச்சந்திரனின் பதில். "டொக்டர் ஒரு அந்த ரங்கமான ஆலோசனை வேண்டும். எப்போது உங்களைச் சந்திக்கலாம்?" கேட்கிறார் மறுமுனைக்காரர். டொக்டர், "அவசரமில்லையானால் நாளைக் காலை ஒன்பது மணியளவில் வாருங்களேன்" "இல்லை டொக்டர்! ரொம்ப அவசரம் வெரி ஏர்ஜண்ட் இப்போதே வரலாமா?" கெஞ்சினார் மனிதர். இன்றைக்கு இந்த ரிப்போர்ட் தயாரான மாந்திரிதான், என எரிச்சல்பட்டாலும், முகம் தெரியாத ஆணின் பரிதாபமான குரல் அனுதாபத்தைக் கிளப்பியதால், "சரி, வாருங்கள்", எனச் சொல்ல வைத்தது.

சுமார் அரைமணி நேரத்துள் ஆஜரானபாகுவான, சுமார் முப்பத்தியைந்து நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க, காக்கி நீண்ட கால்ச் சட்டையும் வெள்ளைச் சேர்ட்டும், அடர்ந்த மீசையுமாக ஒருவர் டொக்டர் ராமச்சந்திரனின் ஆலோசனை அறைக்குள் நுழைந்தார். பார்த்ததுமே பட்டாளத்துக் காரன்போல தோன்றினார். "வாருங்கள், அமருங்கள்," என்றபடி டொக்டர் மகிழ்வதி, அவரது கேள்விக்காகக் காத்திருக்கிறார்.

மனிதன் கொஞ்சம் சங்கடப்படுவதாகத் தெரிந்ததும், “என்ன சொல்லுங்கோ, என்ன பிரச்சனை;”. என ஆங்கிலத்தில் கேட்டார். சில இக்கட்டான தேரங்களில் நமது நாட்டு தாய் மொழிகளைவிட ஆங்கிலம் நாசுக்காக கை கொடுப்பது வழக்கம் தானே! வந்தவரும் சற்றுத் தைரியமாய் ஆங்கிலத்திலேயே பிரச்சனையை விளக்கத் தொடங்கினார்.

“டொக்டர்! ஹவ் இஸ்திஸ் பமிலி பிளானிங் இன்ஷெக்ஷன் போர் விமின்? அது ஆறு மாசத்திற்கு ஒரு தடவையா, வருடத்திற்கு ஒரு தடவையா போடுவது? மை வைப் இஸ்கொயிங் எப்ரோட். மிடில் ஈஸ்ட்டில். அதாவது டுபாயிலும் அதைப் போட்டுக் கொள்ளலாம் தானே?” ரொம்ப பரபரப்போடும் அவசரத்தோடும் அங்கலாய்ப்போடும் கேட்டார்.

இதைக் கேட்கவா இவர் இவ்வளவு பரபரப்படைகிறார் என அதிசயித்த டொக்டர் மகிழ்வதி “பெண்களுக்குப் போடப்படும் கருத்தடை ஊசி மருந்து மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை ஏற்றப்பட வேண்டும். அதை டுபாயில் பெறலாமா என்பது பற்றி எங்களால் ஒன்றும் கூறமுடியாது, ஆனால் நீங்கள் வேறு கருத்தடை முறை எதையாவது, குறிப்பாக கருத்தடை குளிசைகளை எடுத்துப்போய் பாவிக்கலாம் தானே?” என்று சொன்னார். இல்லை டொக்டர்! மை வைப் இஸ் ஏ ஸ்கட்டர் பிரேயன். மறதிக்காரி. அதனால் அவருக்குக் குளிசையைத் தினமும் சாப்பிடச் சரிவராது. மறந்து விட்டால், ஏதும் கரைச்சல் வந்தால் பிறகு டிரபின், அது தான் ஊசி மருந்து நல்லதென நினைக்கிறேன்” என்று கூறினார்.

டொக்டர் “உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்? நீங்கள் எங்கே தொழில் செய்கிறீர்கள்?”
 “நான் ஒரு பட்டாளத்தான் டொக்டர். எனக்கு ஒரு பிள்ளை தான். இரண்டு வயது. என்பெயர் ரஞ்சன் பெரேரா,”
 என டொக்டர் கேட்காத பெயர் விபரத்தையும் சேர்த்துக் கூறினார் வந்தவர்.

உடனே டொக்டர், மென்மையாகச் சிரித்தபடியே?

“ஓ...ஒரு பிள்ளைதானா? அதுக்கும் இரண்டு வயதாய் விட்டது. தற்சமயம் மற்றொரு பிள்ளை உண்டானாலும் பரபரவாயில்லை. அதை நீங்கள் சந்தோஷமாகப் பெற்றெடுக்கலாம் தானே? வித்த செகண்ட் சைல்ட், வண் ஓப் யூ கன் ஸ்டெரிலைஸ்” எனச் சொல்லி முடித்தார். டொக்டர் மகிழ்வதி முடிக்கு முன்பே பட்டாளத்து பெரேரா குறுக்கிட்டு, “அதெப்படி முடியும் டொக்டர்? ஐ ஆம் நொட் கொயிங் டூபாய்! அவள் மட்டுமே தானே போகிறாள்” என்றார் டொக்டரின் முகம் ஆச்சரியம் அதிசயம் இரண்டினாலும், சொக்கச் செவேலெனச் சிவந்து படபடத்தது.

“லோ! யூ ஆர் நொட் கொயிங் வித் யூவர் வைப்? மனைவியோடு நீங்கள் போகாவிட்டால், அவளுக்குக் கருத்தடை ஒன்றும் தேவையில்லையே?”

“டொக்டர்! என் மனைவி வீட்டுப் பணிப் பெண்ணாக, ஹவுஷ் மேய்டாக, தனியாகத் தான் போகிறார். ஆனால் அங்கு என்ன, எது, எப்படி நடக்குமோ தெரியாது. இந்த நிலையில் எதுக்கும் அவளைப் பாதுகாப்பாக்கி அனுப்புவது நல்லது தானே? அது தான்” சாவகாசமாக இழுத்தார் பெரேரா.

“அப்படியானால்...? இவ் லோ...? யூ ஆர் ரெடி போர் எனி சிட்டு வேஷன்? அப்பிடி நடக்கலாம் என்று தெரிந்தும், அவரை அனுப்ப ஏன் விரும்புகிறீர்கள்?” தான் ஒரு டொக்டர் என்பதையும் மறந்து மகிழ்வதி, ஆத்திரத்தோடு கேட்டு விட்டார்.

பட்டாளத்துப் பெரேரா மிக அமைதியாகச் சொல்லலானார். “டொக்டர்! எனது சம்பளத்தில் எனது வயது போன பெற்றோர், கலியாணத்திற்குக் காத்து நிற்கும் மூன்று யங்சிஸ்டர்ஸ், ஆகியோரை வசதியாக வாழ வைப்பது மிகவும் கஷ்டம். என்னுடைய ஒரு பட்டாளத்து நண்பரின் மனைவி குவைத் போய் ஒரு வருசத்தில் வீடு கட்டி, தன்சகோ

தரிகள் இருவருக்கும் கலியாணம் கட்டி வைத்து. டி. வி. பிரிஜ் எல்லாம் வாங்கி, கிராண்டாக இருக்கிறார்கள். அதுவும் போகும்போது கருத்தடை செய்துதான் போனாவாம். நான் சாகும்வரைக்கும் உழைச்சாலும் அதையெல்லாம் நினைக்க முடியாது. அதுதான் நானும் என்மனைவியை அனுப்பமுடிவு செய்தேன். உண்மையில், அவளுக்குக் குடும்பத்தைப் பிரிந்து போக விருப்பமில்லைத்தான். பட்ட. வட்ட. ௫.. ௫ டொக்டர்?"

பயங்கரமான இருதய வியாதி வந்துவிட்ட நோயாளியைப்போல டொக்டர் மகிழ்வதியின் மனமும் உடலும் வேதனையால் துடித்தன. கேட்டவற்றைச் சீரணிக்க முடியாமல் டொக்டர் நிணறுவதைப் பார்த்து, பெரேராவுக்கு உள் ளூரச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. "ஒரு பெரிய டொக்டர், அதுவும் குடும்பத் திட்டச் சேவையில், இப்படியான எத்தனையோ மக்களின் அந்தரங்க இரகசியங்களை எல்லாம் அறிந்தவர். என்ன இப்பிடி அறண்டு போயிருக்கிறார்?" என்று யோசித்தார் போலும். சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் இன்று சகஜமாகி வரும் சில அதிதீவிர சிந்தனை மாறுதல்கள், படித்த மேல்மட்டங்களைக்கூட அதிர வைப்பனவாக உள்ளன என்பதும் பலரும் புரியாததுதான்.

தன்னை ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்ட டொக்டர், இப்போது வைத்தியர் என்ற நிலையிலிருந்து இறங்கிச் சமூகத்தின் ஒழுக்கக் கட்டுக் கோப்பில் அக்கறை மிக்க சாதாரண பெண்ணாக, "மிஸ்டர் பெரேரா! உங்கள் நிலை எனக்குப் புரிகிறது. உங்கள் மனைவியும், நீங்கள் சொன்னவற்றிலிருந்து குடும்பப் பாங்கான பெண்ணாகவே இருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். இதையெல்லாம் மனதில் வைத்து, கொஞ்சம் நீங்கள், உங்கள் திட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்தால் என்ன. முடிந்தால் பின்னையைப் பெற்றோரிடம் விட்டு விட்டு, நீங்கள் இருவருமே சேர்ந்தாற்போல போய் ஒரே இடத்தில் தங்கி உழைத்தால் என்ன!" ஆத்திரமீதூர கேட்கிறார். பெரேரா டொக்டரின் அன்பான வார்த்தைகளால் நெகிழ்ந்துப் போயிற்று பட்டாளத்து நெஞ்சம். மனிதர் மனம் திறந்து பேசினார்.

'டொக்டர்' இன்றைய நிலையில், உலகத்தில் பணம், செல்வம், இதைத் தவிர வேறு எதற்குமே மதிப்புக் கிடையாது. நேர்மை, ஒழுக்கம் இவற்றைக் கொண்டு மனிதர்கள் கணிக்கப்படுவதில்லை. சட்டத்திற்கு மாறான வழிகளில் பணத்தைத்தேட எனக்கெல்லாம் தெரியாது. ஆனால் என் பிள்ளைக்கும், என் சகோதரிகளுக்கும் நல்ல எதிர்காலத்தை அமைத்துக் கொடுக்கத் துடிக்கிறேன் டொக்டர். என் பெற்றோர் பாவம். சாதாரண கிராம வாசிகள். ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு என்னை உருவாக்கினார்கள். இன்னும் பத்துப் பதினைந்து வருடங்கள் தொழில் பார்த்தால், என் மனைவியும் நானும் வயோதிப காலத்தில் பட்டினி கிடக்காமல் இருக்க பென்சன் வரும். நானும் வேலையைவிட்டுப் போகமுடியாது. என் சகோதரிகள் மணமாகாதவர்கள். அவர்களை அனுப்புவதால் எதிர்காலத்தில் மணவாழ்க்கையில், எமது சமூகத்தில் அவர்களுக்குப் பிரச்சனைகள் ஏற்பட இடமுண்டு. ஆனால், என் மனைவியை நான் அறிந்து, புரிந்து, மனமார நேசிக்கிறேன். அவள் மனதறிய எனக்குத் தரோகம் செய்ய மாட்டாள். ஆகவே, அவளை அனுப்ப நான் துணிந்து விட்டேன். அவளது சக்திக்கு மீறி ஏதும் அங்கு நடந்தாலும், அதனால் என் அன்பு மாறாது. வீணாக, அனாவசிய பிள்ளைச் சுமைமட்டும் வராமல் தடுத்துக் கொள்ளவே உங்கள் உதவி வேண்டும். உள்ளத்தால் கெட்டாலும் என் லதா, மனதால் கெடமாட்டாள். ஊரில் எத்தனை பேர் நித்தம் நித்தம் மனதால் படுமோசமாகச் சீரழிந்துபோகின்றனர். அதை விட, இது பரவாயில்லைத்தானே? இட் இஸ் ஏ ஷோட் லைப் டொக்டர். நோ பொயின்ட் இன் லிவிங் இட் மிஸரபிளி துரு அவுட்". மிஸ்டர் பெரேரா யதார்த்தமாகப் பேசினது திடமான முடிவை உறுதிப்படுத்தினார்.

பெண்களின் நல்வாழ்வில் எப்போதுமே அக்கறை சற்று அதிகமாகக் காட்டும் சுபாவமுள்ள டாக்டர், மகிழ்வதி

ராமச் சத்திரனின் மனம், "சாமர்த்தியமாகப் பேசும் இவர், தன் மனைவியைப் பலவந்தப்படுத்துகிறாரோ" என்று சந்தேகிக்க வைத்தது.

"ஓகே மிஸ்டர் பெரேரா, இவ் யூ ஹரவ் டிசைட் சோ, நாம் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. எதற்கும் உங்கள் மனைவியை ஒருமுறை கூட்டி வாருங்கள், பேசிப்பார்ப்போம்."

"தாங்கு வெரிமச் டொக்டர். வெரி கைண்ட் ஒப் யூ. மீண்டும் சந்திக்கிறேன்"—பட்டாளத்து வீரன் கம்பீரமான நடைபோட்டுப் போய்விட்டார்.

டொக்டர், மகிழ்வதி ராமச்சத்திரன் தன் வருடாந்த அறிக்கையைப் பூர்த்தியாக்கும் அவசரத்தை மறந்தார். மணி மாலை ஐந்தாகி விட்டது.

நான்கு மணிக்கே பிள்ளைகளை நினைத்துக் கொண்டு வழக்கமாக வீட்டுக்கு ஓடும் அவசரத்தை மறந்தார். மேசை மீது மூன்று மணிக்கு பியூன் கொணர்ந்து வைத்து விட்டுப் போன மயில் மிதக்கும் 'ஈ'யையும் மறந்தார். கண்கள் வெறிச்சிடக் கதிரையில் விறைத்துப்போய் எவ்வளவு நேரம் இருந்தாரோ தெரியாது. சிகிச்சை நிலைய காவலாளி வந்து "நோனா! யன்னல் கதவுகளை மூடட்டுமா" என்று கேட்ட போதுதான், மணி ஆறுகிவிட்டதை உணர்ந்தார்.

வெளியில் மழையும் 'சோ' எனப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. வீதியில்—ஓடிய வெள்ளத்தில் குப்பைகளோடு, வாசல் ஓரங்களில் கிடந்த சில தேவையான பொருட்களும் அடிபட்டுப்போய்க் கொண்டிருந்தன.

வீரகேசரி (1982)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

2 கனவுக் குழந்தை

மாலை ஜந்தரை மணி.

மிகவும் சோர்ந்துபோய் நடை தளர்ந்த நிலையில் வீட்டுக்குக்குள் நுழைந்த ஈஸ்வரன் ஆபீஸ் பையை மேசையில் எறிந்துவிட்டுக் கட்டிலில் தொப்பென்று விழுந்து கிடந்தான். "உடுப்பு மாற்ற இவருக்கு இன்று என்ன இவ்வளவு நேரம்." என்று யோசித்தபடி கையில் தேநீர்க் கோப்பையுடன் படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்த இந்திரா, "என்ன இண்டைக்கு வந்தவுடன் படுத்திட்டியள்? ஏன் சுகமில்லையே?" என வினவியபடி தலையில் கைவைத்துப் பார்த்தான். தலையடிக்கான தடயங்கள் காணப்படாத போதிலும், ஈஸ்வரனின் முகம் சவம்போல் செத்து வெளிறிப்போய்க் கிடந்தது. "இந்தாங்கோ, தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ, களைப்பு மாறும்," எனக் கூறிக் கோப்பையை நீட்டினான். பதிலே தும் கூறாமல் தேநீரைக் குடித்துவிட்டுக் கோப்பையை அருகிலிருந்த டீபேயில் வைத்துவிட்டு, தன் காற்சட்டை பொக்கெட்டிலிருந்து ஒரு துண்டை எடுத்து இந்திராவிடம் கொடுத்துவிட்டு, ஏந்தானத்திலிருந்த துவாயை உருவியபடியே குளியலறையினுள் புகுந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

இந்திராவின் கண்கள் தன் கையிலிருந்த கடிதத்தாளின் மீது படர்ந்தன.

வைத்திய நிபுணர் ரிப்போர்ட்டில் ஈஸ்வரனின் ஆண்மைப் பரிசோதனை அறிக்கை.

அறிக்கையைப் படித்ததும் ஈஸ்வரனின் முகத்தில் காணப் பட்ட சோர்வுக்கான காரணம் இந்திராவுக்குப் புரிய வெகு நேரம் எடுக்கவில்லை. இத்தகவல் அவளையும் வெகுவாகப் பாதித்துவிட்டது என்பதை, அரைமணி நேரம் கழித்து அவ்வறைக்குள் நுழைந்த ஈஸ்வரனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. எதுவுமே பேசத் தோன்றாமல் விழுதி பூசுவதற்காகச் சாமிபடத்தின் முன் போய் நின்று விழுதியை அள்ளிப் பூசியதுதான் தாமதம், ஈஸ்வரனின் கண்களில் பொலபொலவென இரு துளிகள் பளபளத்து விழுந்தன.

“அப்பு சுவாமி, நான் செல்லாக் காசாகி விட்டேனே? என்னால் அவளுக்கு எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை கடவுளே, நான் என்ன பாவம் செய்தேன்” என ஈஸ்வரனின் மனம் அலறிவது. அங்கே அறையினுள் இந்திராவின் மனதில் அல்லோல கல்லோலமாய்க் கடந்தகால நினைவுகளை ஆர்ப்பரித்தன. இப்படியே இருவரும் தத்தம் தனித்தனி மனச் சிறைகளில் அடைபட்டுக் குமுறிக் கொந்தளித்துத் தவிக்கிறார்களே என்பதற்காகக் கரல கடிக்காரம் ஓடாமல் நின்று விடவா போகிறது? ஒருவரையொருவர் நேர்முகமாய்ச் சந்திக்கத் திராணியற்றுத் தவித்தபோதிலும், மணிபத்தரை அடித்து, தும் அயலட்டையில் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டுச் சந்தடிகள் ஓய்ந்து, தாமும் தம் சாப்பாட்டுக் கருமங்களை முடித்து விட்டு ஓயவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டதை ஈஸ்வரன் தம்பதிக்கு உணர்த்தின.

சுய நினைவுக்குத் திரும்பிய இந்திரா பரபரவென “ஹோட் பீளேட்டைப் போட்டுக் கறிகளைச் சூடாக்கிக் கொண்டு, நேர காலத்தோடு தான் அளித்து வைத்திருந்த இடியப்பத்தையும் எடுத்து மேசைமீது வைத்துவிட்டு” “வாருங்கோ சாப்பிட”, எனக் கணவனை அழைத்தாள். அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கும் தைரியம் அற்ற நிலையில் எழுந்து வந்து மேசையில் அமர்ந்தான் ஈஸ்வரன். இயந்திரம்போல அவனுக்கும் உணவைப் பரிமாறிக் கொண்டு தானும் சாப்பிட அமர்ந்தாள் இந்திரா. இருவருக்குமிடையில் பெரும்

கனமாய்த் தொங்கிற்று சில கணங்கள். ஈஸ்வரனுக்கோ உணவு தொண்டையில் இறங்கவே சிரமப்பட்டது. அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான வெந்தயக் குழம்பு, நிறைய வெள்ளைப் பூடு போட்டு வைத்திருந்தான். அத்துடன் நெத்தலி உருளைக்கிழங்குப் புரட்டல் வேறு. சாதாரண நாட்களில் என்றால், ஈஸ்வரன் சப்புக் கொட்டி இரசித்து உருசித்துச் சாப்பிட்டிருப்பான். இன்று ? ஒருவாறு சாப்பாடு முடிந்து படுக்கையில் சாய்ந்த சில நிமிடங்களில் இந்திரா, 'கிளினிக்குக்குப் போன னீங்களோ?' என மெல்லக் கேட்டாள், "ஓம்"—என்று உயிரற்ற பதிலைத் தொடர்ந்து சில நிமிடங்கள் கழிந்தன. அடுத்து "டொக்டர் என்ன சொன்னவர்?" என்று கேள்வி வரவேண்டும் என்பது ஈஸ்வரனுக்குத் தெரியும். இந்திராவுக்கு அதை எப்படிக் கேட்பது என்ற தயக்கம்.

மணி பன்னிரண்டு அடித்து ஓய்ந்தது. என்கோ ஒரு தெரு நாய் ஊனையிட, அதைத் தொடர்ந்து பலநாய்கள் கூட்டு வாத்தியம் இசைத்தன. மீண்டும் அமைதி. "இந்திரா" ஈஸ்வரன் ஈனஸ்வரத்தில் அழைத்தான். 'ம்'—என மூக்கைச் சீறியவாறே பதில் குரல் கொடுத்த இந்திரா அழுகிறாள் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. எதுவும் சொல்லத் தோன்றாமல் அவளின் கூந்தலை ஆதரமாக வருடியபடியே, "இந்திரா நீர் விரும்பினால், எங்களுக்குப் பிள்ளை சிடைக்கும் இந்திரா." "எப்பிடி?" அவ்வளவு நேரம் முகத்தைத் தலையணையில் புதைத்துக் கொண்டு கண்ணீரில் கரைந்து கொண்டு சிடந்த இந்திரா, புதிய ஒரு நம்பிக்கை குரலில் சுடர்விட, அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கேட்டாள்.

"ரிப்போர்ட்டின்படி, எனக்கு ஒன்றுமே செய்ய முடியாதாம். ஆனால் ஒரு குழந்தை கட்டாயம் எங்களுக்கு வேண்டுமென்றால், உன்னைச் செயற்கையாய்க் கருத்தரிக்கச் செய்ய முடியும் என்று டாக்டர் சொன்னார். இப்பிடி இப்போது கைபேர் செய்யினமாம்"—இப்படிக் கூறிவிட்டு அவள் பதிலுக்காக அவன் காத்திருந்தான். கும்மிருட்டு ஆகையால் அவள் முகபாவத்தையும் புரிய வழியில்லை.

‘அதெப்பிடி?’ — சில நிமிடங்கள் கழித்து அவள் கேட்ட கேள்வி.

“நாங்கள் விரும்பும் பட்சத்தில், நமக்குத் தெரியாத ஒருவரின் சக்தி ஊசிமூலம் உன் கர்ப்பக் குடலினுள் செலுத்தப்படுமாம்.”

“ஈ, என்ன அரிகண்டம்” — அவள் அருவருத்தாள்.

“இல்லை இந்திரா, என்னைப் பொறுத்தவரையில், எங்கையோ, ஆருக்கோ பிறந்த ஒரு பிள்ளையை எடுத்து வளர்க்கிறதைவிட, உன்வயிற்றிலே உன் இரத்தத்தில் ஊறி உருவாகும் ஒரு பிள்ளையைப் பெறுகிறது மேல் என்று நினைக்கிறேன்.”

“ஐயோ ஈசன், நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள். ஆரோ ஒருத்தருக்காக என்னைப் பிள்ளைபெறச் சொல்லுறியளே? உங்கடை நல் மனதுக்குக் கடவுள் ஏன் இப்பிடி உங்களை சோதிக்கிறாரோ,” — தன் கணவரின் பெருந்தன்மையை நினைத்து உருகினாள்.

“இல்லை இந்திரா, யாருடையது எவருடையது என்றெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியவராது. மற்ற ஊசி மருந்துகள் போடுகிறது மாதிரித்தான் இதுவும். உன் கர்ப்பப் பைக்குள் விடப்படுமாம். டாக்டர் விரிவாகச் சொன்னார். இந்த இரகசியம் எவருக்குமே தெரியவராது.”

இதைத் தொடர்ந்து இருவரிடையேயும் பேச்சில்லை. விடிந்தது. சனிக்கிழமையாதலால் கட்டிலை விட்டு அவசரமாக எழுந்து ஓட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. அத்துடன் இரவு அதிக நேரம் விழித்திருந்த சோர்வும், அவர்கள் உணர்ந்த ஒரு புதிய உண்மையின் தாக்கமும் இந்திரா, ஈஸ்வரன் இருவரையுமே வெகுவாக அலட்டிவிட்டிருந்தன.

அடுத்த தூரணம் மூன்று நினைவுகள் அந்த விஷயத்தைப் பற்றி இருவருமே வெளிப்படையாக எதுவுமே பேசவில்லை. எனினும் அவரவர் அந்தரங்கங்களில் ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்கள் அலைமோதனம். புதன்கிழமைபகல் தீர்த்திராணிகளினிக்கிற்குப் போனாள். வழக்கம் போல அங்கே வேடிக்காடர் (திருமதி) பவன் இருந்தார். டாக்டர் பவன் என்று அழைக்கப்படும் நிர்மலா சரவணபவன், இந்திராவோடு ஒரே கொள்வென்டில் படித்தவர். ஆகவே நட்பு அடிப்படையில் அளாவளாவிச் சில விஷயங்களை இந்திரா செயற்கைக் கருத்தரித்தல் சம்பந்தமாக அறிந்துகொள்ள விரும்பினாள். பிறக்கப் போகும் பிள்ளையின் குணம், நடை, பாவனைகள், அறிவு, அழகு ஆகியவற்றை கணவன் — மனைவி இருவரினதும் சங்கமிப்புகளில் உருவாகும் ஜீன்ஸ்கள் (சந்ததிச் சுவடுகள்) நிர்ணயிக்கும் என்பதை அறிந்தபோது இந்திராவின் மனதில் ஒரு சலனம் ஏழுந்தது.

“நிர்மலா, உமக்கு ஜோர்ஜை தெரியும் தானே? உம் மடை பாச்மேட் அல்லவா?” — இப்படி இந்திரா கேட்டாள்.

“எந்த ஜோர்ஜ், ஓ... அந்த ஹாண்ட்சம் ஜோர்ஜைக் கேட்கிறாயோ? வை நொட்? அவரைத் தெரியாமல் என்ன? இங்கே உள்ள ஆஸ்பத்திரியில் தான் இப்போது வேலை செய்கிறார். ஆ... யேஸ்... இப்போது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. ஜோர்ஜின் தங்கச்சி ஸ்டெல்லா, உம்முடைய கூட்டாளி அல்லவா? ஸ்டெல்லா கலியாணம் கட்டி லண்டனில் என்று கொஞ்ச நாளைக்குமுன் ஜோர்ஜ் சொன்னார்.” டாக்டர் நிர்மலா தகவல்களை அள்ளிச் சொரிந்துவிட்டு சிரித்தபடியே இந்திராவின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அங்கே ஆழமான ஒரு யோசனை தென்பட்டது.

“என்ன இந்திரா, கடுமையான யோசனை. ஸ்கூல்டேய்ஸ் ஞாபகம் வந்து விட்டதோ?” எனக் கேலி செய்யவும், வெளியே நிறைய நோயாளர்கள் காத்து நிற்பதாகத் தாதிவந்து டாக்

டர் நிர்மலா பவனிபம் சொல்லவும் சரியாக இருந்தது. இந் திரா விடை பெற்றுச் சென்றாள். பப்ரிமலெ யெருமலுடி ரூப ம்ணாண்டா ம்ரபியாயபிடி க்ரிசுக்கம்பரத்தல் ர்மரமலெ ம்ரூரினா ரிசு ப்வுல்லர்ஸ் ரூட் சந்தியில் 154 பஸ்ஸில் ஏறியமர்ந்த இந் திராவின் நினைவுகள் காலத் திரைகளைக் கிழித்து, பி.லேக் கிப் பாய்ந்தன. பகாப ர்ராகுத்துடி ன்மப (கியறடி) ர் ப டுமலொரடித்து ன்மபணமலா ரமயர்டி ம்ரபப்கம்புலகை பபைப்பபிடி ப்பு மலிகை (2) க்ரப ப்ரபம்மலெண்டாசெ ர்விடு க்ககரூயசெ ர்ரடித்து ர்விசுக்கியகலெ மலி க்ரிசுநாமாண்ட ம்ரப ர்ரூ ஸ்டெல்லாவும் இந்திராவும் ஒட்டென்றால் ஒட்டிக் கொள்ளும் அளவிற்கு அத்தியந்த பள்ளித் தோழிகள். இரு வர் வீடுகளும் அருகருகே இருந்தபடியால், பள்ளி நேரத்திற் குப் பின்பும், அவர்களின் சிநேகிதம் பின்னிப் பிணையச் சந் தர்ப்பங்கள் பல கிட்டின. 'உன் ஏஜி'ன் புரியாத பல விசித் திரக் கனவுகளை கண்களில் தேக்கியப்படி, குறு குறு விழி கள் மருள, கொத்துக் கொத்தாய்ச் சுருளும் கூந்தல் தோளில் படாது துள்ளித் திரிந்த இந்திரா மீது, ஸ்டெல்லாவின் அண் ணன் சந்திரன் ஜோராஜ் காட்டிய அக்கறையை, ஆர்வத் தைக் காதலென்று கூற முடியுமோ என்னவோ? ஆனால் இளமை உணர்வுகள் மெல்லென மலரும் அந்த முட்டுக் காய்ப் பருவத்தில் காலடியெடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த இந்திராவுக்கு அதுதான் அமர காதலின் ஆரம்பமென்ற கருத்து எப்படியோ மனதில் படர்ந்து விட்டது. அவளை ஒரு நாள் கூட காணாவிட்டால், அவளுக்குப் பைத்தியமே பிடித் துவிடும். இந்த களங்கமற்ற சிறு பிள்ளைத் தனமான உணர் வுகளுக்கு, அதே பருவக் கிளர்ச்சி பேதலிப்புகளால் உந்தப் பட்ட சந்திரனும் அவ்வப்போது, தன் காந்தப் பார்வைக ளால் இரை போடத் தவறவில்லை.

படிப்பில் படு சுட்டியான ஜோர்ஜ் வைத்தியக் கல்லூ ரிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டு பேராசனக்குப் போன அன்று இரகசியமாக இந்திரா அழுதது, அவள் தோழியும் ஜோர் ஜின் தங்கையுமான ஸ்டெல்லாவுக்குக் கூடத் தெரியாது.

அதற்கும் பின் எத்தனையோ மாறுதல்கள். இந்திராவின் பெற்றோர் ஊரோடு பேசும் சேர்ந்துவிட்டது தொடக்கம். எஸ். எஸ். ஸியோடு படிப்பை முடித்துக்கொண்ட இந்திரா ஆசிரியையாக வேலை பார்த்து, பின் அப்பாவின் சிளார்க் பென்சன் தொகைப் பணத்தின் உதவியால் ஒரு கூட்டுத்தா பணத்தில் தொழில் நுட்ப அதிகாரியாக வேலை செய்யும் ஈஸ்வரனைக் கலியாணம் செய்தது எல்லாமே பத்து வருடங் களில் நடந்தேறிய சம்பவங்கள்.

பஸ் தெகிவளையில் நின்றது. அதனுள் திணித்துக் கொண்டு நின்ற சனத்திரளிலிருந்து விடுபட்டு வெளியேறிய இந்திரா, வீதியைக் கடந்து தன்னுடைய 'அனெக்ஸ்' வீட்டை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறாள். எதிரே கடல் தெரிகிறது. நானே போயா (பெளர்ணமி) என்பதைக் கட லலைகள் இன்றே காட்டுகின்றன. அலைகளின் ஒவென்ற ஆர்ப்பரிப்பை இந்திரா கவனிக்கவேயில்லை. அவள் மனதில் எழும் அலைகள் என்ன சொல்லுகின்றன?

யாரோ ஊர் பெயர் தெரியாத ஒருவருடைய பிள்ளை யைக் கருவில் தாங்கி வளர்ப்பதைவிட, என்றோ ஒரு நாள் என்றாலும், என் மனதில் சலனத்தை ஏற்படுத்திய ஒருவரின் வாரிசைப் பெற்றுவளர்த்தால் என்ன? ஜோர்ஜின் குழந்தை எவ்வளவு அழகாக இருக்கும்? அந்த கம்பீரமான மூக்கு, எடுப்பான உயரம், இந்தி நடிசுர்கள் மாதிரி தல்ல நிறம். அழகான பெண்களினது போன்ற சுண்கள், அடையப்பா, அந்த ஸ்டைலான நடை. அழகு மட்டுமா, ஒரே ஷாட் டில் எஸ். எஸ். ஸியில் ஐந்து டிஸ்டிங்சன்ஸ், பின் மெடிக்கல் கொலேஜில் டிரெக்ட் என்பிரன்ஸ், பாவம் ஜோர்ஜ், பணத் துக்காக யாரோ ஒரு நீர்கொழும்பு கருவாட்டு வியாபாரி யின் படிக்காத மகனைக் கலியாணம் செய்துகொண்டதாகக்

கேள்வி. தன்னுடைய இரண்டு தங்கச்சிமாரைக் கலியாணம் செய்து கொடுக்க, தன்னைத்தானே பலியிட்ட அந்த நல்ல குணம்?

—அப்படி ஒரு ஐடியல் மனிதனுக்கும் என்னைப் போல அழகான, படித்த, நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணுக்கும் பிள்ளையுண்டானால் ?

—நினைப்பே இனித்தது-மறுகணம் அவள் மனம்—“பாவம் ஈஸ்வரன். அவரின் நல்ல மனதுக்கு நான் துரோகம் பண்ண நினைக்கவேயில்லை. அவர்தானே இந்தப் புதிய விஷயத்தை எனக்கே அறிமுகப்படுத்தினார். அவருக்குக் குழந்தை என்றால் கொள்ளை ஆசை. அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்காக அவர் வாங்கி வரும் இனிப்புகளும், அவர்களைக்கட்டிக் கொண்டு பொழியும் முத்தங்களும் ? வீதியில் போகும் தம்பதிகள் தத்தி நடக்கும் குழந்தைகளை நடத்திக் கொண்டு செல்லும் போது, ஈஸ்வரனின் பார்வை பரிதாபமாக இருக்கும். அவரே, துணிந்து நான் செயற்கை முறையில் கருத்தரித்து, என் வயிற்றிலேயே ஒரு பிள்ளை பிறக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறபோது, நான் நினைப்பது மட்டும் எப்படி பாவமோ, துரோகமோ ஆகும்” — இச்சிந்தனைச் சங்கிலி அவர்களின் வீட்டு வாசலில் நின்ற ஒரு புத்தம் புது மிட்சுபிசிலாண்டர் காரைக் கண்டதும் அறுந்தது. யாரோ வீட்டுச் சொந்தக்காரர் திரு. ஹென்றி பெர்னாண்டோ வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார் போலிருக்கிறது என்று நினைத்த படியே வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள் இந்திரா- அதே சமயம் வீட்டுக்காரரின் மாடியிலிருந்து ஒரு தம்பதிகள் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வாசற்படிக்கு வந்தபோது இந்திரா அந்த மனிதனின் முகத்தைக் கண்டாள்.

“அது.. அது ஓ ஜோர்ஜ்” இந்திராவின் ஆச்சரியம் கலந்த மகிழ்ச்சிக்குரல் டாக்டர் ஜோஜைஜை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

ஹாய்...! யூ-யூ ஆர் இந்திரா தம்பித்துரை 'நோ?' என்ற படி திரும்பி அனெக்ஸ் வாசலுக்கு வந்தார். டாக்டர் ஜோர்ஜ்,

“ஆம் என்றபடி அவருக்கு அருகில் நின்ற மிகச் சமாரான, சுறுத்த ஒல்லியான பெண்ணைக் கவனித்தாள் இந்திரா

“இங்கையா இருக்கிறீர்”? என்றபடி ஜோர்ஜ் “மீட் மைவைப் ரீட்டா” எனத் தன் மனைவியை அறிமுகம் செய்தார்.

“சந்தேஷம்: என் கணவர் மிஸ்டர் ஈஸ்வரன் இங்கு கோர்ப்போரேசனில் வேலை பார்க்கிறார் நீங்கள் இங்கே எப்படி?”

இந்திராவின் கேள்விக்கு, “நாங்கள் நீர்கொழும்பில் இருக்கிறோம். மிஸ்டர் பெர்னாண்டோ, என் மனைவியின் சொந்தக்காரர். கொழும்புக்கு வந்தாப்போல இவையைப் பாக்கவேணும் என்று இவ விரும்பினா” என்று விஷயத்தை விளக்கினார் டாக்டர் சந்திரன். ஜோர்ஜ், அதே சூட்டோடு “ஸோ, ஸோ இந்திரா. ஹைளவ் மெனி சில்ரன் போர் யூ? எத்தனை பிள்ளைகள் உமக்கு-என்றாலும் உமது டடா மாதிரி ஒரு டசின் பெறமாட்டீர் என்று நினைக்கிறேன்.” எனக் கூறியபடியே தன் ஜோக்கைத் தானே இரசித்து ஹோ ஹோ வென சிரித்தார்.

“நோ ஜோர்ஜ் எனக்கு இன்னும் பிள்ளைகளில்லை”, எனக் கூறும் போதே இந்திராவின் மனதில் ஒரு படபடப்பு ஒரு சிலிர்ப்பு.

“அதற்கென்ன அவசரம் இந்திரா, வாழ்க்கையை நல்லா ரசியும் இன்னும் உமக்கு வயதாகவில்லைதானே, உமக்கென்ன

ஒரு, ஷெடெல்லாவின் வயது தானே?" என்று கூறிக்கண் சிமிட்டிவிட்டுக் கலகலவெனச் சிரித்தார் ஜோர்ஜ். அந்தக் கலீர்ச் சிரிப்பு மட்டும் இன்னும் மாறாமலே அதே கல்லூரி நாட்களைப் போலவே இருக்கிறதே என அதிசயித்த படியே இந்திரா, "அது சரி; உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?" என்று ஆவல் கொப்பளிக்கக் கேட்டாள்.

ஜோர்ஜ் முகம் சடாரென் ஓடிக் கறுத்தது. கண்ணேர சங்கடத்தின் பின், "ஐஸ்ட்வன், ஒரு மகன் வயது நாலரை" என முனகினார்.

"நர்ச்சரிக்கு அனுப்பிறீர்களோ?" ஆவலோடு கேட்டாள் இந்திரா.

"இல்லை கொஞ்சம் மென்டலி ரிடார்ட்டு, வலது குறைந்த அதாவது மூளை வளர்ச்சி குன்றிய பிள்ளை?" — கூறி முடிப்பதற்குள் ஜோர்ஜின் மனம் பட்ட பாட்டை அவனது இறுகிய முகம் பொட்டெனக் காட்டியது. "ஓஹே ஆம் ஸொரி" — என இந்திராவின் வாய் அலுங்கியது.

"ஓகே! வரட்டா இந்திரா. சீ...யூ" — என்றபடியே ஜோர்ஜ் மனைவியோடு காரில் ஏறிச் சென்றுவிட்டான்.

கார் சென்ற திக்கை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற இந்திராவின் சிந்தனையில் ஜோர்ஜின் உதவியில் ஜனித்து அவனது கருவில் மலர்ந்த அழகான சுற்பனைக் குழந்தை கன்னங்குழிவிழ பொக்கை வாய் திறந்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தது.

"என்ன? கடுமையான பகற்கனவோ?" என்று அப்போது தான் அங்கு வந்த ஈஸ்வரன் அவள் தோளைத் தட்டிக் கேட்டபோது, அவளது கனவுக் குழந்தையின் முகம் பொட்டெனக் கலைந்தது.

தினசரன் (1982)

இருக்கத்தானே வேண்டும்? இறுதியில் பிரம்மகுரு நன்றி யுரை வழங்கினார். “இந்த நாட்டிற்கு நான் வரும்போது எண்ணற்ற இனிய கனவுகளைச் சமந்த இருபத்தைந்து வயது இளைஞகை வந்தேன். சிறிது காலம் தொழில் புரிந்தபின் தாயகம் திரும்புவதே அன்று என் நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் எப்படியேர் பல பல காரணங்களால் அதுவே எனது நிரந்தரமான விஷயமாகிவிட்டது. அன்று நான் கண்ட கனவு என்னளவில் நிறைவேறாமல் போனபோதிலும், இந்த பிணங் நாட்டு மக்கள் என்னால் ஏதோ பயன்படக்கூடிய ஒரு நிலையை உருவாக்கித்தந்தான் இறைவன். அதனால் எனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் தேர்வுகள், வெறுமை இவற்றால் நான் அவ்வளவாகப் பாதிக்கப்படாமல் தப்பி னேன். இதற்காக இந்நாட்டு மக்களுக்கு எனது நன்றிகள் உரித்தாகும். ஏதோ என்னால் ஆனதைச் செய்ய எனக்குச் சந்தர்ப்பமளித்த உங்களுக்கு, இன்று நீங்கள் அளித்துள்ள இந்த மகத்தான பாராட்டுதல்களுக்காகவும் சேர்த்து எனது இதயபூர்வமான நன்றிகள்.”

— பிரம்மம் பேசி முடிக்கும் வரையில் பத்திரிகைக் காரர்களும் வானொலி தொலைக்காட்சிக்காரர்களும் படங்களாக அவரைப் பல கோணங்களில் பிரதிபலிக்க முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தனர். பேசி முடிந்ததும் நிருபர்கள் கேள்விகளாகக் குவிக்கத் தொடங்கினர். ‘முழக்கம்’ பத்திரிகையின் நிருபரான முகிலனுக்கு மற்ற எந்த நிருபரும் கேட்காத கேள்வியைக் கேட்டு ‘ஸ்கப் ஸ்டோரி’ எழுத வேண்டுமென்ற வழக்கமான நமைச்சல். யோசித்தார், யோசித்தார், உள்ள நகங்களை யெல்லாம் கடித்துத் துப்பி யாகிவிட்டது. ‘ஆ... இதோ! ஐயா, என்னதான் மனிதன் கரித்துப் பேச முயன்றபோதிலும் உள்ளுக்குள் ஏதோ துயரம் இருப்பது பேர்லத் தெரிகிறது. என்னமோ கனவோடு வேற இந்த நாட்டுக்கு வந்ததாகச் சொல்லுகிறார். ஏதாவது காதல் தேர்வு கில்வி ஏற்பட்டிருக்குமோ?’ முகிலன் மெதுவாக நடந்து சென்று, வெகு அமரிக்கையாக பிரம்மகுருவை அணுகி, ‘ஐயா, தாங்கள் ஏன் திருமணம் செய்துகொள்ள

வில்லை என்பதை அறியலாமோ? இதைக் கேட்டிருக்கக் கூடாதென்றால் மன்னியுங்கோ ஐயா." முகிலனுக்கு எங்கே, யாரோடு எப்படிப் பேச வேண்டுமென்ற கலை கைவந்த பண்பு. பிரம்மகுருவும் ஒரு கணம் துணுக்குறத்தான் செய்தார். இதிகாலவரை எவருமே தன்னைக் கேட்கத்துணியாத கேள்வி. ஆனாலும் முகிலனின் விநயத்தைப் பார்த்தபோது ஏதோ ஒன்று அவருள் எழுந்து "தம்பி, நாளைக் காலை பத்து மணிக்கு வீட்டுக்கு வாரும். சாவகாசமாகப் பேசலாம்?" என்று சொல்ல வைத்தது. பிரம்மகுரு காரில் ஏறிச் சென்று விட்டார், முகிலனுக்குத் தலைகால் புரியாத குஷி. இதுவரை இந்த நாட்டின் நம்பர் 'வண்' வள்ளலான பிரம்மகுரு அவர்களைப் பற்றிய அந்தரங்க விவரம் எதுவும் வெளியான தில்லை. அதை எழுதும் சந்தர்ப்பம் தனக்குக் கிடைத்து விட்டதே என்ற பூரிப்பில், மறுநாள் காலை ஒன்பது மணிக் கெல்லாம் திரு. பிரம்மகுரு இருக்கும் வீதியை அடைந்து விட்டார். "முழக்கம்" பத்திரிகையின் பிரதம நிருபரான திருவாளர் முகிலன் ஆனாலும் அவரது "செல்ப் ரெஸ்பெக்ட்" என்று ஒன்று இருக்கிறதே, அதற்காக சரியாகப் பத்து மணிக்குத்தான் முகிலன் பிரம்மகுருவின் படலைக்குள் புகுந்தார். பதினெட்டுப் படி இட்டுக்கொண்டே நாள் பங்கு"

வழக்கமான உபசரிப்புகளுக்குப் பின், "ஆ... இப்ப நீங்கள் உங்கள் கேள்விகளைக் கேட்கலாம்," எனக் கூறிக் கொண்டு பிரம்மகுரு மெத்தை ஆசனத்தில் சாய்ந்தார் சற்று வசதியாக. முகிலன் திறந்தார் தன் வாயை. "இவ்வளவு வாழ்வு வசதிகளோடு நீங்கள் வாழ்ந்தும் ஏன் ஐயா நீங்கள் திருமணம் செய்யவில்லை?" "ஓம் அது ஒரு நல்ல கேள்விதான்" — பிரம்மகுரு சற்று யோசித்தவாறே இப்படி இழுத்தபோது. மனிதர் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற ஏக்கத்தோடு முகிலனின் ஐம்புலன்களும் கூர்மையாகின. "சருக்கமாகச் சொன்னால் தம்பி, நான் தேடிய மொடல் கிடைக்கவில்லை. அவ்வளவுதான்" — பிரம்மகுரு வெறுமையாய்ச் சிரித்தார். அதில் தொனித்தது ஏமாற்றமா, விரக்தியா, எது? முகிலனால் முடிவுசெய்ய முடியவில்லை.

சற்று நேர அவகாசம் முகிலனுக்குத் தெரியத்தை கொடுத்தது. “அப்படியானால் உங்களுக்கும் கூட காதல் தோல்வி ஏற்பட்டதா?” இது முகிலன்.

“ஆ...ஆஆஆ” அட்டகாசமாகச் சிரித்தார் பிரம்மகுரு. “காதல், காதல் ஆனால் நான் கொண்டதைக் காதல் என்று சொல்லக் கூடாது. இல்லை. நான் காதல் கொள்ளவுமில்லை. தோல்வி அடையவுமில்லை. ஆனால் எனக்குத் தெரிந்த ஓர் உத்தமமான பெண்ணை நான் மானசீகமாகப் போற்றினேன்.” கொஞ்சநேர மெளனத்திற்குப் பின் மீண்டும் “ஆம், நான் அந்தப் பெண்ணையே ஒரு மொடலாகக் கொண்டு எனது இலட்சிய மனைவியைத் தேடினேன். இன்று இந்த அறுபது வயதிலும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்.” பழைய நினைவுகளால் களைப்புற்றவர்போல காணப்பட்டார் பிரம்மகுரு. முகிலனுக்கு ஒன்றுமே புரிந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் இன்னும் தோண்டித் தோண்டிக் கேட்பது நாகரிகமாக இருக்காதோ என நினைத்தவாறே இருந்தார். பிரம்மகுரு முகிலனின் மனக்கோலங்களை அறிந்திருக்க வேண்டும். தன் கதையைத் தொடங்கினார்.

“தம்பி நான் இலங்கையிலிருந்து புறப்படும்போது எனக்கு வயது இருபத்தைந்துதான். இலங்கையில் கணக்காளர் பரீட்சைக்கு நான் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது தான் என் “மொடலை”க் கண்டேன். கொள்ளுப்பிட்டியில் ஒரு விடுதியில் தங்கியிருந்துதான் நான் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எனது விடுதிக்குப் பக்கத்து வீட்டில்தான் அந்தப் பெண் இருந்தாள்.

அவள் புறப்பார்வைக்கு மிகச் சாதாரணமான பெண்தான். பத்திரிகைக்காரர்களாகிய நீங்கள் வர்ணிக்கும் அன்னநடையாளோ, மின்னலிடையாளோ, கிள்ளை மொழியாளோ, கன்னல் சுவையாளோ அல்ல. பட் ஷீ இஸ் ஏ வொண்டபுல் வுமன். அனுபவிக்கத் தெரிந்த, அதாவது வாழ்க்கையின் இல்லற இன்பத்தை முழுமையாக, ஒவ்வொரு கணத்தையும் பரிபூரணமாக அனுபவிக்கத் துடிக்கும் ஒரு

வனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ஆதர்சப்பெண் அவர். பாரதிகண்ட புதுமைப்பெண் அவர். பழமையின் புனிதமும் புதுமையின் துடிப்பும் வேகமும் கொண்ட அற்புத கலவை தந்த அதிசய வாரிப்பு அவர். ஒ... ஒ. வீ இஸ் ஜுவல் ஒப் ஏ வுமன்." — கடந்த காலநினைவலைகளில் மிதக்கும் சுகத்தில் சில நொடிகள் பிரம்மகுரு தன்னை மறந்தார். முகிலனுக்கு ஒரு சந்தேகம். "ஐயா, அந்தப் பெண்ணை நீங்கள் 'அவர், அவர்' என்று குறிப்பிடுகிறீர்களே?" இழுத்தான். கனவை வலிந்து கலைத்துக்கொண்டு மீண்ட பிரம்மகுரு முகிலனின் கேள்வியைப் புரிந்துகொள்ள முயலுமாப்போல்கணம் நெற்றியைச் சுருக்கிச் சிந்தித்தார். "யெஸ், யெஸ், அவர் என மரியாதைக்கும் மதிப்புக்கும் உரியவர். எல்லா விதத்திலும்தான்." தனது கூற்றினை மேலும் உறுதியாக்குமாப்போல் தனக்கு வாலாயமான சரள ஆங்கிலத்தில் "இன் எவ்ரி ரெஸ்பெக்ட், மிஸ்டர் முகில், ஷி கமாண்ட்ஸ் அன்ட் டிசேர்வ்ஸ் ரெஸ்பெக்ட். அதோடு முக்கியமான ஒரு விடயம். அவருக்கு என்னைவிட ஓரிரு வயது கூட இருக்கும். ஆனால் வயதுக்காக மட்டும் தான் அவரை நான் மதிக்கிறேன் என்பதல்ல, அவர் நான் காணும்போதே திருமணமானவர். ஒரு குழந்தைக்குத் தாயும்கூட."

அப்படியா சங்கதி? இவரது காதல் ஒருதலையான மானசீகக் காதலா? இவ்வளவு கண்ணியமாகத் தோன்றும் இந்த மனிதரா இப்படி ஒரு கீழ்த்தரமான சிந்தனையில் வாழ்கிறார்' என முகிலனின் மனம் யோசித்தது. இப்படி ஒரு நினைப்பிற்குச் சரியான தண்டனைதான் இந்தக் கொடூர பிரமச்சரியம் என்று அந்த மனமே பிரம்மகுருவுக்குத் தண்டனையும் கொடுக்க ஆயத்தமாகும் கட்டத்தில், அந்த மன ஓட்டங்களைக் கடிவாளமிட்டு நிறுத்துவதுபோலத் தொண்டையைக் களைத்தார் பிரம்மகுரு.

"நோ, தம்பி நோ, இட் இஸ் நொட் லவ், லஸ்ட், ஓர் ஈவன் இன்பெச்சவேஷன். இட் வோஸ் ஏ பியூர் அட்மி ரேஷன். மணமாகிக் குடும்பத்தோடு வாழும் ஒரு குலமகளை

மோசிக்கும் அளவிற்கு நான் ஒருபோதும் மதி கெட்டதில்லை. ஒருவேளை என்னைப் புரிந்து கொள்ளாமளவிற்கு உலகத் தாருக்கு மன வளர்ச்சி இல்லாமலிருக்கலாம். அதனால்தான் அதைப்பற்றி இதுவரை நான் எவரிடமும் குறிப்பிட்டது கூட இல்லை. ஆனால் இன்று முப்பத்தைந்து வருடங்கள் கழிந்த பின், அந்தக் கதையைக் கூறுவதில் தவறில்லை என நினைக்கிறேன். ஆனால் அவரது பெயரை, இன்றும் கூட நான் மறைக்கத்தான் போகிறேன். அவரை நீங்கள் “நித்தியா” என நினைத்துக்கொள்ளுங்களேன். அவருக்கு அதுதான், என்னைப் பொறுத்தவரையில் பொருத்தமான பெயர். நித்தியா ஒரு பட்டதாரி. கொழும்பிலிருந்து வெளிநாட்டுக் கம்பெனி ஒன்றில் ஆளணிப் பிரிவில் பொறுப்பு வாய்ந்த அதிகாரியாக அப்போது தொழில்புரிந்தார். இப்படி மிகவும் உயர்வான உத்தியோகத்தை ஒரு தமிழ்ப் பெண் அந்த நாளில், அதாவது முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வகித்தார் என்றால் அவரது திறமையை உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியும்தானே? ஆனால் நித்தியாவின் கணவராக வாய்த்தவருக்கு நித்தியாவைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் போனதுதான் விதியின் கொடூரம். நித்தியாவின் கணவரை நித்தியாவே தானாக விரும்பிக் கணவராகத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தால், அவர் பட்ட கஷ்டங்களை ஒருவேளை நியாயப் படுத்தி இருக்கலாமோ என்னவோ? அந்த அசட்டுச் சாப்பாட்டு ராமனை அவனது சமுதாயம் அவள் மீது, அங்கு யாழ்ப்பாணத்தாரிடையே நிலவும் சீதனம் என்னும் கேவலமான பழக்கத்தினூடாகச் சுமத்தியது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்; அந்த ராமனும் ஒரு பட்டதாரி. ஆசிரியன் தான். ஆனால் அவனிடம் படிப்பினால் மனிதனுக்கு வரவேண்டிய பண்புகள் கிஞ்சித்தும் இல்லை. அதனால்தான் நித்தியாவின் வாழ்க்கை குரங்கின் கையில் கப்பட்ட பூமாலை யாகச் சிதைந்தது.”

முகிலனுக்குப் பிரம்மகுருவின் கதை புதிதாக இருந்தது. மனுஷன் முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசுகிறாரே. அந்தப் பெண்ணைக் காதலிக்கவில்லை என்றார். பிறகு அவள் ஓர் இலட்சியப் பெண் என்று அதிசயிக்கிறார். அவளது துன்ப வாழ்க்கையை நினைத்து இன்றும் கண்கலங்குகிறார். அனுதாபமே காதலின் முதல்படியாகவும் அமைவதுண்டல்லவா? இவர் தன்னையறியாமலேயே அந்தப் பெண்மீது கொண்டது காதலாகத்தான் இருக்கவேண்டும், இப்படி மனம் தீர்ப்புக் கூறினாலும் முகிலனின் வாய் பிரம்மகுருவைத் துருவியது. “ஐயா, நீங்கள் தவறாக நினைக்காவிட்டால், நான் ஒன்றைக் கேட்கலாமா?” “ஓப் கோர்ஸ் யெஸ், ஆப்டர் ஒல் யூ மஸ்ட் கெட் யுவர் பொயிண்ட்ஸ் கெரக்ட்லி, கேளும் தம்பி, என் டீ விஷயம்?” — பிரம்மகுரு பச்சை விளக்குக்காட்டி விட்டார். “ஐயா, நீங்கள் என்வதான் பண்பு மூலாம் யூசினாலும், உங்கனையறியாமலேயே நீங்கள் அந்தப் பெண்மீது கொண்டது ஒரு வகையான காதலுணர்வுதான் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது, பிணையென்றால் மன்னியுங்கோ,” முகிலனின் கேள்வியால் பிரம்மகுரு சற்றும் தாக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. “ஓ.. நோ, நோ— அப்படியும் இருக்கலாமோ என நானே என்னைப் பல தடவைகள் மனதளவில் பல காலமாக விசாரணை செய்திருக்கிறேன். உண்மையில் அப்படியிருந்தால், இன்று நான் அதை மறைக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. அந்தப் பெண்ணை நான் அவ்வளவு தூரம் அடமயர் பண்ணியதற்குக் காரணம் அவர் தன் வாழ்க்கையோடு நடத்திய கடும் போராட்டம் தான். உலகில் பொருத்தமற்ற கணவர்களின் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகி அவலமுற்ற பெண்களின் தொகை கணக்கிலடங்கா, தங்கள் கணவரை எத்துணை துன்பத்திலும் காட்டிக் கொடுக்காத கோடிக் கணக்கான பெண்களை உலகம் கண்டிருக்கிறது. இதில் ஒன்றும் புதிதமில்லை. ஆனால் இப்படியெல்லாம் கணவர்களின் கொடுமைகளைத் தாங்கி வாழ்ந்த பெண்களில் முக்கால் மூன்று வீதம்

பேர் அவற்றிலிருந்து விடுபட முடியாத இக்கட்டான நிலையில் வாழ்ந்தவர்கள். வேறுவழியில்லை என்பதால் பொறுப்பதைவிட, விடுபட்டு முன்பிலும் சிறப்பாக வாழக்கூடிய வசதியும் திறனும் தைரியமும் இருந்தும் கூட, பொறுத்து சகித்து மட்டுமல்ல, குதுகலித்து, பிறருக்கும் முடிந்தவரையில் உதவி செய்து, கொண்ட தொழிலும் மேன்மையுற்று, கணவனுக்கும் பெருமை தேடி வாழ்க்கை நடத்திய ஒருத்தி, அற்புதப் பிறவி இல்லையா மிஸ்டர்?" நிருபர் முகிலனின் திறந்தவாய் திறந்தபடிதான். கண்களில் ஏதோ ஓர் ஒளி பிறப்பது போல, பிரகாசக் கீற்று படர்ந்தது.

பிரம்மருகு தொடர்ந்தார். "நித்தியாவின் கணவராக வாய்த்த அசட்டு ராமன் பணமே பிரதானம் எனக் கருதும் சராசரி தமிழ் மனிதன். ஐ மஸ்ட் குவாலிவை தட் அதாவது பணத்தையே, மனைவிக்கும் மேலாகப் போற்றும் டிப்பிக்கல் ஐப்னா மான். அதற்காகத்தான் அவன் நித்தியாவை உத்தியோகம் பார்க்க அனுமதித்தான். ஆனால் சரியான சந்தேகப் பிராணி, தினமும் நித்தியா வீட்டுக்கு வந்ததும் அவன் அவரை (நித்தியாவை) உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை பார்க்கும் பார்வையிலேயே வேறு ஒரு சாதாரணப் பெண்ணாக இருந்தால் பொசங்கி விடுவான். தன்னை விட உத்தியோக அந்தஸ்தில் உயர்ந்திருக்கிறாளே என்ற பொருமை அவனது பேச்சுகளில் கனலாகத் தெறிக்கும். பிறர் முன்னால் நித்தியாவைக் கேவலமாகப் பேசுவதன் மூலம் தனது ஆண்மையை நிரூபிப்பதாக அந்த முட்டாள் நினைத்துக் கொள்ளான். நித்தியாவை அவன் எந்த விதத்திலும் மதிக்கவில்லை. இரவெல்லாம் அந்த வீட்டில் ஒரே இடியும் மின்னலும் மழையுமாக இருக்கும். காலையில் மகாலக்ஷ்மி மாதிரி அவங்காரம் பூஷிதையாக நித்தியா புன்னகையோடு வேலைக்குப் போவதைப் பார்க்கும் போது இரவெல்லாம் நாம் கேட்டவை வெறும் கனவோ என்று திகைப்பார்கள் அயலவர்கள். அலுவலகத்திலும் நித்தியாவுக்கு நல்ல பெயர் என்பது அவருக்கு அடுத்தடுத்துக் கிடைத்த பதவி உயர்வுகளிலிருந்து அறிய முடிந்தது. ஒரு நாள் நித்தியாவின் காரியால

யத்தில் நடந்த நத்தார் வைபவத்தின் போது ஷீ வோஸ் சிலெக்டட் அஸ் து பெஸ்ட் டிரஸ்ட்-லேடி. அழகாக உடை உடுத்திய சீமாட்டியாகத்தெரிவுசெய்யப்பட்டு முடியும் குட்டி னூர்களாம். அன்றிரவு அவளது மாணேஜிங் டைரெக்டர் தனது காரில் நித்தியாவைக் கொண்டுபோய் வீட்டில் வீட்டுப்போனார். அன்றிரவு அந்த வீட்டில் நடந்த ரகசியை இன்று நினைத்தாலும் குடல் நடுங்குகின்றது. மனைவியின் புகழையும் பெருமையையும் உணர்ந்து, தானும் அனுபவிக்கும் மனப்பக்குவம் பெருத கணவன், இல்லாத பொல்லாத குற்றச் சாட்டுகளை எல்லாம் அவள் மீது சுமத்தி சந்தேகப் பேயாய் மாறிப் பிசாசமாட்ட மாடினான். நித்தியாவின் குரலே (வழக்கம் போல்) வெளியே கேட்கவில்லை. திடீரென 'ஐயோ' என நித்தியா அலறியது கேட்டது. அவ்வளவுதான் அதன் பின் தொடர்ந்து பல மணிநேரம் அந்த படித்த முட்டாளின் குரல் நித்தியாவின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி கீழ்த்தரமாக விமர்சித்ததுதான் கேட்டதே தவிர நித்தியாவுக்கு என்ன நடந்தது என்பதை எங்களால் அறிய முடியவில்லை. மறுநாள் மாலையில் நித்தியாவைக் கண்டதும் அயலில் உள்ள அத்தனை பேரும் அயர்ந்து போனோம்."

பிரம்மகுரு இந்த இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு மௌனமா னார். என்ன நடந்தது? முகிலனுக்கு 'சுன்பென்சை' த் தாங்க முடியாது. அவரது காதுகளும் கைகளும் பரபரத்தன. சில கணங்களின் பின்னர் தான் பிரம்மகுரு மீண்டும் இவ்வுல கிற்கு இறங்கினார்.

"நித்தியாவின் அழகிய நீண்ட கூந்தல் குறங்கொள்ளி யாகிக் குறுகிவிட்டது. நெற்றியில் பெரிய எரி காயம். அழ காக உடுத்திப் போட்டியில் வெற்றி பெற்றதற்கு அவள் கணவன் கொடுத்த பரிசு, அவளது கூந்தலைக் கத்தரித்த தும், அவள் முகத்தின் மீது கொதி நீரை ஊற்றியதுமே. இதனை நாம் பின்னர் அறிந்துகொள்ள உதவியவன் அவர் கள் வீட்டில் எடுபிடி செய்து வந்த வேலைக்காரப் பையன் தான். நித்தியாவிடம் நேரில் என்ன நடந்தது எனக் கேட்ட

வர்களுக்கு, தவறுதலாக மேசை மீதிருந்த வெந்நீர் நிலத்தி லமர்ந்து கறிகாய் வெட்டிக் கோண்டிருந்த தன்மீது கொட்டி விட்டதாம் அப்படியானால் கூந்தலை வெட்டியதேன், என்ற வர்களுக்கு, வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களுக்கு இதுதான் சிக்கலில்லாத ஸ்டைல், அத்தோடு இது இப்போது மீண்டும் பாஷன் தானே.” என்று கூறி, சப்பைக்கட்டு கட்டினாராம் அதே சிரிப்பு, அதே சாந்தம், அதே சிநேக பூர்வமான அறி முகச் சாயல், இவை மாறவேயில்லை. கணவனோடு மறு நாள் எங்கோ குதூகலமாகப் போனபோது, இவளென்ன? அதிச யப் பெண்ணாக இருக்கிறாள் என்று அதிசயித்தேன். இது நித்தியாவுக்கு பல கொடூரங்களில் ஒன்றே ஒன்றுதான். மூன்று வருடங்கள் நித்தியா வீட்டிற்கு அருகில் நான் இருந் தேன். அவரோடு நான் பேசிய நேரங்களை மொத்தமாகக் கூட்டினாலும் மூன்று மணிதியாலங்கள் கூட இருக்காது. அவ் வளவுதான். இதைவிட நித்தியாவோடு எனக்கு மேலதிமா கப் பரிச்சயம் இல்லை. அவரைக் காணும்போது என் சிரம் என்னை அறியாமலேயே தாழ்ந்துவிடும். அவரை நான் புராண காலக் கண்ணகி, அருந்ததி ஆகியோரைவிடச் சிறந்த வராகக் கருதினேன், மணந்தால் அப்படியான ஓர் இலட்சியப் பெண்ணை, குறைகளே இல்லாத, நிறைமிகுந்த உத்தம மான பெண்ணைத் திருமணம் செய்து, பூப்போலப் போற் றிப் பாதுகாக்க ஆவல் கொண்டேன். ஒரு நவாயு மங்கை நல்லாளை எப்படி, உணர்ந்து, புரிந்து, வாழ்வின் சமபங் காளியாக கௌரவத்தோடு நடத்த வேண்டும் என்பதை உலகுக்குக் காட்ட வேண்டுமென்று ஒரு வெறி என்னுள் எழு ந்தது. அங்கும் என் மொடல் தட்டுப்பட வில்லை. இங்கும் இதுவரை காணவில்லை.

“என்ன ஐயா, அவ்வளவு படித்த பெண்களா இல்லை என்கிறீர்கள்? அதற்கு மேலும் படித்தவர்கள்கூட இருக்கிறார்களே? அதைவிட பெரிய உத்தியோகம் பார்ப்போரும் இருக்கிறார்களே?” முகிலன் அங்கலாய்த்தார்.

“உண்மைதான். ஆனால் அந்த கொம்பினேசன், எடியூ கேசன் பிளஸ் குவாலிட்டி அவளைப்போல பொறுமை, பதி பக்தி, கலாசாரப் பண்பாடு, அதே நேரம் அந்த வீரம், ஸ்மார்ட்னஸ், கல்வி மட்டுமன்றி அதைவிட மேலாக உலக அறிவு, மனிதரைபுரிந்துகொள்ளும் இண்டலக்கவல்ஷ்ருட்னஸ் இவை எல்லாவற்றையும்விட அந்தத் தெய்வீக ஸெரேனிட்டி அதாவது கோயிலிலுள்ள அம்மன் மாதிரி ஒரு சாந்தம். அவர் மாதிரி ஒரு பெண் உள்ள வீடு வெறும் கோயில் மட்டுமல்ல, ஒரு யூனிவசிட்டிகூட ஒனஸ்லி பிஸ்டர் முகிலன், அப்படி ஒரு அற்புத வார்ப்பு கடவுளுக்குக்கூட அடிக்கடி படைக்கிறது கஷ்டமென்றுதான் நினைக்கிறேன். ஸோ! திஸ் இஸ் ஹென் ஐ ஹப்பன் டு பி ஏ பச்சலர்” சுவாரச்யமான கதையொன்று கிடைத்த திருப்தியோடு முகிலன் புறப்பட்ட ஆயத்தமாகையில் பிரம்மகுரு மற்றொரு புதினத்தையும் அவருக்குத் தந்தார்.

“நித்தியாவின் நிலைமைக்குக் காரணம் அவள் நினைத்த மாதிரி சனவனைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியாமல் போனதுதான் என்று நினைக்கிறேன். சீதனம் என்ற ஒரு பழக்கத்தினால்தான் அவளது பெற்றோரால் பணம் கொடுத்து சலபத்தில் வாங்க முடிந்த அந்த முரட்டு ஆசாமியை நித்தியா மணக்க நேர்ந்திருக்கலாம். மற்றச் சமூகங்களைப் போல ஒவ்வொரு பெண்ணும், ஆணும் தத்தம் போக்குகளுக்கு ஏற்றபடி மணக்க முடிந்தால், இந்தமாதிரி பெண்கள் கேவலப்படும் நிலை ஏற்படாது அல்லவா? இந்த மாதிரி ஒரு பழக்கம் தமிழர்களிடம் இனியும் இருக்கக்கூடாது. அதனால் நான் அந்தப்பெண் நித்தியாமீது வைத்த அளவு கடந்த மதிப்பு மரியாதையின் அடையாளமாக ஒரு சிறு காணிக்கையைச் செய்துள்ளேன். ஒரு மிலியன் டாலரை இலங்கையில் தர்ம நிதியாக ஒரு டிரஸ்ட் பண்டில் போட்டுள்ளேன். அதன் மூலம் வரும் இலாபம் தாம் காதலிக்கும் அல்லது விரும்பும் பெண்களை நிராதரவான அநாதைப் பெண்களை செப்புச்சல்லிகூட வாங்காமல், அதாவது சீதனமாக வாங்காமல் மணமுடிக்கும் இளைஞர்களுக்கு, கணிசமான தொகை, அவர்கள் தம் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கத் தேவையான அளவு வழங்க ஏற்பாடு

செய்துள்ளேன். இதன்மூலம் ஒரு சிலருக்கேனும் பொருத்தமான கணவர்கள் கிடைக்கட்டும் என்பது என் எண்ணம்.”

முகிலனுக்கு இறுதியாக ஒரு கேள்வி பாக்கி இருந்தது. “ஐயா ! அந்தப் பெண் ... அது தான் உங்கள் மொடல் மங்கை. இன்று எங்கே எப்படி இருக்கிறார்?”

— “இல்லை முகிலன் ” நீண்ட பெருமூச்சில் அவர் உணர்ச்சிகள் சிலிர்த்தன. “சமீபத்தில் நான் இலங்கை சென்றிருந்தபோது அறிந்தேன். அவர் மனநோய்க்காளாகி, சில மாதங்கள் அவதிப்பட்டு, பின் வாகன விபத்தொன்றில் காலமாகிவிட்டதாக. வட் எல்ஸ் கான் ஹப்பன் டு ஏ வுமன் லைக் ஹோ? மணக் குகைக்குள் புதைக்கப்படும் உணர்வுகைகள் ஒரு நாள் குமுறி வெடிக்கும்போது மனம் பேதலிக்கத்தானே செய்யும். இந்த நிலைக்கு ஆளான பெண்கள் பலர் இருக்கலாம், ஆனால்... அவள்.. அந்த நித்தியா ஒரு ஐடியல் வுமன் ஓப் த செஞ்சரி. நித்தியா ஒரு யுகமலர். அது அநியாயமாகக் கருக்கப்பட்டு விட்டது. அடுத்த யுகத்தில் இப்படி ஒரு மலர் மலர்ந்தால்..” பிரம்ம குருவின் கண்கள் அண்டவெளிக்கப்பால் எங்கோ ஒரு யுகாந்திரத்திற்கு அண்மையில் ஊடுருவி நிலைத்தன. இப்போது அங்கு அந்த மொஸாயிக் தரையில் சிந்திய கண்ணீர் நிருபர் முகிலனின் கண்கள் சொரிந்தது.

தினகரன் (1981)

ங்ய பாயலியுடை புப்பிரி க்இக்கரி நாநலிடு ம்இக்கரு
 குடி .இக்கரி கி்காநி தகைநாக துப்பக ய்யை ன்நிநாக

4. கரை கடந்த நதி

கூட்டுநாயக சர்வதேச விமான நிலையம், மணி மாலை ஆறிருக்கும். திருமதி மங்களா மகேந்திரன் சுங்கப் பரிசோ தனையை முடித்துக்கொண்டு பயணிகள் இருப்பிடத்திற்குள் சென்று காலியாக இருந்த ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்தார்.

கைப் பையை மடியில் வைத்தபடி சுற்று முற்றும் ஒரு தடவை கண்ணோட்டமிட்டார். ஆணும் பெண்ணுமாக சுமார் இருபத்தைந்து முப்பது பேர், ஆபிரிக்கா கண்டத் தின் சாம்பியா, நைஜீரியா நாடுகளில் தமது வாழ்க்கை பசுமை பெறும் என்ற அங்கலாய்ப்பில் அங்கு செல்வதற் கான விமானத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். இவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் இப்படி நாடுவிட்டு நாடுபோய் உழைத்துத்தானாக வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமிருக்கலாம். பெரிய குடும்பங்களும், சிறிய வருவாயும் உள்ளவர்கள் கூடப் பிறந்த சகோதரிகளுக்குத் திருமணஞ் செய்து வைப்ப தற்காக சீதனம் தேடச் செல்வோர். இங்கு போதியளவு வசதிகளிருந்தாலும் வெளிநாடு செல்வதை ஒரு பாஷனாகக் கருதுவோர், புதுக்காரும், பிரிட்டீஜும், வாஷிங் மெசினும் வாங்கலாமென்று கருதும் தலைகீழ் விழுமியங்களுக்கு ஆளா னோர் என பல ரகத்தினர் அங்கு குழுமி நின்றனர்.

ஆனால், மங்களாவைப் பொறுத்த வரை பணம் தேடி ஓட வேண்டிய நிர்ப்பந்தமுமில்லை. பணத்தாசையுமில்லை போலி விழுமிய மருட்சியும். கிடையாது. அப்படியானால் தன்கணவன், ஒரே மகள் மீரா ஆகியோரைப் பிரிந்து மங் களா ஏன் தன்னந்தனியாகச் செல்வவேண்டும்.

“இதே கேள்வியைத் தான் நேற்று நித்தியாவும் என்னி
டம் கேட்டாள்.”

முகத்தில் இலேசான விரக்திச் சிரிப்பு இழையோட மங்
களாவின் மனம் கடந்த காலத்தை நோக்கி விரைந்து. ஒரு
ஆதர்ச ஆசிரியை எனப் போர் எடுத்த மங்களா மச்சரும்
கூட வெளிநாட்டுக்கு வேலை தேடிக்கொண்டு போகப்போகி
றாராம் என்ற செய்தி பலருக்கு ஜீரணிக்க முடியாததாகவே
இருந்தது. சமூகத்திற்குப் பெரிதும் பயன்படக் கூடிய ஆசிரி
யர்கள், வைத்தியர்கள் ஆகியோர் இங்கு சுமாரான வசதி
களோடும் இருக்க முடிந்தாலும் மேலதிக ஆடம்பர சுக
போகம் நாடிச் செல்வதை, ஒரு தேசத் துரோகமான செயல்
என்று வாதாடும் மங்களாவா சாம்பியா போகப் போகிறார்
என்று எல்லோருமே ஆச்சரியப்பட்டனர்.

பிறகு உதவுவதில் சொந்தப் பணத்தைக்கூட பயன்
படுத்தும், அவருக்கு நிச்சயம் பணத்தரசை இருக்காது என்
பது மங்களாவை அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே
அவரது முடிவின் காரணத்தை அறிய எல்லோரும் அமோக
ஆர்வம் காட்டினார்கள். இதனால் கடந்த சில மாதங்களாக
மங்களாவின் வீடு கல்யாண வீடுபோல ஜே ஜே என இருந்
தது.

புதினம் விசாரிக்க வந்தவர்களோடு, அவள் அறியாத
வர்கள்கூட எப்படியோ அவள் போலதை மோப்பப்பிடித்
துக்கொண்டு வந்தனர். நைஜீரியாவில் உள்ள தமது நண்பர்
கள், உறவினர்களுக்கு மங்களா மூலம் ஏதாவது அனுப்பி
னால், தமக்கும் ஏதாவது வரும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் பலர்
பலகாரமென்றும், இறைச்சிப் பொரியல் என்றும், மீனா
காய்த் தூளென்றும், மாசியென்றும் கொண்டு வந்து குவித்து
மங்களாவின் அறையை நிரப்பிவிட்டனர்.

“இதையெல்லாம் கொண்டுபோக என்சென்று தனி
விமானமா கிடைக்கப்போகிறது? முகத்திற்கு நேரே “முடி

யாது - சிரமம்'' என எப்படிச் சொல்வது? சரி வைத்துவிட்டுப் போகட்டும். முடிந்தளவு கொண்டுபோவோம்'' என்று நினைத்தாள் மங்களா.

இப்படியான நிலையில் நித்தியா ஆச்சரியத்தைச் சுமந்து வந்தாள்.

“என்ன மங்களா இது? உண்மையில் நீ போகத்தான் போகிறாயா? உனக்கிருக்கிற வசதிகளுக்கு நீ வெளிநாடு சென்று உழைக்க வேண்டியதில்லை என்பதைவிட, இங்குவசதியோடு வாழக் கூடிய மூளைசாலிகளின் வெளியேற்றத்தைப் பற்றி நீ கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம்தான் இன்று நீ எடுத்துள்ள முடிவினை என்னால் நம்பமுடியாததாகியுள்ளது. உன் ஒரு மகள் மீரா. அவளும் மெடிக்கல் காலேஜில் சேர்ந்து விட்டாள். நீயும் அவரும் இரண்டு பேரும் உழைக்கிறீர்கள். இதுக்கு மேலே குடும்பத்தை விட்டுப்போய் எங்கேயோ கண்காணாத தேசத்தில் உழைக்கவேண்டிய அவசியம் என்ன? யோசிச்சுப் பார் மங்களா?...”

நித்தியா, மங்களாவின் நீண்ட கால சிநேகிதி என்றவகையில் உரிமையோடு- கண்களில் கசிந்த கண்ணீரால் தன் வாஞ்சையத்தை வெளிப்படுத்திக் கேட்கும் போது மங்களா உண்மையைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

கணவனுக்குக் கூட சொல்லாத காரணத்தை நித்தியா விடம் சொன்னாள் மங்களா.

“நித்தியா நீ மட்டுமல்ல. என்னிடம் படிக்கும் பிள்ளைகள்கூட நான் நாடுவிட்டுப் போவதை விரும்பவில்லை. பாவம் அந்தப் பிஞ்சுகள். நேற்று பீரியாவிடையின்போது அமுது விட்ட அழகை... ராஜேஸ் டீச்சரைப் போன்ற சிலர் நினைக்கினம் எனக்கும் பணத்தாசை பிடித்துவிட்டதென்று! நித்தியா உனக்கு என்னைத் தெரியும்...! பாசம், அன்பு மானிட நேயம் இவற்றின் முன்னால், பணத்தை நான்மதிப்பதில்லை என்று! ஆனால் இந்த அநித்தியமான மானிட வாழ்க்கை எல்லோருக்கும் ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் அர்த்த

முள்ளதாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் எனக்கு தீராத அக்கறையுண்டு. அல்லவா? அது எனக்கே வெறும் கனவாகப் போனால்... ?

ஒரு கணம் தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டு மங்களா தொடர்ந்தாள்.

நித்யா... நான் இன்னும் கொஞ்சக்காலமாவது, மீரா ஒரு நிலை வரும் வரையிலேனும் உயிர் வாழ வேண்டும். அநியாயமாக இடையில் நான் செத்தாலோ அல்லது எனக்கு மனக்கோளாறு ஏற்பட்டாலோ மீரா வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுவாள். அத்தோடு கடவுள் எனக்குத் தந்த கல்விச் செல்வமும் இந்த என் நாயகம் எனக்களித்துள்ள பயிற்சியும் மேலும் சில பிள்ளைகளுக்கேனும் பயன்படாமல் போகும், எனக்கே தும் நடந்தால்! உண்மையைச் சொன்னால் நான் என்னைக் காக்கவே போகிறேன்... என் உன்னதமான ஆத்மா அழியாமல் தடுக்கப் போகிறேன்.. அவ்வளவுதான்!”

மங்களாவின் மனநிலை நித்தியாவுக்குப் புரிந்த மாதிரியும் இருந்தது. புரியாதமாதிரியும் இருந்தது. எனினும் “குடும்பம்” என்ற அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி காத்ரீரமான எண்ணம் கொண்டிருக்கும் மங்களா, இன்று அதனைவிட முக்கியமாக வேறு எதனையோ கருதத் தலைப்பட்டுள்ளாள் என்ற உண்மை மட்டும் நித்தியாவிற்கு தெளிவாகியது. ஆனாலும் நித்தியாவால் அதைச் செமிப்பது சிரமமாகவே தோன்றியது... இதை அவளது முகக் குறிப்பிலிருந்து புரிந்து கொண்ட மங்களா தொடர்ந்து தன் நிலைமையை விளக்க முனைந்தாள்.

“இவ்வளவு காலமும் நான் மற்றவர்களுக்காகவே வாழ்ந்தேன். பருவம் புரிந்தநாளிலிருந்து கூடப் பிறந்தவர்களுக்காகவும், பெற்றோர்களுக்காகவும் வாழ்ந்தேன். மணமான காலந்தொட்டு கணவருக்காகவும் மகளுக்காகவும் வாழ்ந்தேன். வாழ்ந்தேன் என்பதை விட வாழப் பாடுபட்டேன் என்பதே பொருந்தும். இந்த கால கட்டத்தில் நான் அனுபவித்தவை என்றேனும் ஒரு நாள் வெளிவருமானால், இக்கால

கட்ட பெண்களின் நிலைக்கு தகுந்த விவரணப் படமாக அமையலாமோ என்னவோ?.. அதை மீள நினைக்கக்கூட நான் விரும்பவில்லை. என் திருமணத்தின் போது எல்லோரும் என்னைப் பார்த்து, “பிடித்தாலும் புளியங் கொப்பாத்தான் பிடித்தாய்” எனப் புகழ்ந்தனர். பேதையாக நானும் பூரிக்கத்தான் செய்தேன். “இனியென்ன! பெரிய சீ. ஏ. எஸ். அதிகாரியின் மனைவி நீ” என அவர்கள் புகழ்ந்தபோது நானும், என்னை உணர்ந்து மதிக்கக் கூடிய படித்தவர் இடைத்தாரே என்று சந்தோஷப்படத்தான் செய்தேன். ஆனால் போகப் போகத்தான் தெரிந்தது நான் பிடித்தது ஒருகுள்ள நரியை என்று ! வெளியில் பெரிய மனிதராக அபாரமாக நடிக்கும் அவர் நடிப்புத் துறையில் சுடுபட்டிருந்தால் கண்டிப்பாக சர்வதேச புகழ் பெற்றிருப்பார். அவ்வளவு அழகாக, இயற்கையாக உலகுக்கு நடிப்பார், அதில் நான் மயங்கியதன் விளைவுதான் என் தனித்துவங்கள் பலவற்றை இழந்தி சர்வசாதாரண மனுசியாக இத்தனை காலமும் வாழநேர்ந்தமை. என்னுள்ளத்தில் இளமையில் சினர்ந்தெழுந்த புதுமையான புரட்சியான நினைப்புகள் அவரது பத்தாம் பசலித்தனத்தன் பொசுங்கி சாம்பராகிவிட்டன. பல்கலைக் கழத்தில் படித்து பட்டதாரியாகிப் பெரும் நிர்வாக அதிகாரி ஆகியும் கூட அவரது இரத்தத்தோடு உறைந்துவிட்ட உருத்துப்போன பாரம்பரிய பத்தாம்பசலிதனங்கள் மாறவில்லை.”

இந்த இடத்தில் மங்களா உணர்ச்சி வசப்பட்டு பொரிந்து தள்ளிவிட்டு மூச்சு வாங்க ஓய்ந்தாள். அந்த இடைவேளையை பயன்படுத்தினை நித்யா.

“மங்களா குடும்பமென்றால் நாலும் தானே இருக்கும்? அதோடை எங்களுது சமுசப் பண்பாடுகளும் அப்படித்தான். கொஞ்சம் பழமையானவை. இதுக்காக நாடுவிட்டு, குடும்பம் விட்டு, ஒரே ஒரு பெண் பிள்ளையையும் விட்டு விட்டு போற தென்றால் அர்த்தமில்லை. அதோடை இப்படிப் பொதுப் படையாகப் பேசினால் எப்படி..? அவர் உன்னை வேலைசெய்யாதே என்று தடுக்கக்கூட இல்லையே...? பிறகென்ன..?”

“ஓமோம் வேலைக்கும் போகவிட்டார்தான்...”

-பொருமி வெடித்தாள் மங்களா.

“என் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை மதித்தோ, நான்வருங் கால் சமுதாயத்திற்கு செய்யும் பணியைக் கௌரவித்தோ அல்ல. என் சம்பளத்தையும் பிடுங்கி, தான் கசும் அனுப விக்கலாம் என்ற பேராசையில் தான் என்னை வேலைசெய்ய விட்டார்... மாதம்முடிய சனையாய் நான் கொண்டு வரும் பணத்தை அவரிடம் தாரை வார்த்து அரைமணி நேரம் தாம தமானாலும் வீடு இரண்டாகும் நிதியா... உனக்குத் தெரி யும். சமுச சேவையில் எனக்கு எப்போது நிறைய ஆர்வம் என்பது...! கடவுளும் எனக்கு நிறைய நேரத்தையும், வசதி களையும், அறிவையும் தந்திருக்கிறார். அவற்றை பிறருக்கு பயன்படுத்த விரும்பினேன். படித்த பெரிய மனிதரான என் கணவர் பண்பாடு, பாரம் பரியம் எனப் போலிக் கார ணங்களைக் காட்டி என் ஆசையைத் துவம்சம் செய்தார். ஆனால் அவர் மட்டும் தினமும் வேலைக்குப்பின் திளப்தரிசனம் செய்யத் தவறவில்லை. அந்த சாமம் கடந்துதான் தள்ளா டிக்கொண்டு வந்தாலும் அது வரை நான் சாப்பிடாமல் கொட்டு கொட்டென்று விழித்துக் காத்திருக்க வேண்டும் என்பது அவரது நியாயம்.”

“ஒருநாள் பார்! நம்மோடு படித்த நீலா வந்திருந்தாள். அவர் நேரத்தோடு வந்தால் குடும்பமாக எல்லோரும் அமர்ந்து சாப்பிடலாமென்று இரவு பத்து மணிவரை நீலா வும் என்னோடு காத்திருந்தாள். அவரின் கவடுகூட தென் படாது போகவே நீலாவைச் சாப்பிடுமாறு வற்புறுத்தி னேன்... ‘நீயும் கூடச் சாப்பிட்டால் தான் ஆயிற்று’ என நீலா அடம் பிடிக்கவே பழைய கல்லூரி நினைவுகள் தந்த குதூகலத்தில் வழமைக்கு மாறாக அவர் வரும் வரை காத்தி ராமல் சாப்பிட்டு விட்டேன். சாமத்தில் ஒரு மணிக்கு முக் கால் மயக்கத்தில் வந்தார். அவருக்குச் சாப்பாடு போட்டு விட்டு வஞ்சகமின்றி நீலா வந்ததையும், அவளுக்காக நானும் அவளோடு அமர்ந்து சாப்பிட்டதையும் சொன்னேன். அவ்

வளவுதான்... நித்யா.. அந்த அர்த்தசாமத்திலும் அணுகுண்டெனவெடித்தார். பீங்கான் கோப்பைகள் நான்கு திக்கிலும் பறந்து நொறுங்கின. "ஓ... அந்தளவுக்கு இப்ப நீ பெரிய ஆளாகி விட்டாயோ? அல்லது என்னை அவமதிக்கிற அளவுக்கு நீ வேறு எவரையாவது தேடிக்கொண்டு விட்டாயோ..?" இந்த ரீதியில் சரமாரியாகச் சொற்களை தீங்கங்களுக்காகக் கக்கித் தீர்த்தார். இது சாம்பிளுக்கு ஒரு சம்பவம் மட்டுதான். இப்படி எத்தனையோ தடவை அந்த பண்புகாக்கும் கலாசாரக் காவலர், தான் கட்டிய மனைவியை புழு விலும் கேவலமாக நடத்தி இருக்கிறார்.."

இரண்டு தினங்கள் பள்ளிக் கூடத்தில் ஏதாவது கலை விழா, அது- இது என்று நடந்தால் வீட்டுக்கு வரத் தாமதமாகும். இதெல்லாம் கூட அவரைப் பெரும் சந்தேகங்களுக்கு ஆளாக்கிவிடும்... அப்படியான நாட்கள் எல்லாம் நான் செத்துப் பிழைப்பேன். நித்யா உண்மையில் ஒழக்கத்தை, வாழ்க்கையில் ஒருவிதக் கட்டுப்பாட்டை வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக் கொண்ட எனக்கு இப்படியெல்லாம் கேட்க நேர்ந்தது எனது பூர்வ ஜென்மபாவமாக இருக்கலாம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும் நித்யா. எப்படியோ இதையெல்லாம் பொறுத்து இவ்வளவு காலத்தையும் ஒட்டி விட்டேன். எனக்கும் மத்திம வயதாகிவிட்டது. அநியாயங்களைத் தாங்கும் மனத் திடத்தையும் நான் இழந்து வருகிறேன். பெண் எப்போதும் வீட்டுக் கொடுத்து பொறுமையின் இலக்கணமாக சுமை தாங்கியாக- நிக்ரீய தியாகியாக- வாழப் பிறந்தவள்... வாழ வேண்டியவள்... என்ற ஒருதலைச் சார்பான நியாயத்தை என்னால் என்றுமே ஏற்கமுடியாது... பெண்ணைப் போற்றுகிறோம் என்ற பேசர்வையில் நம்மை அடிமைகளாக்க ஆணுலகம் வகுத்த ஆலோசனைத்தளைகள் இவை. இப்படியான போலி நியாயங்களின் கீழ் தான் மனித குலத்தின் சரிபாதியான பெண்ணினத்தின் ஆக்கசக்தியும் செயற் திறன்களும் மனித குலத்தின் மேம்பாட்டிற்குப் பயன்படாமல் வீண் விரயமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அது போகட்டும்... இதையெல்லாம் பற்றிப் பேசக்கூட எனக்கு என்ன அருகதை? என் நிலைமை இவ்வளவு தேவலமாக இருக்கும் போது? நித்தியர...! ஒரு எரிமலையோடு வாழ்வதைப் போல, தலையணையின் கீழ் கொடு நாகத்தை வைத்துக்கொண்டு எப்போது கொட்டுமோ என நடு நடுங்கி வாழ்வதை விட அதிலிருந்து விலகுவது நல்லதல்லவா...? இப்படி வாழ்வதை ஒரு வாழ்க்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளும் மனோ நிலையில் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு என்னை தாக்குப் பிடிக்க முடிவாம்...?

விவாகரத்து செய்துகொள்வதை நான் ஒரு வீடுதலையாகக்கொள்ள விரும்பவில்லை. என் ஒரே மகன் மீராவின் வாழ்க்கையை அது பாதிக்கும் என்கய நிம்மதிக்காக மீராவின் புறப்பரிமையை, தகப்பனோடும், தாயோடும் அவள் வாழ வேண்டிய அவசியத்தினை நான் எந்தக்காரணத்தைக்கொண்டும் மறக்க மாட்டேன்... இதனால் தான் வாய்விட்டு உயிர் தோழியான உனக்குக்கூட சொல்ல நான் விரும்பாத எத்தனையோ கொடுமைகளைத் தாங்கி சமாவித்து வந்தேன்... மீராவிற்கு தான் பட்ட கஷ்டங்கள் ஒரு அளவிற்கு தான் தெரியுமே தவிர, இன்று நான் எடுத்த முடிவிற்குக்காரணமாக இருக்கக்கூடியவளவு கொடுமானவற்றை அவள் உயிராக விரும்பும் அவளது தந்தை, அவளது அம்மாவான எனக்கு ஏற்படுத்தி இருக்கிறார் என்பது இதுவரை தெரியாது... ஒரு குதாசலக் குடும்பத்தின் குழந்தையாக தனக்கு அம்மாவும் உண்டு... அப்பாவும் உண்டு என்ற திருப்தி மிதப்பிரில் மீரா, என்வித உள்பாதிப்புகளுமின்றி பல்சலைக் கழக விடுதியில் இருந்து படித்துவிட்டும், கொஞ்ச காலத்திற்கு நானும் எனக்காக, என் ஆத்ம திருப்திக்காக, "எனக்கு நானே தலைவியாக" வாழ்ந்து விட்டுப் போவதில் என்ன கவறு?"

பழமையில் ஊறிய நித்தியாவால் மங்களாவின் தார்க்க நியாயங்களைக் கிரகிக்கவோ ஏற்கவோ முடியவில்லை. என் பதை அவளது முகச் சுளிப்பு காட்டியது...! கால வெள்ளத்

தோடு போகப் பழகியவள் நித்தியா. எதிர் நீச்சல் போடத் துடிக்கும் ஒரு சிலரில் ஒருத்தி மங்களா. ஒரு காலத்தில் மங்களா வழிக்கு நித்தியாக்களும் நிச்சயம் வந்துவிடுவார்கள் என்பதில் மாறுபாடான கருத்துக்கு இடமே இல்லை என்பதற்கு மங்களா போன்ற பண்பை உயிராய்ப் பேணும் பெண்களின் துணிச்சலான முடிவுகளே தக்க சான்று போலும்.

நடந்து முடிந்தவற்றை இதயத்தில் அசை போட்டுக் கொண்டிருந்த மங்களாவிடமிரு சிரிப்போடு — (சிவாஜி கணேசனைப் போல) அழுகையும் வந்தது. “நித்தியாவிடமிரு மட்டுமென்ன, என் முடிவை என்னாலேயே சீரணிக்க முடியவில்லையே! குடும்பம் ஒரு கோயில் என்று குறிப்பிட்ட நானே இப்படி அதிவிருந்து கள்ளத்தனமாக ஓடுகிறேன்...? நிரந்தரமற்ற மானிட வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு கணத்தையும் முழுமையாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்று விரும்பும் நானே தனிமையை நாடி ஓடுகிறேன்? எதற்கும் ஒரு எல்லை வந்தால் நடக்காததும் நடக்கலாமோ...” என நினைத்த போது அவளது கணவரான மகேந்திரன் தன்னை நைஜீரியா செல்ல அனுமதித்தது கூட அதிசயமாகத் தோன்றிற்று. இரண்டு வருடங்களில் மூன்று நான்கு இலட்சம் தேறலாம் என்ற ஆசை மகேந்திரனின் சம்மதத்திற்கு ஆதாரமாகியது என்பது மங்களாவிடமிரு தெரிந்தாலும் மற்றவர்களுக்கு அதை வெளிப்படுத்துவதில் என்ன இலாபம் என நினைத்தாள் மங்களா.

துடரென விமான நிலையத்தில் எழுந்த அறிவிப்பு மங்களாவின் சிந்தனையைக் கலைத்தது.

“பஸஞ்சர்ஸ் டு ரோம் ஒன் பிகைட் நம்பர் எஸ். சியூ. 123- பிளீஸ் பிகைட் துரு என் டிரன்ஸ் ஏ.” கைப் பையையும் இதர தஸ்தாவேஜுகளையும் எடுத்துக்கொண்டு விமானத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கு முன், கண்ணாடி யன்ன ஓரடாக வெளியே நோக்கினாள்.

மகேந்திரன் கையை ஆட்டி விடை கொடுத்தார்.

மீரா கலங்கிய கண்களோடு "பிளையிங் கிஸ்" கொடுத்து
கையாட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு கணம் மங்களாவின் நெஞ்சில் ஏதோ கனமாய்
திரண்டு அடைத்துக் கொண்டது போலிருந்தது. தாய்ப்
பாசத்தால் நொடியில் புழுவாய்த் துடித்த மனம் ஏர் ஹொஸ்
நெஸ்ஸின் இரண்டாவது அறிவித்தலின் போது சுதாகரித்துக்
கொண்டது.

"பாசம் குடும்பம் என்றேல்லாம் போராடிக் களைத்துத்
தானே இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்? இனி நான் நாளை என்
ஆத்மா திருப்திக்காக சிறிது காலம் வாழ்ந்து பார்க்கலாம்..."
இப்படி நினைத்தவாறு முன்னேக்கி நடந்தாள் மங்களா.

மெல்லிய பூஞ் சிதறலாய் ஒரு சிறு மழை கொஞ்சம்
பெய்ந்தோய்ந்தது.

வீரகேசரி (1981)

போட்ட குழந்தை. அந்தக்குழந்தை மஞ்சு தனதுபதினொருவது வயதிலேயே காதல் வசப்பட்டதும், பதினெட்டில் கலியாணம் செய்து கொண்டதும் நேற்றுப்போல் நினைவில் நிழலாடுகின்றது. அதற்குள் நம் இருவர் வாழ்விலும் எத்தனையோ பாரதாரமான பேரிடிகள் விழுந்தன.

ராதா என்னோடு வாழ்ந்த அன்பு வாழ்வின் சின்னங்களாக அமுதன், ரஞ்சன், ரகு, சுதா நால்வரையும் பெற்றுத் தந்துவிட்டு, சுதாவின் பிரசவத்தின் போது, என்னையும் பிள்ளைகளையும் தவிக்கவிட்டு விட்டுப்போய்விட்டாள். இரத்தக்கொதிப்பு அவளுக்கு யமனாகியது. தான் சாகு முன்பே மஞ்சுவை, அவள் காதலன் கோபுவிடம் ஒப்படைக்க ராதா பாடாதபாடு பட்டாள். சிறுவயதில் பெற்றோரை இழந்த மஞ்சுவுக்கு தானே தாயாகவும், தந்தையாகவும் இருந்து தன் நகை, நட்பை கொடுத்து கலியாணம் செய்து வைத்து மகிழ்ந்தான் ராதா. ஆனால், கலியாணமாகி மறுமாதமே மஞ்சு அமுத கண்ணீரோடு எங்களிடம் தஞ்சமடைந்தாள். பெண்பித்தனான கோபுவோடு இனி ஒரு நிமிடம்கூட தன்னால் வாழ முடியாது என்று கூறி மஞ்சு, தான் வாழ்க்கையி லு ஏமாந்துவிட்டதை உணர்த்தியபோது, ராதா பட்ட வேதனையே அவளுக்கு இரத்தக்கொதிப்பு இருப்பதை வெளிப்படுத்தியது. மஞ்சு எங்கள் வீட்டோடு வந்ததிலிருந்து அதே கவலையில் அடிக்கடி ராதா நோய்வாய்ப்பட்டதும் இறுதியில் வாயும் வயிறுமாய் போனதும் இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் நடந்து முடிந்த கதை.

இன்று என் குழந்தைகளுக்கு தாயாக, எங்கள் வீட்டை நிர்வகிப்பவளாக, சமையல்காரியாக, எல்லாமாக சுழலும் மஞ்சுவை, நான் மணம் செய்து கொள்ளலாமே எனப் பலர், என் நண்பர்கள், உறவினர்கள்கூட பல தடவைகள் சொன்னதுண்டு. என் தோற்றம் நாற்பதைக் காட்டினாலும், ஐம்பதின் ஆரம்பத்தில் நான் நிற்பது எனக்குப்பிரியும். மஞ்சுவுக்கு என்னிலும் பாதி வயது தானாகிறது. அதோடு, அவளை நான் மச்சினியாக ஒருபோதும் நினைத்ததேயில்லை. மஞ்சு என் மடி

யில் வளர்ந்த குழந்தை. என் ரஞ்சன், ரகு, சுதா இவர்களைப் போல மஞ்சுவும் எங்களோடு வளர்ந்தார். அவளை மணப்ப தாவது? அபத்த யோசனைகளை சாட்டி எறிந்து விட்டேனே தவிர, ராதையை இழந்த நான் மட்டும்..... ?

அலுவலக வேலைகளில் மூழ்கி பைல்களுடன் போராடிய தால், எட்டுமணிநேரம் மஞ்சுவை, வீட்டை எல்லாம் மறந்து விட்டேன். மாலை ஐந்தரை மணியளவில் கொள்ளப்பிட்டியில் இறங்கி கடற்கரைப் பக்கமாக நடந்தபோது மறுபடி மறுபடி மஞ்சுவின் அழுத முகம்தான் பரிதாபமாக தோன்றியது. “ஹலோ டார்லிங் கம் இன்!” ரீட்டா தேவீர் கோப்பையுடன் வரவேற்றாள். சுவையான பேஸ்டரி, கேக் எதுவுமே எனக்கு சுவைக்கவில்லை. ஒருமாதிரி உடை மாற்றி குளித்து என் உணர்வுகளை புதுப்பித்துக்கொண்டு ரீட்டாவோடு பொழுதைக்கழித்து விட்டேன். எனக்காக நாளெல்லாம் காத்து ருந்த ரீட்டாவை நான் ஏமாற்றவில்லை. எப்படியோ என் மனக்கவலையைப் புரிந்துகொண்ட ரீட்டா, படுக்கையில் புரண்டு என்னைக் கட்டிப் பிடித்தபடியே கேட்கிறாள்.

“டார்லிங்! யூ லுக் ஏ பிட்டிபரெண்ட்டு டே! என்ன நடந்தது. ஒபிஸில் ஏதாவது பிரச்சினையா? அல்லது சில்ரன், பிள்ளைகள் யாருக்காவது சுகமில்லையா? டெல் மி உங்களுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும்.”

என் உணர்வுகளுக்கு சுய தேவைகளுக்கு வடிகால் தந்த ரீட்டா டானியல் கணவனிடமிருந்து விவாகரத்து செய்து கொண்ட பறங்கிப்பெண். பிள்ளைகள் இருவர் வெளிநாட்டில் ஆகவே, ஒரு பிரச்சினை இல்லாதவர். ஆங்கிலம் படிப்பீப்பது, தையல் செய்வது என பொழுதைப் போக்கும் ரீட்டாவுக்கு, ஓரளவு சொத்து இருந்தது. ஒரு பார்ட்டியில் சந்தித்த நாங்கள் பின், அந்தரங்க தேவைகளை பரஸ்பரம் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் அளவிற்கு நல்ல நண்பர்களானோம்.

வாரத்தில் மூன்று தினங்களுக்கு, அலுவலகத்தில் ஓவரடைம் வேலை என்று சொல்லிவிட்டு ரீட்டாவை சந்திப்பேன்.

இப்படி ராதாவின் இழப்பை நான் ஈடு செய்து கொள்ள முடிகிறது.

மஞ்சுவின் கதையை ரீட்டாவிடம் சொன்னதும் கலகல வென அவள் சிரித்தது எனக்கு எரிச்சலையும் ஆத்திரத்தையும் மூட்டியது.

“நீங்களெல்லாம் சரியான சில்லி ஆட்கள். மஞ்சுவை நாலு இடங்களுக்கு பார்ட்டி, டான்ஸ், டின்னர் என்று அனுப்புங்கோ. பிரண்ட்ஸ் வீடுகளுக்கு போய் வந்தால், ஷீ வில்கெட் எ குட்டபிள் பார்ட்னர். தென் ஷீ வில் பி ஹப்பி. அவளும் உங்கள் மாதிரி சந்தோசமாக இருக்கலாம். ஒரு வேளை மறுபடி கலியாணம்கூட கட்டலாம். இதுக்கா இப்பிடி வெர்ரி பண்ணுறீங்கள்” — இலேசாகச் சொல்லி விட்டாள் ரீட்டா. அவளது சமூக கலாச்சாரம் அந்தப் பேச்சில் தொனித்தது. ஆனால் எங்கள் சமூக வரம்புக்குள் அடைபட்ட மஞ்சுவால், இப்படி நடந்து திரிந்து இன்பம் தேட முடியாதே!

அப்படியானால் நானும் அந்த சமூக வரம்புக்குள் உட்பட்டு நடக்கத்தானே வேண்டும்? — அந்தராதமா என்னைக் கேட்டது. அத்துடன் அங்கிருக்கப்பிடிக்காமல் ரீட்டாவிடம் தலை வலிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு புறப்பட்டேன். மணி பன்னிரெண்டாகப் போகிறது. கடைசி பஸ்கம் வருகிறது. ஏறிக்கொள்கிறேன்.

வீட்டுக்கதவை திறந்த மஞ்சுவின் கண்களில் நீர்த்துளிகள் தொங்கிற்று. மறுபடியும் மஞ்சு அழுதிருக்கிறாள். அறைக்குள் நுழைந்தேன். சுதா, ரகு, ரஞ்சன் நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். மறுபடி ஹோலுக்குள் வந்தேன். “மஞ்சு! இங்கவாம்மா! என்ன நடந்தது? ஏன் அழறே?” — நான் கேள்வியை முடிக்குமுன் மஞ்சு அழுகையால் உடைந்து போனாள். விம்மிய மார்பகங்கள், பற்றுக்கோடில்லா பசந்தளிர்க்கொடியாய் படபடக்கும் அவள் உடல் நடுங்கியது. ஓவாழாத குமர் காத்திருக்கும். வாழ்ந்த குமரால் இருக்க

6. விழுமியங்கள்

பின்னைப் பொறுத்தவரையில் எல்லாமே முடிந்துவிட்டது. இனி நாட்கணக்கில், அல்லது மாதக் கணக்கில் தான் வாழ்க்கை. இந்த உண்மையை மறைக்க அம்மாவும் அவரும் படாதபாடு படுகிறார்கள் தான். ஆனால் நான் ஒரு குழந்தையல்ல என்பதை ஏனோ அவர்கள் உணர்த்துகிறார்கள். அடுத்த மாதம் முப்பதாம் திகதியோடு எனக்கு முப்பது வயது பூர்த்தியாகிவிடும். அதற்கு முன்னரோ பின்னரோ என் ஆயுளும் ?

நேற்று பயொப்ளி ரிபோர்ட் வந்ததிலிருந்து அம்மா அழுது கொண்டே இருக்கிறாள். அப்பாவைப்பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம் அம்மா பெண் என்பதால் வாய்விட்டு புலம்பி கண்ணீரை வெளிப்படுத்தி தன் மனப்பாரத்தை தீர்த்துக் கொள்கிறாள். அப்பாவோ, பரிதாபம். ஆணாகப் பிறந்தவர்கள் அழக்கூடாது, என்று யாரோ எப்பவோ கட்டிவிட்ட கதையால் அழுது தன் துயரைத் தீர்க்க முடியாமல் உள்ளார்குள்ளேயே வெந்து சாகிறார். தங்கச்சி ராதாவுக்கு, இந்த குழப்பத்தில் தன் கலியாணம் குழம்பி விடுமே என்ற கவலையை விட, தன் ஒரே சகோதரியான நான் செத்துப் போனால், சகோதரத் துணையின்றித் தனித்து விடுவோமே என்ற ஆதங்கம் அதிமாக இருக்கலாம்.

அவர்..... என் கணவர் கலாநிதி சிவசங்கரன்.....?

கிணற்றுக்குள் போட்ட கல் மாதிரி, அந்த சலனமற்ற முகத்தில் எதையுமே கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆனால், என்னைப்பற்றி நேற்று டொக்டர். தினதயாளன் கூறிய செய்தி

யால் கொஞ்சம் கலவரப்பட்டிருக்கிறார் என்பது மட்டும் புரிகிறது. அடிக்கடி “டேக்கிட் சஸி விந்தியா!- இப்போது இதெல்லாம் மிகவும் சாதாரண விஷயங்கள். நல்ல மருந்துகளால் இப்படிப்பட்ட பலர் குணமாகி உள்ளார்கள்ளாம். ஐடோன்ட் திங் யுவர்ஸ் இஸ் தட் சீரியஸ். டொக்டர் தினதயானாவும் அப்படித்தான் நினைக்கிறார் போலிருக்கிறது. சரி! எல்லாம் எல்லாம் எடுத்து ரெடியாக வையும். பின்னேரம் மூன்று மணிக்கு மகாரகமைக்குப் போகவேணும். அநேகமாக நானைக்கு ஒப்பரேஷன் நடக்கலாம். பேபியைப் பற்றி கவலைப்படாதையும். அவ அம்மம்மாவோடே சந்தோஷமாய் இருப்பா.” வெகு இலேசாகச் சொல்லிவிட்டு போய் விட்டார். நேரம் காலை ஒன்பது மணி அலுவலகத்திற்கு போய் லீவு போட்டு விட்டு பகல் சாப்பாட்டிற்கு வந்து விடுவார்.

நேற்றிரவு பெய்த அடைமழையும் காற்றும் சுற்றாடலை அல்லோல கல்லோலப் படுத்திவிட்டிருந்தன. குழதை மீரா தொட்டிலில் நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு மாதத்திற்கு முன்வரை அப்பா முகத்தைக் கண்டறியாத அவளுக்கு மூன்றரை வயதுதானாகிறது. எனக்கேதும் நடந்துவிட்டால், மீராவின் கதி...? அவர் மறுபடியும் மணம் செய்தால்? கண்கள் என் சொல்லைக் கேட்க மறுத்து, அடம் பிடித்து தாரையாய் வழ்கின்றன. “பைத்தியக்காரி, நீ கொண்டு வந்தது இவ்வளவுதான். அற்பாயினோடு வந்து விட்டு, இப்போது இதையெல்லாம், அழகான மீராக் குழந்தை, பொறியியலில் பீ. எச். டி. செய்த உலகம் சுற்றும் கணவன், கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலுமாக இரண்டு வீடுகள், பெட்டி பெட்டியாய் இரண்டு வங்கி லொக்கர்களில் தூங்கும் தங்கமும் வைரமும், சுப்பல் போல கார், எல்லா வற்றையும் விட்டு விட்டுப் போக வேண்டி உள்ளதே—என்று அழுது என்ன பிரயோசனம்?”

என் அந்தராத்மா என்னைக் கிண்டல் செய்கின்றது?

இவ்வளவு நீண்ட பட்டியல் சுகங்களும் சொத்துகளும் என் பெயரில் இருப்பதென்னவோ உண்மை தான். ஆனால் நான் அனுபவித்தது என்ன? நம்பினால் நம்புங்கள். “அதிசயம் ஆனால் உண்மை”, என்ற தலைப்பில் பத்திரிகைகளில் சில சமயங்களில் சில செய்திகள் போடுவார்களே? அதைப்போலத்தான் என் பெயரில் உள்ள சொத்துக்களும் நானும். இதை நினைத்த போது எனக்கு இந்த நிலையிலும் சிரிப்புத் தான் வருகிறது.

மீரா எழும்பி அழும் சத்தத்தைக் கேட்ட அம்மா அறைக்குள் அப்போது நுழையவே, இத்தனை இக்கட்டான நிலையில் நான் சிரிப்பதை பார்த்துப் பயந்துபோயிருக்க வேண்டும்.

“என்ன மேனை? என்ற ராசாத்தி” — இதற்கு மேல் பேச முடியாமல் கையில் குழந்தை மீராவை ஏந்திய படியே அம்மா பொங்கி விம்முகிறார். எனக்கு ஒன்றுமே பேசத்தோன்றவில்லை. மீராவைத் தாருங்கள் என கை நீட்டி குழந்தையை வாங்கிக் கொள்கிறேன். அழுது ஓய்ந்த நிலையில் அம்மா மறுபடியும் பிரலாபிக்கிறார்.

“என்ற சன்னதியானே! எங்களை ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிறாய்? இவளை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நாங்கள் வளர்த்தம். எத்தனை கனவுகளை, ஆசைகளை அடக்கி, இவளை நல்ல இடத்தில் குடுக்கிறதுக்காக உழைச்சிருப்பம். மூத்த பிள்ளை நல்லா இருந்தால், மற்றதும் நல்லாய் இருக்கும் என்று பார்த்துப் பாராம அள்ளிக் கொடுத்தமே? கடவுளே! அநியாயமாய் இப்படி ஒரு கொடுமையை ஏன் தந்தாய்?”

இதைக் கேட்டதும் என் மனதின் மூலை முடுக்குகளில் பதுங்கிக் கிடந்த பல உணர்வுகள் நிறைவேற ஆசைகள், ஆதங்கங்கள், ஏக்கங்கள் வீரவேசங்கொண்டன. என்னால் அவற்றை கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை.

“அம்மா? இப்ப ஏன் அநாவசியமாய் கடவுளைத் திட்டுறியள்? முன் பிறப்பிலோ எப்பவோ, நான் செய்த கர்ம

வினைப்பயன் இது. அவ்வளவுதான். இந்த உலத்தில் நான் பிறந்து எதை அனுபவிச்சன். எல்லாம் இருந்தும் ஒன்றையும் அனுபவிக்க இல்லை. எங்களுடைய சமூகத்தில், உங்களைப் போல சிலராலே வாழ்க்கை என்பதை சரியாக அறியாமல், அனுபவியாமல், உலகை, மனித வாழ்க்கையை உரிய முறையில் உணராமல், எத்தனையோ பேரினர், அதிலும் எங்கடை பெண்களினர் வாழ்கையை வினாசுது?

எனக்கு மனநோய் பிடித்து விட்டதோ என்ற பயங்கர பிரமிப்பில் அம்மா விறைத்துப் போய் சிலையாய் சுவரில் சாய்ந்து விட்டா. என் ஆற்றாமை மடை உடைத்த நதியாகியது.

“சின்ன வயசில இருந்து, இறைச்சிக்கு வளர்க்கிற ஆடு மாதிரி, கலியாண மார்ட்டெட்டுக்கென்றே என்னை வளத்தீங்கள். அங்கை யிங்கை போகவிட்டாமல், நான் விரும்பினதையும் படிக்கவிட்டாமல், கட்டுப்படுத்தியே வளர்த்ததால், என்னோடை படிச்ச பவானி, மகேஸ், சலோ அவைகளைப்போல நான் சிறுவயதில் சுதந்திரமாக நாலு இடங்களுக்குப்போய் வரவோ சிநேகிதிகள் வீடு, படம், கார்னிவேல் அது, இது என்று நாலுபத்து விஷயங்களை அறியவோ முடியாமல் போச்சது. வீடு விட்டால் பள்ளி. பள்ளிவிட்டால்- வீடு, சரி! அதுதான் போகட்டும், நல்லா, ஆசையாய் விரும்பியமாதிரி உடுத்து, விதவிதமாய் சாப்பிட்டாவது வாழ்ந்ததுங்களே! அப்பா வேலை செய்த காலம் முழுக்க மூன்று வீடுகள் கட்ட கடன்பட்டு, பிறகு அந்தக் கடன்களை அடைப்பதற்காக வாயை, வயிற்றைக் கட்டி சிக்கன வாழ்க்கையை வாழ்ந்தோம். சீதனம் சேர்த்தது எங்கடை சீவிய இலட்சியமாய் போச்சது. அது உங்களையும் எங்களையும்தான் எவ்வளவு தூரம் பாதிச்சுப் போட்டுது தெரியுமே அம்மா?. நீங்கள் தான் காலியாணம் கட்டி என்வத்தை அனுபவிச்சுக்கிழிச்சனீங்கள் சொல்லுங்கோ பாப்போம்?. பிள்ளையனைப் பெத்ததும், வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டி எங்களை வளர்த்ததும் தானே கண்ட மிச்சம்? ஊருலகம் பாத்தனீங்களோ,

சாது மீட்டிடுக தூட்டு . சாதுநிலைவம். குது நம்பப்படுகிற
ருணைக்கு மீட்டிடுகி மாண்பா . நச்சுநிலைபுணை . தலை தூட்டுபி

ஒரு கச்சேரி காவடி கண்டனீங்கனோ? இலவச நிகழ்ச்சி
களைத் துவிர வேற என்ன கண்டனீங்கள்? வகுப்பில் முத
லாம் பிள்ளையாய் வந்த என்னை, "ஓ லெவல்" தானும்
எடுக்கவிட்டனீங்களே! பாஸ் பண்ணி, வாசிட்டிக்குப்போய்
பி. எஸ் லியோ, மெடிசினோ படித்திருந்தாலும் இப்ப
சாகப் போகிற நான், உலகத்தை கொஞ்சம் பார்த்து, படிக்கி
ற சந்தோசமாவது அனுபவித்து இருப்பேன்.

நல்லாய் தின்னாமல் வடிவாய் உடுக்காமல் அப்பா
கினரிக்கல் வேலை பாத்து இரவு பகலாய் ஓவரடைம் செய்து
உழைச்சு பணத்தையும், வீடுகள் இரண்டையும், நகையை
யும் அள்ளிக்கொடுத்து பதினெட்டு வயதில் என்னைக் கலி
யாணம் கட்டி வச்சீங்கள், பெரிய இன்ஜினியர் மாப்பிள்ளை,
கனடா மாப்பிள்ளை எடுத்துப் போட்டம் என்று ஊருக்குக்
காட்டி பீத்தினீங்கள் அள்ளவு சந்தோஷமேனும் உங்களுக்கு
கிடைச்சது. எனக்கு...?

என்னுடைய கற்பனையளுக்குக் கிட்டக்கூட வரவில்லை.
அவரது வயதும் தோற்றம். என்னில் பதினைந்து வயது
மூத்தவர் என்பது கூட பரவாயில்லை. ஆனால் அந்த வழக்கைத்
தலையும் மிதந்த பல்லும், சிரிப்பே. வராத முகமும்
தொந்தியும். என் கனவுகளை சிட்டுப் பொசுக்கிவிட்டு பலிக்
கடா மாதிரி கழுத்தைக் கொடுத்தேன்.

கட்டின பிறகாவது சொத்துப்பத்தை வைத்து புருஷ
னோடு உல்லாசமாய் இருந்தேனா அம்மா? வசதியான சீதன
வீடுகள் இரண்டையும் வாடகைக்கு விட்டுவிட்டு, நகைகளை
யும் பாங்கில போட்டுவிட்டு, கலியாணம் கட்டி ஆறுமாதத்
தில் என்னைப் பிள்ளைத் தாச்சியாக்கிப்போட்டு ஸ்கொலர்
ஷிப்பில் போனார் பிள்ளையைப் பெத்துப்போட்டு மூன்றரை
வருஷம் வீட்டுக்குள்ளே அடைஞ்சு கற்புக் காத்து கிடந்தன்.
போனமாதம் புதுச்சேரோடை வந்தார். அந்தக்காரில்
இப்ப ஆஸ்பத்திரிக்குந்தான் போகிறேன்.

இனி எப்ப அம்மா, எதை நான், ஆரோடை அனுப
விக்கிறது?

—அம்மா பாவம் ஓவென்று குளறி அழுகிறா. அடுத்த அறையில் அப்பாவும் விம்முகிறார். இவர்கள் அழுகையைப் பார்த்து பயந்து மீராவும் வீரிடுகிறாள்.

இத்தனைக்கும் மேலாக என் அந்தராத்த்மாவிற்கும் கேட்கக்கூடியதாக நான் அறை கூவுகிறேன்.

“நான் செத்துப் போனதற்குப் பிறகு, என்ர பிள்ளையை எண்டாலும் அவள் விருப்பப்பட்டதைச் செய்யவிடுங்கோ. நீங்களும் வாழ்க்கையை அனுபவியுங்கோ. தந்தச்சி கலியாணம் கட்டினப் பிறகு, அவர் மேல் நாட்டில் தொழில் தேடியோ, படிக்கவோ போனல், அவளையும் கட்டி அனுப்புகோ. நாளைக்கு நாளைக்கு எண்டு குத்துவிளக்கில் கணக்கு போட்டு, இண்டைக்கு இருக்கிற வாழ்க்கையை நாசமாகக் கிப்போடாதையுங்கோ. மீராவுக்கு சீதனம் வேண்டாம். அவள் சந்தோஷமாக வாழ, என்ரைபேரில் உள்ள சொத்துப் போதும். என்னைப் போல்...”

எல்லோரும் அழுகிறோம். விரைவில் நடக்கப் போகும் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு ஒத்திகையோ!

அப்போது உள்ளே நுழைந்த சிவசங்கரன், “காரின்ர முன் டயர் ஏனோ தெரியாது பஞ்சராய் போச்சது. புது டயர் ஏன் பஞ்சராய்ச்சது. திருத்தி ஒட்டிக் கொண்டு வாறதுக்குள்ளே நேரமாய் போச்சு” என்று, தான் வரப் பிந்தியதுக்கு காரணம் சொல்லிக் கொண்டே அறையிலுள் நுழைந்தார்.

புது டயரும் சில தேரங்களில் பஞ்சராகத்தான் செய்யும்! பரவாயில்லை. நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ. இனி ஒன்றுக்கும் அவசரமில்லை” — புயலடித்து ஒப்ந்த என் மனதில் அமைதி. வார்த்தைகளில் தொனித்தது. அதில் தொனித்த ஊடரக உண்மையை அவர் புரிந்து கொண்டு விட்டாரோ? இல்லை யென்றால் இத்தனை கலவரத்தோடு ஏன் அவர் இப்படிப் பார்க்கிறார்?.

இன்றும் சோமுனைப் பார்த்தால் முப்பத்தியைந்து நாற்பதுக்கு மேல் எவரும் மதிக்கமாட்டார்கள். அவரது வாழ்க்கை என்னால் பாழாகிவிட்டது." நீட்டா மனதார வாந்தினால் கடந்த கால நினைவுகளை அவள் இதய அரங்கில் நர்த்தன மாடி ஓய்ந்தன. மனதில் ஒரு முடிவும் தெளிந்தது. அப்படியே நீட்டா அயர்ந்துபோனாள்.

— அன்றிரவு சாப்பாட்டிற்குப் பின், தனது மாமூல் அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு சோமு, நீட்டாவிடம் அவளது மருந்து வில்லைகளையும் தண்ணீர் கிளாசையும் கொடுத்தார். ஒரு புன்முறுவலோடு அவற்றை வாங்கிக்கொண்ட நீட்டா வீன் முகத்தில் தெரிந்த மாறுதலை சோமு கவனிக்கவில்லை. வழக்கம்போல ஒரு புத்தகத்தை கையிலெடுத்துக்கொண்டு தனது படுக்கையில் சாய்ந்து வாசிக்க முற்பட்டார். நேரம் இரவு ஒன்பதரை. அயல் வீடுகளில் சலசலப்பு இன்னமும் ஓயவில்லை. சுபாஷினி அடுத்த அறையில் நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

— "ஐயா! உங்களிட்ட நான் ஒரு விஷயம் சொல்லட்டா?" — நீட்டா மெதுவாகக் கேட்டாள். அவளது கட்டிலுக்கு அருகில் இருந்த கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டே புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருந்த சோமு, "ம்... என்ன சொல்லும்?" என்றார்.

— "கிட்ட வாங்களன். நீங்க கோவிக்க மாட்டன் என்று சொல்லுங்கோ" — குழந்தைபோல கெஞ்சினாள். அவள் குரலில் தொனித்த தீனம் சோமுனை நீட்டாவின் கட்டிலுக்கு கொண்டுவந்தது.

— "என்னம்மா? என்ன வேணும்? சொல்லும்." — வாத்தையத்தோடு நீட்டாவின் கலைந்த கூந்தலை வருடியபடி அவள் முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார் சோமு.

— "நானே மறுநாள், என்ன விசேஷம் தெரியுமா?"

பொருள் “என்ன விசேஷம்?” — சோமு யோசிக்க முயற்சித்
தார். “என்ன விசேஷம்?” — சோமு யோசிக்க முயற்சித்

“அது கூட உங்களுக்கு மறந்துபோச்சா! ஆமா! அதனால்
உங்களுக்கு என்ன லாபம்? நீட்டம்தான் மிச்சம். அதை
நீங்க மறக்கிறதுதான் நல்லது” — சலிப்போடு சொன்ன
நீட்டாவின் குரல் தனதுதந்தது.

நானே மறுநான்? — ஓ... ஜூன் 23! பெஸ், எங்கடை
கலியாண நான்! சரிநானே!” — திடீரென குரபகம் வரவே
குதூகலமாக சொன்னார் சோமு.

“ஐயா! நான் இருக்கிற நிலையில், என்னால் உங்கட
வாழ்க்கைதான் வீணாயிட்டுது. இப்பிடியே நான் கட்டிலோட
கட்டிலாய் மரத்துப்போய் அஞ்ச வஞ்சமாச்சுது. என்னால்
உங்களுக்கு ஒரு சந்தோஷமுமில்லை. அதால்... ..” பரிதாப
மாக சோமுவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொஞ்சியபடியே
விம்மினான் நீட்டா.

“என்னம்மா இது. என்ன இது?” சுபாவத்திலேயே
மிகவும் மென்மையான இதயம் படைத்த சோமு கண்ணீரை,
அதுவும் தன் மனைவி நீட்டாவின் கண்களில் அதனைக் கண்
டால் அலண்டு போவார்.

“ப்பா! இனி, யூனிவர்சிட்டிக்குப் போயிடுவா. என்னோட
நீங்கள் கஷ்டப்பட்டது போதும். என்னால் உங்களுக்கு பிர
யோசனமில்லை. நீங்க எனக்காக — சந்தோஷமாக இருக்க
வேணும்” — நீட்டா பூடகமாய் ஆனால், திடமாய் கூறினான்.

சோமுவுக்கு அவள் சொன்னதன் பொருள் விளங்கின
மாதிரியும், விளங்காத மாதிரியும் மயக்கம் அளித்தது.

“என்ன நீட்டா? உமக்கு பைத்தியமே? என்ன உளறு
கிறீர்? இந்தாரும், ஒரு வலியம் போடும். நல்லா நித்திரை
வரும். சும்மா அலட்டாமல் படும்.” — சோமு சற்று குரலை
உயர்த்திப்பேசி அடக்கப் பார்த்தார்.

“இவ்வை ஐயா! நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்க. உங்
களுக்கு நாற்பத்தி இரண்டு வயதுதானே ஆகிறது. எனக்

காக நீங்க இப்பிடி இனி கஷ்டப்படவேண்டாம். உங்களுக்குப் பிரியமானவர்களோடே சந்தோஷமாக இருக்கவேணும். அதில் ஒண்டும் பிழையில்லை. பபா, வாசிட்டிக்குப் போனப் பிறகு, ஒண்டுக்கும் பயமில்லை.

சோமுவுக்கு நீட்டா சொன்னது புரிந்தது. மனதில் அதிர்ச்சியும் அங்கலாய்ப்பும், துயரம் மண்டி எழுந்தன. “என்ன புதுமையான பெண் இவள்?” - என்று நினைத்தார். நான் இன்றைக்கு உயிரோடே இருப்பதே அவளால் தானே? அவள் உயிரோடே இருக்கைக்குள்ளே அவளின் கண்ணுக்கு முன்னால், இன்றொருத்தியோடே வாழவும் சொல்லுகிறாளே!” அதிசயத்தில் தோய்ந்த சோமுவின் மனம் காலச் சக்கரம் கடந்த பாதையை பின்னோக்கிப் பாய்ந்தது.

பத்தொன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் சோமகேசன் அரும்பு மீசையும் குறும்புப் பார்வையுமாய் அப்போதுதான் வாலி பத்தின் வனப்பில் காலடி எடுத்து வைத்திருந்தான். குருணைகலை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கொக்கரல்லை கிராமத்திற்கு உதவி ஆசிரியனாக பதவியேற்றுப்போனபோது சோமுவுக்கு ஒரு வார்த்தை சிங்களம் தெரியாது. ஊரும் புதிசு. அங்கு பேசுவோர் பாஷையும் புதிசு. கண்ணைக்கட்டிக் காட்டில் விட்டதுபோல தத்தளித்தான் சோமு, அராலியைப் பிறப் பிடமாகக் கொண்ட சோமகேசன் திடீரென நாட்டில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தால் நடுநடுங்கிப்போனான். நாடெங்கிலும் தமிழர்களின் நிலை பயங்கரமாக உருவாகி வருவதைக் கேட்டுக் கேட்டு சாகாமல் செத்துக்கொண்டிருந்த சோமுவையும், குண்டர்கள் தேடத் தொடங்கியநேரம். சோமு படிப்பித்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு அண்மையில் தான் அழகி நீட்டாவின் வீடு இருந்தது. சோமு வந்த புதிதில், அவன் சுத்தமான சாப்பாடு தேடி அலைந்தபோது, அங்கு சுருட்டுக்கடை வைத்திருந்த கந்தையாதான், நீட்டாவின் குடும்பத்தினரை சோமுவுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தார். நீட்டாவின் தகப்பன் பியதாச ஒரு விவசாயி. தாய்ரன்சிலிக்கு நீட்டா, கனிதா

ஆகிய இரு பெண்பிள்ளைகளும். சேனா என்ற ஒரு மகனும் இருந்தனர்.

சோமுனின் அறைக்கு சாப்பாடு கொண்டுபோகும் வாய்ப்பு அதிகமாக நீட்டாவிற்றகுத்தான் கிடைக்கும். இளமையின் கவர்ச்சி சோமு, நீட்டா இருவரையும் சிறிது சிறிதாக தாக்கவே செய்தது. ஆனால் நெருக்கம் ஏற்பட பாஷைப் பிரச்சனை தடையாக இருந்தது. இந்த நேரத்தில்தான், யாரோ, எங்கோ எப்படியோ மூட்டி விட்ட வகுப்புக் கலவரம் நாட்டை துண்டாட முனைந்தது. அற்றை நாள்வரை ஒன்றாய் உண்டு உடுத்து இணைந்து வாழ்ந்த பல சிங்கள, தமிழ் குடும்பங்கள் ஒரே இரவில் பயங்கர விநோதிகள்போல எதிரணிகளில் செயல்படத் தொடங்கினர். [பெரும்பான்மை மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் வாழ்ந்த சிறுபான்மையினரின் உயிர்கள் அந்தரத்தில் தத்தளித்தன.

இரு தரப்புகளிலும் இளையோரின் உணர்ச்சிகள் கொத்திகளறி விடப்பட்டு, எரிமலையாய் பொங்கி பிரலாபித்தது. ஏன், எதற்காக என்று இதய பூர்வமாக உணராமலே ஒருவர் உயிரை மற்றவர் குடித்தனர். நாடு பைத்தியக்கார விடுதியாகியது. இந்த துர்ப்பாக்கிய அபத்த சூழ்நிலைக்கு நீட்டாவின் அண்ணன் சேனாவும் பவியானான். ஏதோ தன்னினம் பார்ப்பது தன் தலைமீதுதான் என்ற நினைப்பில், அடாவடிக்காரர்களோடு தேர்ந்துகொண்டு தமிழர்களை ஒழிக்கும் முயற்சியில் இறங்கினான் சேனா.

ஒரு நாள் இரவு சேனாவும் நண்பர்களும், யார் யாரை முடிக்க வேண்டும் என்று பட்டியல் போட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அதில் அந்த "தெயழ மாஸ்டர் கொல்லா" சோமுனின் பேரும் சேர்க்கப்பட்டதை நீட்டாவின் காதுகள் அறிந்து கொண்டன. இரவோடு இரவாய் போய் சோமுனை அங்கிருந்து அகற்றி பாதுகாப்பாக நாட்டுப்புற சேனையொன்றிற்குள் ஒளித்து வைத்துவிட்டான். வேளை தவறாமல் சோமுவுக்கு நீட்டா சாப்பாடு கொண்டுபோனது ஒருவருக்கும் தெரி

யர்து. நிலைமை கட்டுக் கட்டங்கியதும், சோமுவின் கையில் நூறு ரூபாய் நோட்டை திணித்துவிட்டு, “யாப்பனைக்கு ஓடிப் போங்க மாஸ்டர்! இனிமே எண்ட எப்பா,” என்று கூறிய நீட்டா, சோமுவின் கண்களில் ஒரு தெய்வமாகவேபட்டாள்.

அதன்பின் சோமுவின் மாமா, யார் யாரையோ பிடித்து சோமுவுக்கு கொழும்பு பள்ளிக்கூடமொன்றில் இடம் தேடிக்கொடுத்தார். நாடு சமூக நிலைக்கு திரும்பிய போதிலும் சிறுபான்மை மக்களின் அடித்தள மனதில் பயமும் பாதுகாப்பின்மையும் பதுங்கி இருக்கத்தான் செய்தது. இந்த நிலையில் சோமகேசனுக்கு ஊரில் பல கலியாணங்கள் நல்ல சீதனங்களோடு பேசப்பட்டன. எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும், சோமுவுக்கு நீட்டாளின் கள்ளங் கபடமற்ற குழந்தை முகமே தெரிந்தது. பயங்கர சூழ்நிலையில் பாதுகாத்த அந்த கிராமத்துப் பெண்ணிடம் சோமு கண்டது பாசத்தின் உச்சத்தை மட்டுமே. அப்படி இப்படி கலியாணப் பேச்சுக்களை தட்டிக்கழித்த சோமு, ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு ஒரு நாள் குருணாகலைக்கு பஸ் ஏறிப் போனான். கொக்கரல்லைச் சந்தியில் இறங்கி பொலிஸ் ஸ்டேசனைத் தாண்டி ஊருக்கு இறங்கி நடக்க முற்பட்ட போது எதிரே தென்பட்டான் சேனா. “ஆ, மாஸ்டர்! எங்கே போறது? நீங்க செத்துப்போனது என்று நாங்க நெனைச்சது, எப்படி? நல்ல சொகமா? மறுபடி இங்க எங்க வாறது?” — குசலம் விசாரித்தான்.

சம்மா ஊர்பார்க்க வந்ததாய் கூறிய சோமு, “நான் சாப்பிட்ட காக, ஒரு மாசம் தராமல் அவசரத்தில் போயிட்டன். அதைத் தரத்தான் வந்தான்” — என்று ஏதோ அந்த நேரம் வாயில் வாயில் வந்ததைச் சோமு சொன்னான்.

“ஆ...! அதுக்கென்ன மாஸ்டர் பெரிய காக! அதுங் வேணும். நீங்க சொகமாய் இருக்குறது போதுங்க. மாஸ்டரை கண்டது சந்தோசங்” — அன்று என் உயிரைத் தேடி அலைந்த சேனாவா இப்படி அன்பால் உருகுகிறான். சோமு ஆச்

சரியப்படவில்லை. ஏதோ கண நேர குழும் உந்துதல்களினாலும், அர்த்தமற்ற போலி பிரச்சார உணர்ச்சிகளினாலும் பாதிக்கப்பட்டு இன், மாத, கலாச்சார போர்வைகளில் பேயாட்டம் ஆடும் பலர், உண்மையில் அப்பரவிகளே. சுய நலமிகளால் முடுக்கிவிடப்படும், சிந்தனை தெளிவில்லா சாதாரண மக்களை, வீண் பழிகாரர்களாக்கும் தீய சக்திகள் ஓயும் போது, எல்லோரும் சாதாரண மனித உணர்வுகளோடு, இயல்பான மனிதாபிமானத்தோடு நடமாடுவதை பல தடவைகளில் நாம் கண்டிருக்கிறோமல்லவா!

குதுகலமாகப் பேசிக்கொண்டே சேலு, சோமுவை தன் வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போனான். அங்கே அவருக்கு ராஜோபசாரம் தான். தான் நீட்டாவை கலியாணம் செய்ய விரும்புவதாக சோமு சொன்னபோது நாணம் கொப்பளிக்க முகத்தை கைகளால் பொத்தியபடியே அதிர்ச்சியால் அலண்ட நீட்டா அறைக்குள் ஓடினாள். “நாங்கள் ஏழைகள். எங்களிடம் இந்த ஓலை மண் குடிசையை விட ஒன்றும் கிடையாது. நீங்க படிச்ச மாஸ்டர். பெரிய யாழ்ப்பாணத்து குடும்பம். நீங்களும் நாங்களும் ஒன்றாக முடியுமா? உங்கள் அப்பா அம்மா இவளை, எங்கள் படிக்காத நாட்டுப்புற நீட்டாவை ஏற்பார்களா?”— என்றெல்லாம் பியதாச சொல்லிப் பார்த்தார். இரு தரப்பு எதிர்ப்புகளையும் விவாதங்களையும் முறியடித்துவிட்டு, தன்னுயிர் காத்த நீட்டாவை கொழும்புக்கு கொண்டுபோய் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொண்டார் சோமகேசன். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தோடு அவர் உறவும் முறிந்தது.

சோமு நீட்டா உறவின் பயனாய் விளைந்தாள் சுட்டிப் பெண் சுபாஷினி. தந்தை வழியின் அறிவுத் தாகமும், தாய் வழியின் அன்புள்ளமும் கொண்டு சுபாஷினி அழகுற வளர்ந்து வந்தாள். இடையில் சோமு கணக்கியல் படித்து, ஆசிரியர் தொழிலை விட்டு விட்டு, தனியார் நிறுவனமொன்றில் கணக்காளரானார். படிப்படியாய் அவர்கள் அந்தஸ்து உயர்ந்தது. நீட்டா தமிழை தாய் மொழியாகக் கொண்டும்

அதனை ஒழுங்காகப் பேசுவராத பஸ்ரைவிட, அழகாக யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் பேசுவாள். ஒரு காலத்தில் சோமு வின் உயிருக்கு உலைவைக்க முயன்ற சேனாவை, சோமு மெக்காணிக்காக்கி, இன்று பிரபல தொழில் நிறுவனத்தில் பிரதம போர்மனுக்கிவிட்டார்.

குருவிக் கூடுபோல குதூகலமாக சலகலப்பாக சோமு நீட்டா குடும்பம் படகு, அமைதித் தென்றலில் அசைந்தாடிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் தான், எதிர்பாராத அக்கடும் புயல் வீசியது. சடுதியாய் வந்த பாரிச வாதம் நீட்டாவை, இடுப்புக்குக் கீழே செயலற்றவளாக்கி விட்டது. பார்க்காத வைத்தியமில்லை. ஆனால், இனி நீட்டாவுக்கு கதி கட்டித்தான் என்றாகிவிட்டது. காலையில் வந்து மாலை யில் போகும் சோமாவதி என்ற வேலைக்காரியின் உதவியோடு, குடும்பத்தை நடத்தப் பழகிக் கொண்டார். வீடு வாசல் துப்பரவாக்கவும் சமைக்கவும் வேலைக்காரி இருந்த போதிலும், நீட்டாவின் குளியல், துவைத்தல் இரண்டினையும் சோமுவே செய்வது வழக்கம். எத்தனையோ தடவை வேலைக்காரியே வலிய, "அம்மாட துணிகளை தாங்க ஐயா, நான் தோய்க்கிறேன்," என்று கூறியும் சோமு, தனது ஆத்ம திருப்தியை இழக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை. நீட்டா கட்டிலோடு முடங்கி வருடமும் மூன்றாகிவிட்டது. தன்காரியமுண்டு, நீட்டாவின் பராமரிப்புண்டு, மகள் சுபாஷினியின் நல் வாழ்வுண்டு, மீத நேரத்தில் தன் புத்தகங்களுண்டு என்று ஒரு கர்ம யோகியைப் போல வாழ்ந்த சோமுவைப் பார்த்து அக்கம் பக்கத்தவர்கள் பலவாடாக விமர்சிப்பதுண்டு.

நல்ல சிதனபாதனந்தோடை ஒரு யாழ்ப்பாணத்து பெம்பிளையைக் கட்டி இருந்தால், இண்டைக்கு இப்படி கஷ்டம் படத் தேவையில்லை. இனசனம், தாய் பிள்ளையாவது உதவி செய்வினம். எங்கையோ இருந்த ஒரு நாட்டுப் பெண்ணை கட்டினதால், பாவம் சோமகேசனுக்கு ஒரு விதத்திலேயும் நிம்மதியில்லை," என்று கூறி போலி அனுதாபம் தெரிவிப்போர் பலர். அயலவர்களின் நொட்டை சொட்டைகளை நீட்டாவும்

அறிய நேரிடுவதுண்டு. அத்தருணங்களில் அவள் மனம் படும் பாடு சொல்லுந்தரமல்ல. நாற்பத்திரெண்டு வயதிலேயே பிரமச்சரியம் காக்கும் கணவனுக்காக இரங்கிய நீட்டா, வேறு பெண்ணை அவன் மனம் முடித்து சந்தோசமாக வாழட்டும் என்று மனதார விரும்பியே, தன் மனதைத் திறந்து அவரோடு பேசினாள்.

சோமுனின் மனதை நீட்டா புரிந்து இருக்கவில்லை. இதை நினைத்து உருகிய சோமு நீட்டாவிடம் "நீட்டா! நீ என் உயிரை அன்றைக்கு காப்பாற்றி இருக்காவிட்டால், இந்த நிலைக்குவந்து இருக்கவோ, இதுவரை நான் அனுபவித்த இன்பங்களை அடைந்திருக்கவோ முடியாது தானே? இதெல்லாம் நீ தந்த பிச்சைகளே நீட்டா! இந்த நிலையில், நான் என் சுய இன்பம் நாடி எங்கு போனாலும், எனக்கு அது கண்டிப்பாகக் கிடைக்கப் போவதில்லை. நீட்டா, வெறும் உடலின்பம் தேடி, உன்னை நான் மணக்கவேவில்லை. நீ காப்பாற்றிய உயிரை, உன்னைத் தவிர வேறு எவரிடமும் ஒப்படைப்பது நியாயமில்லை என்று நினைத்தே உன்னைத் தேடி வந்து கல்யாணம் பண்ணினேன். நீ இப்படி செயலிழந்து போனது என் நெஞ்சில் விழுந்த பேரிடிதான். இருந்தாலும் ஒரு வழியில் அது எனக்கு ஒரு ஆத்ம திருப்தியை தருகிறது. நீ காத்த உடலை, உன்னைக் காப்பதற்கு இன்று பயன்படுத்துகிறேன். இதைவிட வேறு சந்தோசம், நிம்மதி எனக்கில்லை அம்மா,"— சோமு உணர்ச்சி வசப்பட்டுப்போனார்.

சித்திரைக் கோடையில் வரண்டுகிடந்த மண்மீது, சடுதியாய் சில தூறல்கள் விழுந்து குளிர்ந்தன.

பெரிய இடையூறுகளால் நெயர்நீர் கிடைக்காமல் போனது. அந்த நிலைமையைப் பார்த்து, மனம் வருந்திய சோமு, தன் மனதைத் திறந்து, அவரோடு பேசினாள். இதை நினைத்து உருகிய சோமு நீட்டாவிடம் "நீட்டா! நீ என் உயிரை அன்றைக்கு காப்பாற்றி இருக்காவிட்டால், இந்த நிலைக்குவந்து இருக்கவோ, இதுவரை நான் அனுபவித்த இன்பங்களை அடைந்திருக்கவோ முடியாது தானே? இதெல்லாம் நீ தந்த பிச்சைகளே நீட்டா! இந்த நிலையில், நான் என் சுய இன்பம் நாடி எங்கு போனாலும், எனக்கு அது கண்டிப்பாகக் கிடைக்கப் போவதில்லை. நீட்டா, வெறும் உடலின்பம் தேடி, உன்னை நான் மணக்கவேவில்லை. நீ காப்பாற்றிய உயிரை, உன்னைத் தவிர வேறு எவரிடமும் ஒப்படைப்பது நியாயமில்லை என்று நினைத்தே உன்னைத் தேடி வந்து கல்யாணம் பண்ணினேன். நீ இப்படி செயலிழந்து போனது என் நெஞ்சில் விழுந்த பேரிடிதான். இருந்தாலும் ஒரு வழியில் அது எனக்கு ஒரு ஆத்ம திருப்தியை தருகிறது. நீ காத்த உடலை, உன்னைக் காப்பதற்கு இன்று பயன்படுத்துகிறேன். இதைவிட வேறு சந்தோசம், நிம்மதி எனக்கில்லை அம்மா,"— சோமு உணர்ச்சி வசப்பட்டுப்போனார்.

டைப்புக்குப் பலியானபோது சுபாவுக்கு சுமார் பதினைந்து வயதிருக்கும். மகேசனும், நானும் கண்டி கல்விக்கந்தோரில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த சமயம் எங்கள் வீடுகளும் பேராதனை வீதியில் அருகருகே இருந்தபடியால் நாங்கள் உறவினர்கள்போல பழகும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அப்போதுதான் சுபாவை பத்துவயதுக் குழந்தையாக எனக்குத் தெரியும். மகேசனுக்கு சுபா ஒரே பெண்பிள்ளை. மூத்தவன் நரேந்திரன். சுபாவுக்கு இளையவன் சுரேந்திரன். ஒரே பெண் என்பதால் சுபாவுக்கு தனிச்செல்வம். அதோடு எங்களுக்கும் அப்பாது பிள்ளைகள் இல்லாதபடியால் நாங்களும் சுபாவை எங்கள் பிள்ளை போல நேசித்தோம் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. அதிலும் என் மனைவி கிரேஸிக்கு சுபாவின் குறுகுறுத்த விழியழகிலும், செக்கச் சிவந்த சொண்டழகிலும் ஒருவித மயக்கம். சுபாவை விதவிதமாகச் சோடித்து, தன் மன ஆசைகளை கிரேஸி தீர்த்துக் கொள்வாள். திடீரென எனக்கு பதுனைக்கு இடமாற்றம் கிடைத்தது. நாங்கள் கண்டியை விட்டுப் புறப்பட்ட அன்று கிரேஸியும் சுபாவும் அழுத அழுகை? அப்பப்பா சொல்லி மாளாது.

அடுத்த ஐந்து வருடங்களில் எங்கள் இரு குடும்பங்களினதும் தொடர்பு அநேகமாக விட்டுப்போனமாதிரித்தான். ஒரு நாள் இரவு சாப்பாடு அருந்திக்கொண்டு இருக்கையில் வானொலியில் மரண அறிவித்தல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. இடையில் திருமதி. சுந்தரேஸ்வரி மகேசன் காலமானார். இவர்..... அறிவிப்பு தொடர்ந்தது. நானும் கிரேஸியும், மறுநாள் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்று மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்டு திரும்பினோம். அன்று கண்டி சுபா, பருவத்தின் பூரண செழிப்போடு சிலிர்த்து மலர்ந்து நின்ற பூங்கொடி. வளரும் இளம் பெண்ணுக்கு, எந்த வயதில் தாயின் ஆலோசனையும் அனுசரணையும் அதிக தேவையோ, அந்த முக்கியமான கட்டத்தில் சுபாவுக்கு இப்படி நேர்ந்து விட்டதே என்று சொல்லிச் சொல்லி கிரேஸி அழுது மாய்ந்து போனாள். அப்போது சுபா பொதுத் தராதர (உயர்தர) வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் என நினைக்கிறேன்.

“ஐயோ! தில்லை! இந்த பிள்ளையையும் என்னையும் இப்படி தவிக்கவிட்டுவிட்டு போய்விட்டாலே?” என்று என்னைக் கூட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு சிறுபிள்ளைபோல அழுத மகேசனுக்கு, “என்ன செய்கிறது மகேசு? ஏதோ கடவுள், இந்த பிள்ளையள் இவ்வளவு தூரம் வளரும் வரையாவது அம்மாவை விட்டு வைத்திருந்தாரே என்று மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளும். இப்ப என்ன? கடவுளே! என்று அதுகள் எல்லாம் பருவம் வந்த பிள்ளையள்,” என ஆறுதல் சொல்லி விட்டு வந்தோம்.

அடுத்த சில ஆண்டுகளில் பல பல நிகழ்ந்தன. மகேசனின் மூத்த மகன் நரேந்திரன் மின்சாரப் பொறியியல் துறையில் மேற்படிப்புக்காக இங்கிலாந்து சென்றான். தொடர்ந்து ‘ஏ’ லெவல் சோதனையில் சித்தியடைந்த சுபாவும், கம்பியூட்டர் கோர்ஸ் செய்வதற்காக இங்கிலாந்து போய்விட்டதாக அறிந்தோம். தொடர்ந்து, நானும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாறுதல் பெற்று ஓராண்டுக்கு முன் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். அப்போதுதான் மகேசன் தனது ஐம்பத்து மூன்றாவது வயதில் மறுமணம் செய்துள்ளதை அறிய நேர்ந்தது.

நல்லூர் கோயிலடியில் வெள்ளி, மற்றும் விசேஷ நாட்களில் மகேசனையும் அவரது இரண்டாவது மனைவியையும் சந்திக்க நேரும். ஒரு வெள்ளிக்கிழமையன்று, அவரது இரண்டாவது மனைவி ஏனோ கோயிலுக்கு வரவில்லை. ஆகவே, தேர்முட்டியடியில் நானும் மகேசனும் நீண்ட நேரம் மணம் விட்டுப் பேசும் சந்தர்ப்பம் பல காலத்திற்குப்பின் கிடைத்தது. அங்கே இங்கே என்று ஊர் பிரச்சினைகளை எல்லாம் அலசியபின் சொந்தக்குடும்ப விஷயங்களை ய்தொட்டோம். முதல் மனைவியின் மரணத்திற்குப்பின் தன் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை விவரித்தார் மகேசன். கடைசியில் அவரது இரண்டாவது திருமணத்தில் நின்றது கதை. “தில்லை, நீர் கூட என்னை ஒரு மாதிரி கேவலமாக நினைச்சிருப்பீர். சுந்தரேஸ்வரியோடையே வாழ்ந்த என்னால்

எப்படி இத்தனை வயசுக்குப்பிறகு இன்னொருத்தியை நினைக்க முடிஞ்சது என்று இதுகளை எல்லாம் நான் எப்பிடி எல்லா ருக்கும் விளங்கப்படுத்துகிறது? அதிலேயும் பிள்ளையளுக்கு என்னால் ஒன்றையும் சொல்ல ஏலாது. அவள் சுபா எண்டைக்கு என்ற கலியாண லிஷ்யத்தைக் கேள்விப்பட்டாளோ, அண்டையிலிருந்து, ஒரு கடிதம் கூட போடுகிறதில்லை. நரேன், ஏதோ இருந்திருந்து வேண்டாவெறுப்பாய் எழுதுவான். சுரேனும் கூட, அவளோடே, அவ்வளவாக முகம் கொடுக்கிறதில்லை. போனமாதம் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த, சுப்பிரமணியம் மாஸ்டரின் மகன் சுந்தரம். சுபாவைப்பற்றிச் சொன்னான். இனிமேல் என் முகத்திலேயும் முழிக்கமாட்டன் என்று சுபா சொன்னாளாம். அம்மா செத்தமாதிரி (மகேசன் விக்கி அழுத் தொடங்கினார்...) அப்பாவும் செத்துபோனார் என்று நான் முடிவு செய்திட்டன், என்றும் சொன்னாளாம்”

மகேசன் அழுது முடிந்ததும், 'தில்லை என்ற நிலைமையை, மனதை என்ற பிள்ளையள் கூட புரிஞ்சுகொள்ள இல்லை. அன்னத்திற்கு நாற்பது வயசாயிற்றுது. சீதனம் இல்லாதால் இவ்வளவு காலமும் கலியாணம் இல்லாமல் இருந்திட்டா. எங்களுக்குச் சொந்தம் தான் நானும் வீடு வாசலை நடத்த முடியாமல், தனியாகக் கஷ்டப்பட்டன். பிள்ளை சுபாவும் இங்கிலாந்துக்கு போயிட்டாள். இதெல்லாத்தையும் கண்டு எங்கடை சுப்பிரமணியம் மாஸ்டர் தான், இதை பொருத்தி விட்டார். அன்னமும் பாவம்' இனி எங்கை அவளுக்கு புது மாப்பிள்ளை கிடைக்கும்? அவளும் ஏதோ கொஞ்ச நாளைக் கேனும் வாழ்ந்துவிட்டுப் போவம் என்று ஒமென்றால் விதியாக்கும். நானும் செய்திட்டன். ஆனால், என்ற பிள்ளையள்? பெரியவர்களைப் பற்றிப் பரவாயில்லை மகன் சுபா இப்பிடி என்னை அடியோடு வெறுப்பாள் என்று தெரிஞ்சிருந்தால், சுட்டாயம் நான் மறுபடி கலியாணம் சுட்டியிருக்கமாட்டன். தில்லை!" மகேசன் என் கைகளைப் பிடித்த படியே, கோயிலடி என்பதையும் மறந்து 'கோ' என்று அழுதே விட்டார்.

சுமார் மூன்று மாதங்களின் பின் ஒரு நாள் கோயிலடியில் என்னைக் கண்டதும், “தில்லை, உம்மோடு ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேச வேணும். எங்கை, எப்ப ஆறுதலாகச் சந்திக்கலாம்?” என்று கேட்டார். அவரது பரபரப்பிலிருந்து விஷயம் உண்மையில் முக்கியமானதாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது.

“அதுக்கென்ன! நாளைக்கு இஞ்ச கோயிலடிக்கே வாங்கோவன் ஒரு ஐஞ்சு, ஆறு மணிபோல்,” என்றேன். அவரது மனைவி அன்னம் தூரத்தில் கோயில் வாசலில் கற்பூரம் கொளுத்திக் கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

மறுநாள் கோயிலடியில், வழக்கம்போல் தேர் முட்டியடியில் அமர்ந்து கொண்டோம். சுற்றுமுற்றும் பார்த்து பரபரத்தபடியே மகேசன் மெல்லிய குரலில், “தில்லை!, சுபா அடுத்த கிழமை வரம்போளுளாம்” என்றார். “ஓ! அப்படியே...” எனக்கு ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் கலந்து வந்தன. இனி வரவே மாட்டாளோ என நான் நினைத்திருந்தபடியால் ஆச்சரியமும், குழந்தையாக, சிறு பெண்ணாக நான் கண்ட சுபா இப்போது, மேல் நாட்டு நாகரீகத்தில் நன்றாக வளர்ந்திருப்பாள், என்ற ஆனந்தமும் என்னுள் எழுந்தன.

“வந்தாள் பின்னே, எங்கை, வீட்டுக்குத்தரணே வருவாள்?” என்றேன்.

மகேசனின் முகம் துயரத்தில் கறுத்து, கண்களும் கலங்கின. “இல்லை தில்லை! அவளின்ற கோபம் ஆறவில்லைபோல. அவளின் பள்ளிக்கூட கூட்டாளியான ஒரு கொக்குவில்பெட்டைக்கு, சுபத்திரா என்று பேர், அதுக்கும், தன்ர மாமி அதுதான் என்றுடைய தங்கச்சிக்கும், கடிதம் போட்டிருக்கிறோவாம். தான் வந்தால் அநேகமாக, எங்கையாவது ஹோட்டலில், அல்லது சிறேகிதிகள் வீட்டில் தான் தங்குவேன், என்று எனக்கு, தான் வாரதைச் சொல்ல வேண்டாமென்று

தங்கச்சிக்கு எழுதினோம்” . மகேசனின் கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பி முட்டியது.

நான் மௌனத்தைக் கலைத்தேன். “கவலைப்படாதையும் மகேசன். பாரும் சுபாவை. வந்துவுடன் உம்மட்ட வருவா. என்ன இருந்தாலும் தகப்பன் என்ற பாசம் இல்லாமல் போகுமே?” ஆறுதல் கூறினேன்.

சரியாக மூன்று வாரங்களில் ஒரு நாள் மாலை, மகேசன் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார். “சுபா வந்து ஐஞ்சு நாளாகிறதாம் ஹோட்டல் கல்பனாவில் தங்கியிருந்துகொண்டு, தனக்கு வேண்டியவர்களைப் போய் பார்க்கிறோளாம். நேற்றுத்தான் தன், மாமியிட்ட, அதுதான் என்ற தங்கச்சி வீட்டை அளவெட்டிக்கு போனோளாம். தங்கச்சி எவ்வளவு சொல்லியும், தான் ஒருத்தரின் வீட்டிலையும் தங்கமாட்டன் என்று சொல்லிப்போட்டு போனோளாம். என்னைப்பற்றி பேச்சையே எடுக்கவிட இல்லையாம். இப்ப மத்தியானம் தான் தங்கச்சி வந்துசொன்னான்” மகேசனுக்கு உடலெல்லாம் பரபரப்பிலும் அங்கலாய்ப்பிலும் ஆதங்கத்திலும் வியர்த்து வழித்தது, மனிதனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“தில்லை! எனக்கு நீர் ஒரு பெரிய உதவிசெய்யவேணும் சுபாவுக்கு உம்மில் எப்பவும் நிறைய பாசம் கண்டியோ! அதனால் நீர் எப்படியும் அவளைச் சந்திச்சு என்னைப் பார்க்க வைக்கவேணும். இது ஒரு பெரிய உதவி நான் சீவியத்துக்கு மறக்கமாட்டன்” இப்படி நடக்குமென்று தெரிஞ்சிருந்தால் ..?” பேச்சை முடிக்க முடியாமல் மகேசன் திணறினார்.

சுபாங்கினி சுபாவத்தில் அவ்வளவு பிடிவாதக்காரியல்ல. சிறுபிள்ளையாக இருக்கும் போதும் கூட, நீதி நியாயமாக எடுத்துச் சொன்னால் எதையும் ஏற்கக்கூடிய தன்மை சுபாவினாளுக்கு இருந்தது. ஒரே செல்லப் பெண்ணாக இருந்தபோதிலும், பொறுத்த விஷயங்களில் சமநிலையில் மனதை நிறுத்திச் சிந்திக்க அவளால் முடியும். ஆகவே, ஊருலகத்தில்

ஒருவரும் செய்யாத பெரும் பாவத்தையா அப்பா செய்து விட்டார். அதுவும் அம்மா செத்த பிறகு, நீங்களும் ஆனோரு பக்கமாக பிரிஞ்ச பிறகுதானே அப்பா மறுமணம் செய்தார்! அதோடை, சீ தனப்பிரச்சனையால் திருமணமே இல்லாத நிலையில் கதியற்றுப் போயிருந்த ஒரு முதிர் கன்னிக்கு வாழ்வு கொடுத்திருக்கிறார். அல்லவா?" என்று சொல்லி சுபாவை என் வழிக்கு கொண்டுவரலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

மறுநாள் அதிகாலையில் ஆறுமணிக்கே ஹோட்டேல் கல்பனாவில் போய், வெளியே எங்காவது அவள் போய்விடு முன் சுபாவை சந்தித்தேன். வரவேற்பாளரிடம் தகவல் அனுப்பிவிட்டு காத்திருந்த நான், மாடிப்படிக்களில் "ஹாய் தில்லை மாமா" என அழகாக கூவியபடியே இறங்கியவந்த கட்டிடம் சுபாவைக் கண்டு பிரமித்து நின்றேன். "என்ன மாமா ஏங்கிப்போய் நிற்கிறியள்? எப்படி மாமி? சரி வாங்கோ, அறையில் போய் ஆறுதலாகப் பேசுவோம்," எனச் சொல்லியபடியே, அங்கிருந்த பணியாளரிடம், "இரண்டு கிளாஸ் தோடம்பழச் சாறு அனுப்புங்கோ" என பணித்தபடி அறைக்கு மீண்டாள். அடங்காத பிரமிப்பை அடக்க முயன்றபடி நானும் பின் தொடர்ந்தேன். "தந்தை கண்டால் எவ்வளவு சந்தோசப் படுவார்? சுபா அழகோடு அறிவுமிக்க பெண்ணாக, அதிலேயும் லண்டனில் வாழ்ந்து கொண்டும், எங்கடை பண்பாடு, கலாசாரம் பேணி, சேலை கட்டி பொட்டு வைத்து மூக்குத்திகூட போட்டு, எப்படி வாழுகிறா? இதல்லோ பிள்ளை!" என வியந்தவாறே அவள் காட்டிய நாற்காலியில் அமர்ந்தேன்.

ஆரம்ப குசலங்கள் முடிந்தபின், விஷயத்திற்கு வந்தேன்.

ஆறுதலாக நான் கூறிய நியாயங்களை எல்லாம் கேட்ட பின்பும் சுபா தன் பிடியை விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இல்லை.

மாமா! உங்கடை நல்ல மனதும் நோக்கமும் புரியுது
 மாமா. ஆனால்- மற்றவை, எல்லாரும் செய்வதால் பிழைகள்
 சரியாகி விடுமோ மாமா? மனிசருக்கு ஒரு கொள்கை
 வேணும் மாமா. கொள்கை பிரின்ஸிபிள் இல்லாத மனி
 சரில் பிரயோசனமில்லை. சீதனப் பிரச்சனையால் கவியாணம்
 இல்லாமல் இருந்த பெண்களுக்கு ஏதோ பெரிய நியாகம்
 பண்ணின மாதிரி, அப்பா வாழ்வு கொடுத்துள்ளார் என்று
 சொல்லுறீங்கள். எங்கேபார்ப்போம்? அண்ணா நரேனுக்கோ,
 தம்பி சுரேனுக்கோ அப்பா சீதனம் இல்லாமல் ஒரு ஏழைப்
 பெண்ணை சுட்டி வைப்பாரா? இதெல்லாம் வெறும் சாட்டு
 சுத்த ஹம்பக்! அம்மா இருந்த இடத்தில் (சுபாவின் அழ
 கிய தயல்ஷிழிகள் நெருப்புக் கோளங்களாகின்றன) இன்
 னொரு பெண்ணை வைத்துப் பார்க்கக்கூடிய ஒருவருக்கு பிள்
 னையள் மட்டும் என்ன ஒரு பொருட்டா? வேறு பிள்ளையள்
 பிறந்திருந்தால், சுபாவையும் மறந்திருவார். அது போகட்
 டும் தில்லை மாமா. வேறு ஏதாவது பிரயோசனமானபேச்சு
 பேசுங்கோ, சுபாவின் திடமான பதில் இது.

இறுதி முயற்சியாக நான், “சுபா குஞ்சு! (குழந்தை
 சுபாவை முந்தி இப்படித்தான் நான் அழைப்பது வழக்கம்)
 சரி! நீ அப்பா வீட்டுக்குபோக விரும்பாவிட்டால் வேண்டாம்.
 வேறு எங்காவது வைத்து அப்பாவை சந்தித்தால்
 என்ன? இல்லாவிட்டால் மகேசனுக்கு தாங்க முடியாமல்
 போகும். பாவம், அப்பாதானே?” கெஞ்சோ கெஞ்சென்று
 கெஞ்சுகிறேன். மிக நிதானமாக என்னை ஊடுருவி அனுதா
 பத்தோடு சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டு சரி
 மாமா! உங்களுக்காக மட்டும், அப்பாவை சந்திக்கிறேன்.
 ஆனால், அப்பா வீட்டுக்கு எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும்
 போகமாட்டேன். அதோடு அப்பாவை மட்டுமே பார்ப்பேன்.
 மாமா!, தாங்கு போர் ஓல் யுவர் அபெக்ஷன் அன்ட் சின்
 சியரிட்டி” என்றுள், ஏதோ இம்மட்டாவது இசைந்தாளே
 என்று திருப்தியில், “நானைக்கு உமக்கு பகல் சாப்பாடு என்
 கள் வீட்டில் சுபா, அப்பாவையும் அழைக்கிறேன். வீடு

தெரியும் தானே? நல்லூர் மேற்கு வீதியில், பரமேஸ்வராவுக்கு திரும்புகிற சந்தியில் நம்பர் 21, நேரத்தோடாவாரும்,' என்றவாறு விடைபெற்றேன்.

மறுநாள் காலை ஒன்பது மணிக்கே தில்லை, தம்பதி சமேதராக வந்துவிட்டார். எனக்கு திக்கென்று இருந்தது. சுபாவுக்கு பிடிக்காததை செய்து, ஏன் பிரச்சனையைக் கிளம்பவேண்டும் என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டேன். 'குறைநினைவாதை தில்லை! உம்மடை மனுசி பாவம், தனியாக சமையலோடை கஷ்டப்படும் என்றுதான், இவ்வையும் கூட்டி வந்தனன். அதோடை அன்னமும், சுபாவை பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன். அன்னம் நல்ல சாது பாரும். தன்னால் அப்பாவும் மகனும் விலகி இருக்கிறது, அவளுக்கு சரியான கவலை'

மகேசன் பாவம், இருதலைக் கொள்ளியாய் தவிக்கிறார் என சமாதானப் படுத்திக் கொண்டேன். ஒரு படியாக சுபா பன்னிரண்டு மணிக்கு வந்தாள்.

நீண்ட நாள் பிரிந்திருந்த தகப்பனையும் மகளையும் பேச விட்டு விட்டு. நாங்கள் ஒவ்வொரு அலுவலில் மூழ்கினோம். அன்னம் குசினியைவிட்டு வெளியே வரவில்லை. அப்பாவுக்கு பரிசுகளாய் உடுப்பும், மணிக்கூடு, சப்பாத்து என்று அள்ளிக்குவித்தாள் சுபா. அழகையும் சிரிப்புமாய், தான்பெற்ற மகளோடு அளவளாவி ஆனந்தித்தபடியே உணவு அருந்தி முடித்தார் மகேசன். இறுதியாக விடை பெற வேண்டிய கட்டத்தில் மகேசன் தயங்கியபடியே, 'சுபா! சின்னம்மா வோடையும் கொஞ்சம் பேசினிட்டுப் போ பாவம்... உன்னைக் காண ஆவலாக உள்ளே.....' மகேசன் வெகு சிரமத்தோடு சொல்ல வந்ததை இன்னும் சொல்லி முடிக்கவில்லை.

புயலாக இருக்கையை விட்டு எழுந்து தகப்பனின்கையில் இருந்த தன் கையை வெடுக்கென பிடுங்கியபடியே, 'ஐஆம் வெரி ஸொரி அப்பா! எக்ஸ்டீம்ளி சொரி! என்னை மன்னிச்சுடுங்கோ அப்பா! அம்மா செத்துப்போனதாலே, அப்பாவும் சித்தப்பா ஆகிவிட்டார் என்று என்னால் நினைக்க ஏலாது

தயவு செய்து நீங்கள் அப்பாவாகவே இருக்கிறீர்கள் என்ற நினைப்போடு போகிறேன், என்று உறுதியான குரலில் கூறி விட்டு, வரவேற்பு அறைவாசலில் பிரமித்துப்போய் நின்று கொண்டிருந்த என் மனைவி கிரேஸியை ஓடிப்போய் கட்டிப் பிடித்து முத்தமாக பொழிந்தாள். “கிரேஸி மாமி! ரொம்ப தாங்ஸ் மாமி. எத்தினையோ நாளைக்குப் பிறகு அம்மா வைக்கிற மாதிரி கசக்காத பாகற்காய் கறியும் கடைஞ்ச கீரையும் இன்றைக்கு சாப்பிட்டன். லண்டனுக்குப்போகுமுன் உங்களைப் பார்க்க இன்னுமொரு தடவை வருவேன் வரட்டுமா?” எனக்கூறிவிட்டு வாசலுக்கு வந்தாள். “தில்லை மாமா, நாளைக்கு நான் கண்டிக்குப் போகிறேன். அடுத்த கிழமை மீண்டும் லண்டன் திரும்புவேன். மாமா! உங்கடை அன்பும் பாசமும் ஓ..... ஒரு நாளும் மறக்க மாட்டேன். வருகிறேன். மாமா, என்றபடி போய்விட்டாள்.

“சுபா அற்புதமானவள். கொள்கையுள்ள புதுமைப் பெண்,” என்று அதிசயத்தோடு அன்னத்தின் வாய் முணு முணுத்தது. “என்னைப் பிடிக்காவிட்டாலும் நான் சமைத்த பாகற்காய் கறியாவது அவளுக்கு பிடித்ததே? அதுவும் அவளின் அம்மா சமைப்பது போல என்றானே? அந்தளவுக்கு என்றாலும் என்னால், அவளை நெருங்க முடிந்ததே” என நினைத்தது அன்னத்தின் உதடுகளில் பெருமிதப் புன்னகையொன்று இலேசாக எட்டிப்பார்த்தது.

மேலும் மெல்லிய குரலில் கூறிய சாமையுடன், “உங்களைப் பற்றி நான் சொல்ல வேண்டிய விஷயம் என்ன? அம்மா சமைப்பது போல என்றானே? அந்தளவுக்கு என்றாலும் என்னால், அவளை நெருங்க முடிந்ததே” என நினைத்தது அன்னத்தின் உதடுகளில் பெருமிதப் புன்னகையொன்று இலேசாக எட்டிப்பார்த்தது.

9. அந்தியில் உதயம்

சுமார் ஒரு மாதகாலத்திற்குப்பின் இன்றுதான் பிரபல பொறியியலாளரான திரு. உலகசேகரம் அலுவலகத்திற்கு வந்திருக்கிறார். கடந்த ஒருமணிநேரமாக தன்னைச் சந்தித்து குசலம் விசாரித்து, துக்கம் தெரிவித்தவர்களோடு பேசிக் களைத்துவிட்டவர்போல, ஆழ்ந்த பெருமூச்சு செறிந்தபடி தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்த உலகசேகரம், அங்கு குவிந்து சிடந்த கடிதங்களை பார்வையிடத் தொடங்கினார். முதலில் படித்த மூன்று கடிதங்களில் இரண்டு, அவரது சமீபத்திய பேரிழப்பையிட்டு அவருடன் கூடப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த நண்பர்கள் எழுதிய அனுதாபக்கடிதங்கள். அடுத்து அவர் கண்களில் பட்டது. அளவெட்டி தபால் நிலைய முத்திரையிடப்பட்ட கடிதம், யாராக இருக்குமென நினைத்த வாறே கனத்த இதயத்தோடு கவரையுடைத்து, கடிதத்தின் கையெழுத்தை படித்த உலகசேகரம் ஒருகணம் தன்விடை மறந்து சிந்திய கண்ணீர், அவர் இதயம் பட்ட வேதனையின் ஆழத்தினிருந்து சிதறின. முகம் பயங்கரமாக இறுக, நெஞ்சம் இதயக் கருவறைக்குள் சிக்கித்திணற உலகசேகரத்தின் கண்கள் கடிதத்தைப் படித்து விட்டு, கடிதத்தின் மேலிருந்து நகராமலேயே அவர் கடந்து வந்த காலத்தை ஊடுருவின.

அளவெட்டியில் சில்லரைத் தரகு செய்து பிழைத்த சண்முகநாதன் செல்வம்மா தம்பதிகளின் மூத்த புதல்வன் உலகசேகரம் படிப்பில் வெகு சுட்டி. கிராமத்து பள்ளிக் கூடத்தில் ஆரம்பக் கல்வியை பெற்ற சேகரம், பட்டணத்தில் மத்திய கல்லூரியில் அரசின் உபகாரச் சம்பளத்தைப்

பெற்று படித்து பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்ற நாள், அவரது பெற்றோரின் மனங்களில் மகிழ்ச்சிப்பாலை குடம் குடமாக பொழிந்த நாள். அவரோடு கூடப்பிறந்த இரு சகோதரிகளான மகேசுக்கும், பூரணிக்கும் தமது எதிர் காலத்தைப் பற்றிய இனிய கனவுகளைக் காணத் தூண்டிய நாளும் இதுதான். பொறியியல் பட்டப்படிப்புக்கு உலக சேகரம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு விட்டான் என்ற செய்தி ஊரில் திமிலோகலப்பட்டது. தமது ஊரிலிருந்து ஒரு பொறியியலாளர் உருவாகப்போகிறார் என்று ஊரார் பெருமிதப் பட்டார்கள்ளோ இல்லையோ தெரியாது. ஆனால் பெண்பிள்ளைகளை பெற்றுவிட்டவர்கள் அத்தனைபேரும் உலகசேகரத்தை எப்படியாவது தத்தம் புதல்விகளுக்கு மாப்பிள்ளையாக்க வேண்டும் எனத் திட்டமிடத் தொடங்கிவிட்டனர் என்பது மட்டும் தெளிவாகப் புலனாக தரகர் சண்முகத்தாருக்கு அதிக நாட்கள் எடுக்கவில்லை. இதுவரை அவரை ஏறெடுத்தும் பார்க்காத பழைய விதானை வீட்டு வேலாயுதமும் பரியாரியார் பரமானந்தமும் சண்முகத்தாரிடம் வெகு பாசத்தோடு சுகநலம் விசாரிப்பதோடு, மகன் எப்படி படிக்கிறார் என அத்தியந்த (?!) பாசத்தோடு விசாரிப்பதும், "ஏதேனும் பொடியன்ர படிப்புக்கு காசு, கீசு வேணுமென் டால் கூசாமல் கேள் சண்முகம்" எனப் பரிவோடு கூறுவது வரை துல்லியமாய் புலனாகியது.

உண்மையில் சேகரத்தின் பட்டப்படிப்புக்கு பணம் புரட்டுவது சண்முகத்திற்கு கஷ்டமாகவே இருந்தது. அத்துடன் மூத்தமகள் மகேசும் பலாலியில் ஆசிரியப்பயிற்சிக்கு எடுபட்டிருந்தான். இனையவள் பூரணியும் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் சேர்ந்து வர்த்தகத்துறையில் டிப்ளோமாவுக்கு படிக்க விரும்பினாள். இவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்ற பணம் தேவை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான், வழக்கமாக சண்முகத்திற்கு அள்வப்போது கைமாத்தாகவும், அடவாகவும், ஈடாகவும் பண உதவி செய்யும் துணைக்கடைக்கார இரத்தினசிங்கம் ஆபத்தாந்தவனாக வந்தார். இரூல் போட்டு சுரூ பிடிக்கும் விதனையில் கலாநிதிப்பட்டம் பெறுமளவிற்கு

கை, வாய் தேர்ந்த இரத்தினசிங்கத்தார் முன்வைத்த
திட்டத்திற்கு சண்முகம் மட்டுமல்ல அவரது முழுக் குடும்ப
மும் பூரண ஆதரவு அளித்தது. பரம்பரப்பட்ட ஆசை
முள்ள மலிவெடு மனையருட்குமடிப நாடி மலிகாரியினிண்கா
திட்டம் இதுதான். சேகரம் பட்டப்படிப்பு முடிக்கவும்
மகேஸ், பூரணி ஆகியோரின் புகழ்வுகள் உபவிக்கவுமாக
இரத்தினசிங்கம் சுளையாக ஐம்பதியிரம்ருபாவை அள்ளித்
தருவார். அதற்கு ஈடாக உலகசேகரத்தின் வாழ்க்கை
அவரிடம் ஒப்படைக்கப்படவேண்டும். இவ்வளவுதான்
அதாவது இரத்தினசிங்கத்தின் மகளான கௌரியை உலக
சேகரம் திருமணம் செய்யவேண்டும். அதற்கு அச்சாரமாகத்
தான் இந்த ஐம்பதியிரம். உணரில் பெயரான பணக்காரக்
குடும்பம் இரத்தினசிங்கத்தாருடையது. அத்துடன் அவ்வப்
போது எங்களுக்கு உதவி செய்திருக்கிறார். அவருடைய
குடும்பத்தில் பெண்ணொடுக்க உலகசேகரத்திற்கு தொடுத்து
வைத்திருக்கவேண்டும் என்று நினைத்து சேண்முகத்தார்
அந்தத்தடவை பல்கலைக்கழக விடுமுறையில் வந்திருந்த
சேகரத்திற்கு அளிஷயத்தைச் சொன்னார். கேட்டவுடன்
சேகரம் கொஞ்ச நேரம் கடுமையாக யோசித்தான். மூடுபல்
நூபல் குடி யுடலெலக நாப்திண்காலை நாடகிடு
அப்போது அவனது மனத்திரையில் பல்கலைக்கழகத்தில்
அவனோடு படித்துக் கொண்டிருந்த பல பெண்களின் முகங்
கள் பளிர் பளிர்ரென மின்னி மறைந்தன. கிராமத்துப்
பள்ளிக்கூடத்தில் எஸ். எஸ். ஸி. கூட ஒழுங்காக எட்டிய
பிடிக்காத கிராமத்து கௌரியை அவர்களோடு ஒப்பிட்டுப்
பார்க்க சேகரத்தின் மனம் ஒப்பவில்லை. இருந்தும் தனது
படிப்பு முடிந்தாக வேண்டுமே. அத்தோடு தங்கையார்
மகேஸ், பூரணி இவர்களின் இலட்சியங்களும் நிறைவேறி
யாக வேண்டுமே. இதை யெல்லாம் யோசித்துவிட்டு,
இரத்தினசிங்கத்தாருடன் திருமண ஒப்பந்தம் செய்து
கொள்ள ஒப்புவதைத்தவிர வேறு வழியில்லை என்று முடிவு
செய்தான் உலகசேகரம். முறைப்படி மேர்திரம் மாற்றுதலை
யும் சம்பிரதாய பூர்வமாக தோலாகலமாக நடத்தி ஒப்பந்
தத்தை உறுதி செய்து கொண்டார். வியர்பார மூளை

படைத்த இரத்தினசிங்கத்தார். சட்டப்படி ரெஜிஸ்டிரேசன் செய்யவே இரத்தினசிங்கம் விரும்பினாயினும் உலகசேகரம் தனது பட்டப்படிப்பை பூர்த்தி செய்துவிட்டு ஒரு முழு என்ஜினியராகவே நான் பதிவுத்திருமணம் செய்வேன் என்று அடம் பிடித்ததால், விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. களங்கமில்லாத கிராமத்துப் பெண்ணான கௌரி அன்று தொட்டு, ஒரு என்ஜினியரின் மனைவியாக, தான் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற மானசீக ஒத்திகையிலேயே நாட்களை கழிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

மூன்றாண்டுகள் பறந்தோடி சாதாரண உலகசேகரத்தை பொறியியலாளர் திரு. உலகசேகரமாக உலகீகார் முன் நிறுத்தியது. முதலாம் பிரிவில் விசேட சித்தி பெற்ற உலக சேகரத்திற்கு ஜலமின்சாரத்துறையில் மேற்படிப்பு படிப்பதற்கு இங்கிலாந்து செல்வதற்கான உபகாரச் சம்பளமும் கிடைத்தது. திருமணத்தை முடித்துக்கொண்டு கௌரியையும் அழைத்துக்கொண்டு போகுமாறு மனதார சண்முகமும் மகனோடு வாதாடித்தான் பார்த்தார். கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றுவந்த பின்னர் தான் திருமணம் செய்வேன், என்று தெளிவாக சொல்லிவிட்டார் உலகசேகரம். ஒரு பொறியியலாளரின் மாமனாராகத் துடித்த இரத்தினசிங்கத்தாருக்கு பெரும் ஏமாற்றமேயாயினும், வருங்கால மருமகனாரோடு ஒத்துப்போகவேண்டும் எனக்கருதி வழிச்செலவுகளுக்கென ஏற்கெனவே கொடுத்த ஐய்பதினாயிரத்தோடு மேலும் இரு பத்தியைந்தாயிரம் கொடுத்து சேகரத்தை இலண்டனுக்கு வழியனுப்பி வைத்தார். மூன்றாண்டுகள் வினாடி, நிமிடம், மணித்தியாலங்களை எண்ணி எண்ணிக் காத்திருந்த கௌரி, சேகரம் இலண்டன் செல்ல கொழும்புக்கு புறப்பட்ட அன்று பகிரங்கமாகவே அழுது, அவன்மீது தான் கொண்ட பாசத்தை மட்டுமல்ல, பாத்தியதையையும் நிறுவினாள்.

மின் பொறியியல் துறையில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றுக்கொண்ட உலகசேகரம், தன்னுடைய கல்வி, அந்தஸ்துக்கேற்ற பெண்ணாகத் தோன்றிய செல்வி, சுகனா எம். ஏ.

யைத் திருமணம் செய்துமுடித்துவிட்டுத்தான், பெற்றோருக்குக்கூட பின்னர் அறிவித்தார். சுகுண சேகரத்தோடு கூட பல்கலைக் கழகத்தில் படித்தவள். பெரிய டாக்டர் ஒருவரின் மகள். கொழும்பு நாகரீகத்தில் வளர்ந்தவள். இலக்கியத்துறையில் கலாநிதிப் பட்டத்திற்கு படித்துக்கொண்டிருப்பவள். இவளோடு அளவெட்டிக் கிராமத்தை விட்டு களவில் கூட வெளியேறியறியாத கௌரியை எப்படி ஒப்பிடலாம்? தனது மகனின் புதிய அந்தஸ்தினை பூரணமாக அறிந்து கொண்ட சண்முகமும், சேகரத்தின் முடிவினை மேற்கண்டவாறு சிந்தித்து, ஏற்றுக்கொண்டதோடு, இரத்தினசிங்கத்தாரிடம் தயவு தாட்சண்யமியின்றி, “நான் என்ன செய்யுறது பாருங்கோ! இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் உங்களுக்கு பிடித்தமாக தங்களுடைய வாழ்க்கையை அமைக்கத்தானே விரும்புகினம்? இதில நானே நீங்கனோ, தலையிட முடியுமா? ஆனால் ஒண்டு சொல்லுறன். உங்களிட்டை வாங்கின காக எழுபத்தியைந்தாயிரத்தை முழுசாக திருப்பி தந்துவிடுவதாக தம்பி எழுதியிருக்கிறார். நாங்கள் அப்பிடி உங்கடை காசைத் தொடமாட்டம். கடவுள் உங்கடை மகளுக்கும ஒரு நல்வ இடம் வைச்சிருப்பார். இதெல்லாம் எங்கடை கையிலேயா கிடக்கு,” — என்று மகா சாமர்த்தியமாக கடவுளின் மீதும் விதியின் மீதும் பழியைப்போட்டு விட்டு நாகக்காகத் தப்பிக்கொண்டார். ஊருலகறிய பொறியியலாளர் மருமகன் எடுத்துவிட்டதாக பெருமையில் திரிந்த இரத்தினசிங்கத்தாரின் ஆறடி உயர ஆணானுபாகுவான உடல், அரை நொடியில் அரை சாணாகக் குறுகி விட்டதுபோலத் தோன்றியது. அப்பாவி கௌரியைப் பற்றி கேட்கவே வேண்டாம். அப்ப முக்கற்ற பிஞ்சிதயத்தில் விதைக்கப்பட்ட ஆசைச் செடி பூக்க வேண்டிய தருணத்தில் கொதிநீர் ஊற்றப்பட்டதுபோல வெம்பிச் சிதைந்தது. இதே கவலையில் இரண்டாண்டுகளாக மாரடைப்பினால் அவதிப்பட்ட இரத்தினசிங்கத்தார் ஒருநாள் ‘பொக்’ கென இப் பொய்யுலகை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். உயிரோடு இருக்கும்வரை அவர் கௌரியை வேறு இடத்தில் கட்டிவைக்க எவ்வளவோ பாடுபட்டார் தான். ஆனால் கௌரியோ பிடிவாதமாக தன் மனதில் வேறு ஒரு வரை நினைக்கவும் மறுத்தாள்.

இரத்தினசிங்கத்தின் மரணத்தையும், கௌரி கன்னிகழி யாமல் சிறையிருப்பதையும் கூட்டிப் பெருக்கி ஊரார் பேசும் பேச்சுக்கள் சண்முகத்தின் மனதைச் சுட்டன. அந்தப்பாவம் தன் பிள்ளைகளை ஏதேனும் செய்துபோடுமோ, என அஞ்சினார். அப்பாவத்திலிருந்து தப்ப உலகசேகரத்தை தூண்டித் துருவி, தாங்கள் வாங்கிய எழுபத்தியையாயிரத்தையும் ரொக்கமாக திருப்பி இரத்தினசிங்கத்தின் குடும்பத்தாரிடம் கொடுத்து வைத்தார் சண்முகம். பணத்திற்காக கௌரிக்கு வாழ்வளிக்க எத்தனையோ பேர் நான், நீ என்று முண்டியடித்தும் கூட கௌரியின் பிடிவாடமே இறுதியில் வென்றது.

இதற்கிடையில் கலாநிதி உலகசேகரம் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளுக்கு தந்தை ஆகிவிட்டார். பேரும் புகழும் பணமுமாகப் பெருக்கி வாழ்ந்துவந்த அவரின் தாய்பத்தியும் பத்தாண்டுகள் கோலாகலமாகத்தான் நடந்தேறியது. திடீரென ஒரு நாள் வயிற்றுவலி என்று அவரது மனைவிக்கு கூற அதனை சுக்கு திப்பிலி சாப்பிட குணமாகும். சாதாரண வாய்வுக்குத்தாகத்தான் நினைத்தார் உலகசேகரம். பின்னரே அது சிறுகச் சிறுக உயிர் குடிக்கும் கர்ப்பப் புற்று நோய் எனத் தெரிந்தது. மனைவியைக் காப்பாற்றிவிட அமெரிக்கா வரை சென்றார் உலகசேகரம். ஆனால் பலன் தான் பூஜ்யம். ஒரு வருடம் படாதபாடுபட்ட சுகுணை. ஒரு மாதத்திற்கு முன் வேதனையிலிருந்து விடுதலை பெற்றான் ஆம்! நிரந்தரமாக இவ்வுலகிலிருந்து விடுபடும்போது தானே வேதனைகளும் தீரும், கல்வி, அந்தஸ்து, செல்வாக்குப் பொருத்தம் பார்த்து, கௌரியை அம்போ என்று கைவிட்டு விட்டு, சுகுணைவை தேடிப் பிடித்த உலகசேகரத்திற்கு ஆயுட்பொருத்தம் பார்க்கவும் தெரிந்திருந்தால், இந்நிலை வந்திருக்காதோ என்னவோ!

எப்படியோ — பத்தாண்டு மண வாழ்க்கையில் சேகரத்திற்கு மிஞ்சியது எட்டு, ஆறு வயதுகளில் இரு பெண் குழந்தைகளும், கலாநிதி சுகுணைவாடு வாழ்ந்த பூனிய நினைவுகளும் மட்டுமே. கையில் படபடத்த கடித்தத்தோடு சிலையாகிப் போயிருந்த உலகசேகரத்தை டெலிபோன் மணி ஒலித்து இவ்வுலகிற்கு கொணர்ந்தது. ரிசீவரின் மறுபக்கத்தில் நண்பர் ஒருவரின் அனுதாப வார்த்தைகளுக்கு “தாங்ஸ்”, சொல்லி ரிசீவரை வைத்துவிட்டு, மறுபடி கையிலிருந்த கடித்ததை படித்தார்.

அன்பு அத்தான்.

இப்போது உங்களுக்கு நேர்ந்துவிட்ட பயங்கரமான இழப்பின்போது, நான் மீண்டும் உங்கள் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடுவது, எவ்வளவு தூரம் முறையோ தெரியாது. ஆனால், மனதளவில் உங்களோடு என் வாழ்க்கையை என்றோ பிணைத்துக்கொண்டு விட்ட என்னால் உங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. அத்தான்! உங்களை நான் ஒருபோதும் வெறுக்கவோ, திட்டவோ இல்லை. உங்கள் சுக துக்கங்களில் மானசீகமாக நான் பங்கு பற்றிய வந்திருக்கிறேன். இன்று உங்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலைக்காக உண்மையில் வருந்தும் ஒரு ஜீவன் — நான் என்பதை, கடவுளால் மட்டும்தான் நிரூபிக்க முடியும். இனி என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? இரண்டு சின்னக் குழைந்தைகளை எப்படி வளர்க்கப் போகிறீர்கள்? என்னால் எதுவும் செய்து, உங்கள் கவலைகளையும், துன்பத்தையும் குறைக்க முடியுமானால் அது நான் பூர்வத்தில் செய்துகொண்ட தர்மத்தின் பலன் என்றே மகிழ்வேன்.

கடவுள் உங்களுக்கு நிம்மதி நல்குவாராக. நான் இப்படி கடிதம் எழுதியது பிழை என்றால் என்னை மன்னித்து, இதனை கிழித்துப் போடுங்கோ.

இப்படிக்கு,
கௌரி

இப்போது அக்கடிதம் உலகசேகரத்தின் கண்ணீரால் நனைந்து கிடந்தது. “நான் கௌரிக்கு இழைத்த துரோகம் தான் சகுணவைத் தண்டித்து விட்டதோ,” என நினைத்த போது உலகசேகரத்தின் இதயமே நின்றுவிடும் போல் கனத்தது. முற்பகல் செய்ய பிற்பகல் விளையும் என்பது இது தானே என மறுகிய உலகசேகரம், இப்போது தான் மனித நியாயம், மானுடப் பண்பாடு என்பதெல்லாம் என்ன என்று சிந்திக்கத் தொடங்கி இருக்கிறார்.

தம் பெற்றோர் வீட்டுக்குப் போவதே பெரும் குதூகலமான விஷயமாகத் தென்பட்டது. சிலர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு நல்லூர் திருவிழா பார்க்கப்போகிறார்களாம். சிலர் தமது உற்றார் உறவினர்களைக்காண பெற்றோருடன் கண்டி, மாத்தளை மட்டக்களப்பு, திருசோணமலை என்று போசப்போரார்களாம். ரவியும் ராஜுவும் தமது பெற்றோருடன் இந்தியாவுக்கு போகிறார்களாம். ரூபனும் ரூபேஷும் சிங்கப்பூருக்கு தங்கள் சித்தப்பா வீட்டிற்குப் போகிறார்களாம். இத்தனையையும் ஆரவாரமாகக் கூறிய அத்தனை பேரும், "ஐயோ அருண்! நீர் என்கே போகப் போகிறீர், என்று கேட்காமல் இருப்பார்களா? வெளிக்கு விட்டுக்கொடுக்காமல், அன்றி வீட்டில் கண்டியில் ஒரு கிழமை இருப்பேன். பிறகு வை. எம். சி. ஏ. காம்ப் பண்டாரவனையில், பின் ஹொஸ்டலுக்கு திரும்பிவிடுவேன்," என்று சந்தோசமாக சொல்லுவதுபோல நடித்தான் அருண். "ஏய் அருண்! இந்த முறை லோங் ஹொலிடே டா ஐம்பத்தி இரண்டு நாட்கள். ஹொஸ்டலில் ஏண்டா கடைசி கிழமை இருக்கப் போகிறாய்? ஏன் உன் மம்மி ஒவ்வொரு விடுமுறைக்கும் வந்தால் என்னடா? ஏன் அருண் உங்க டடா உன்னைப் பார்க்க வரவே மாட்டாரா?"

பதின் மூன்றே வயதான சிறுவன் அருணனால் இதற்கு மேல் தாங்க முடியவில்லை. கலங்கிய கண்களை நண்பர்களிடமிருந்து மறைப்பதற்காக பாத்திரம் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு தப்பித்துக் கொண்டாலும், இரவெல்லாம் கனவிலும் அம்மா, அப்பாவின் நினைவுகளே அருணின் பிஞ்சு மனதை வாட்டின.

படிப்பில் படு சுட்டியான அருண், அறிவிலும், சாதாரணமாக அவன் வயதையொத்த பிள்ளைகளைவிட முதிர்ந்தவனாக காணப்பட்டதற்கு பல காரணங்கள். ஒன்று அவன் பெற்றோர் இருவருமே நன்றாக வாசிப்பவர்கள். இதனால் அருணும் சிறு வயது தொடக்கம் வாசிப்புப் பழக்கத்தை வளர்த்துக்கொள்ள முடிந்தது. கண்டதைக் கற்றவன் பண்டிதன் ஆவதுண்டல்லவா? இரண்டாவதாக அவனது பெற்றோருக்

கிடையே இடையில் ஏற்பட்ட மனக் கசப்பும் போராட்டங்
களும். இறுதியில் இடி குண்டாய் விழுந்த அவர்களின்
மண முறிவும், குஞ்சு அருணின் பிஞ்சுள்ளத்தை வெம்பிப்
பழுக்க வைத்திருக்கக்கூடும். அம்மா என்றால் அருணனுக்கு
உயிர் தான். ஆனால் அப்பாவைக் கரணமல் ஒரு நாள் கூட
அவனால் சந்தோஷமாய் இருக்க முடியாது. அம்மாவோடு
கட்டிப்பிடித்து படுக்க அவனுக்கு ஆசை என்றால், அப்பா
வோடு குஸ்தி அடித்து கும்மாளம் போடுவது அவனின் பிரி
யமான பொழுதுபோக்கு. அம்மா லலிதா ஒரு தனியார் நிறு
வனத்தில் தட்டெழுத்தாளராகவும், அப்பா மகேந்திரன்
மத்தியநர அரசாங்க உத்தியோகத்தராவும் உழைத்த கூட்டு
வருமானத்தில் அவர்களின் அளவான சிறு குடும்பம், ஆனந்
தமாகத்தான், தருவிக்கூடுபோல குதூகலமாகத்தான் இருந்
தது. இரண்டாண்டுசளுக்கு முன்புதான்.

இதையெல்லாம் யோசித்து அசைபோட்ட படியே வகுப்
பறைக்குச் சென்ற அருண், தன் பள்ளிக்கூடத் தோற்
பையை நிறந்து, போன வாரம் அம்மா குவாய்த்தினி
ருந்து போட்ட கடிதத்தை கையிலெடுத்துக்கொண்டு பவிலி
யன் நோக்கி நடந்தான். பரீட்சை முடிந்துவிட்டதால், மாண
வர்கள் எல்லோரும் பல்வேறு விளையாட்டுகளில் ஈடுபட்டி
ருந்தனர். ஆசிரியர்கள் பரீட்சைத் தாள்களை திருத்துவதில்
மும்முரமாகியிருந்தனர். அருணுக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை.
பவலியனில் ஒரு முலையில் இருந்துகொண்டு அம்மாவின்
கடிதத்தை மீண்டும் படித்தாலாவது, மன அமைதி வருமோ
என்று அருணின் சிறு நெஞ்சம் ஆகங்கப்பட்டது. கணரீளில்
ஒரு லனிலா பால் குடித்து, தொண்டையை குளிர்வைத்துக்
கொண்டு பவிலியன் மேல் மாடியில் ஒரு மூலையில் அமர்ந்து,
அம்மாவிடமிருந்து வந்த விமர்சக கடிதத்தை பிரித்து படிக்க
கலானான்.

‘என் அம்புக் குஞ்சு, டார்லிங் அருண் பேபிக்கு,
ஆறந்த திகதி லீவு என்று அறிந்தேன். மனன அன்றியும்,
அங்கின் பாலாவும் நே திகதி அங்கு வந்து உன்னைக் கூட்

டிப் போவார்கள் ஒரு சிழமை கண்டியில் பெரஹரா பார்த்துவிட்டு, வை. எம். சீ. ஏ. காம்ப்லுக்கு நீங்கள் போகலாம். நான் வை. எம். சீ. ஏ. மால்பர் மிஸ்டர் தயாளனுக்கு லெட்டரும் காசும் அனுப்பிவிட்டேன். காம்ப்முடிய, அங்கின் பாலா உங்களை ஹொஸ்டலில் கொண்டு போய் விடுவார். ரெக்டருக்கும், பாதர் ஜேரர்ஜுக்கும் எழுதியுள்ளேன். ஒவ்வொரு நாளும் பிரிட்டிஷ் கவுன்ஸிலுக்கு போகலாம். நல்ல பீலிம் ஷோஸ் இருந்தால் பாரும். கடைசி டேர்ம். ஸ்லாய் படியும் அருண். மம்மி டிசம்பரில் நிறைய பிரசண்ட்டோடு வருவேன். ஏதும் வேண்டுமெண்டால் மனோ அன்ரியிடம் கேளும். அவ்விடம் எங்கள் காசு ஐநூறு ரூபா இருக்கிறது. வேறு என்ன — காம்ப் போகு முன் மம்மிக்கு லெட்டர் போடுங்கோ ஹோலிடே மகிற்ச்சியாய் இருக்க மம்மி பரமபிதாவை தினமும் வேண்டுகிறேன்.

ஆயிரம் முத்தங்கள்.

இப்படிக்கு

அருண் குஞ்சுவின்

ஆசை மம்மி."

நல்ல வேளை அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவரும் அருணின் கண்களில் படிந்த கண்ணீரை கவனிக்கவில்லை. லெஞ்சியால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே அப்பாவை நினைத்துக்கொண்டான். அந்தச் சிறு இதயக் கூட்டில் கடந்த கால நினைவுகள் புயலாய் சீறிப்பாய்ந்து பேயாட்டம் போட்டன.

ஆரம்பத்தில் மம்மி டிடி அடிக்கடி சண்டை பிடிக்கத் தொடங்கியபோது, எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஆனால் அவர்கள் சண்டை பிடிப்பது எனக்கு கொஞ்சமும் பிடிக்காத விஷயம். முந்தியெல்லாம் டிடி, பின்னேரம் ஐந்து மணிக் கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவார். மம்மிவந்து டி போடு முன், சில சமயங்களில் டிடி டி போட்டு, பாண்வெட்டி ஜாம் தடவி சாண்ட்விச்சஸ் கூட ரெடியாக்கி வைத்திருப்பார்.

மம்மி, டடி, நான் மூவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து டி குடிப்போம் சில நாட்களில் கோல்பேஸ் போவேம். புகாரி ஹோட்டலில் டினர் சாப்பிடுவோம். ஹோலிடேய்க்கு நாங்கள் எங்காவது நிச்சயம் பிஃனிக் போவோம். இதெல்லாம் டடி குடிக்கத் தொடங்கிய பிறகு நின்று போச்சுது. முந்தி எப் போதாவது இருந்திட்டு ஒரு நாள்தான் டடி சாராயம் குடிப்பார். பிறகு தினமும் குடிக்கத் தொடங்கினார். ஒரு நாளும் கெட்ட வார்த்தைகள் பேசாத டடி, நிறைய தூஷணம் பேசத் தொடங்கினார். ஏதும் மமி கேட்டால், அடிச்சு நொறுக்குவார். மமி டெய்லி இரவில் அழுவா. மமி அழுதால் நானும் அழுவேன். குடித்திருக்கும் போது டடியைக் கண்டால் எனக்கு சரியான பயம். சில சமயங்களில் என்னை யும் டடி ஏசுவார். இப்படியே சில நாட்கள் நடந்தது. ஒரு நாள் இரவு மம்மி என்னைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு கன நேரம் அழுதா. “குஞ்சு! நான் டடியை விட்டுக்கு வரவேண்டாம் என்று சொல்லப் போகிறேன்” — என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் அழுதா. “டடி பாவம் மம்மி! அவர் எங்கை போவார்? அப்படிச் சொல்லாதேயுங்கோ மம்மி.” — என்று டடிக்காகக் கெஞ்சினேன். “அவருக்கு போக வேறே இடமிருக்கு அருண். எங்களுக்குத்தான் இல்லை” — என்றார் மம்மி. “எங்கை மம்மி போவார்?” — என்றேன். “தயவு செய்து என்னை ஒன்றும் கேளாதே அருண்” — என்ற மம்மி அந்த இரவு பூராவும் யேசுவின் படத்திற்கு கீழிருந்து அழுது கொண்டே இருந்தா. ஏதோ அவசர வேலையாக கம்பனைக்கு போவதாகச் சொல்லிவிட்டு போன டடி, ஒரு கிழமைக்குப் பிறகு வந்ததும், மம்மி கடுமையாகச் சண்டை போட்டா.

“தயவு செய்து அங்கேயே போய்விடுங்கோ. என்னையும் அருணையும் மானத்தோடு நிம்மதியாக வாழவிடுங்கோ. உங்கள் திருவிளையாடல்களை என்னால் சகிக்க முடியாது. உங்கள் அறியாயங்களை சகித்துப் பொறுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.”

இப்படி மம்மி கத்த, டடியும் பதிலுக்கு ஏதேதோ கத்தினார் “ஆம்பிளை ஏதையும் செய்யலாமடி பெம்பிளை பொறுத்து

வாயடக்கி வாழவேண்டியவள். உழைக்கிறதால் தானடி உனக்கு இவ்வளவு சூமியர். எங்கை பாப்பம் தனியாக நீ பிள்ளையையும் வளத்துச் சீவிக்கிறாய் எண்டு? எனட்டையிருந்து செப்புக்காக வராது. தெரிஞ்சு கொள். ரீட்டா வைப்பற்றிப் பேச உனக்கு என்ன அருகதை. உன்னைப்போல வெறும் டைப்பிஸ்ட் அல்ல அவள். ஒரு இராஜாவேட ஸ்டூபிட்! உனக்கென்ன தெரியும் அதெல்லாம்'' கத்தி விட்டு போய்விட்டார் டடி. போனவர்தான், பிறகு டடி எங்கோ நாராஹென்பிட்டியாவில் இருப்பதாக, டடியோடே வேலை செய்யிற சில்வா அங்கிள் சொன்னார். எனக்கு டடியைப்பற்றி அறிய, அவரைப்பார்க்க ஆசையாய் இருக்கும். ஆனால் அவரைப்பற்றி கேட்டால் மம்மி அழத்தொடங்கி விடுவா. அதால் கேட்கிறது இல்லை. கொஞ்ச நாளைக்கு டடி பதுனைக்கு மாறிப் போய்விட்டாராம். மம்மியும் நானும் தனியாக ஆறுமாதம்வரை இருந்தோம். வீட்டுக்காரர்கள் திடீரென்று எங்கள் அனைக்கலை திருப்பிக் கேட்கத் தொடங்கினார்கள். வேறுவீடு கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. அந்த நேரம் தான் மம்மியின் பிரெண்ட் ரதி அன்ரி குவேய்த்திலிருந்து கிறிஸ்மஸ் லீவுக்கு வந்தபோது, மம்மியையும் அங்கை வரச்சொன்னா. ரதி அன்ரி கொண்டுவந்திருந்த சாமான்கள், காசு எல்லாத்தையும் பார்த்துவிட்டு மம்மியும் போக முடிவு செய்து, என்னை போர்டிங்கில் போட்டு விட்டு போய்விட்டா. அதற்குப் பிறகு, லீவு நாட்களில் சில சமயங்கள் மம்மியின் அக்கா மனோ அன்ரியோடை கண்டிக்குப் போய் இருப்பன். சில விடுமுறைகளில் ஹோஸ்டலிலேயே இருப்பேன். மம்மி போய் இந்த டிசம்பரோடை ஒருவருடமாகப் போகுது. கிறிஸ்மஸுக்கு மம்மி வந்தடுவா. இதுக்கிடையில் கன சாமான்கள் மம்மி அனுப்பினவ. டிஜிட்டல் ரிஸ்ட்வாச், ரிமோட் கணரோல் கார், மீ சேர்ட்ஸ், பெல்ஸ், எல்லாம். மம்மி மட்டும் வரவில்லை. டடியையும் காணவில்லை. மற்ற போய்ஸ் அவங்கட டடியோடைபோற நேரம், எனக்கு வெட்கமாயும் துக்கமாயும் இருக்கும். அவைக்கு டிஜிட்டல் வாச் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. மம்மி டடியோடை இருக்கிறாங்கள் தானே?.

டடி ஆரோடை இருக்கிறார்? அது ஆர் அந்த ரீட்டா அப்பிடி ஒரு பிசாசு எங்கை இருந்துவந்தது? கண்டனென் டால் ரெண்டு குத்து விட்டுக் கொல்லலாம். டடி நல்லவர். அவரைக் குடிக்கப்பழக்கின அந்த மணியம் அங்கின் பேயை யும், பெரேரா அங்கினையும் துரத்தி இருந்தால், டடி போய் ருக்க மாட்டார். சீ... எனக்கு ஒண்டும் பிடிக்க இல்லை. ஒண்டும் வேண்டாம். மம்மியும் பழையபடி வந்தால் போதும். அடிக்கடி இப்ப டீச்சர் கேட்குறா, "அருண்! ஏன் நீர் முந்தி மாதிரி உற்சாகமாய் விளையாடுவதில்லை? கிரிக்கெட், டென்னிஸ் எல்லாம் விட்டுட்டீராம். ஏன்? படிப்பிலையும் நூறு, தொண்ணூறு என்று புள்ளிகள் எடுத்த நீர், இப்ப ஐம்பது, அறுபதுக்கு இறங்கி இருக்கிறீர்? உமக்காகத்தான் உம்மட மம்மி மிடில் ஈஸ்டுக்கு கஷ்டப்பட்டு உழைக்கப் போயிருக்கிறா, நீர் நல்லாய் படிச்சு, விளையாடி சந்தோமாய் ருக்க வேணும்."

டீச்சர் லேசாகச் சொல்லிப் போட்டார். எனக்கு அழகை அழகையாய் வருகுது. எங்கடை வீட்டுச் சாமான்கள் மமியின் பி ரெண்ட் ரதி அன்ரி வீட்டில், மம்மி அங்கை குவைய்த்தில், நான் கொழும்பில் போடிங்கில். டடி...? எங்கை? விரல்களால் தலையைப் பித்ததுக் கொண்ட அரண் விக்கி விக்கி அழுகிறான்- "டடி மமி, டடி மமி"- ஜெயமாய் சொற்கள், சொரிகின்றன. மமி லலிதாவின் பெற்றவயிற்றில், ஏதேனும் உணர்வுறுத்தல் ஏற்பட்டாலும், டடி மகேந்திரனின் நினைவில் அருண் தட்டுப்படுவானா? அந்த பரமபிதா விடம் தான் இதனைக் கேட்க வேண்டும்.

11. சூடான செய்தி

அன்று சனிக்கிழமை. வார நாட்களில் தான் அதிகாரலை ஐந்து மணிக்கே அலறிப் புடைத்து எழும்பி, அவசரம் அவசரமாய் சேலையை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு வேலைக்கு ஓடுகிறோம். சனி, ஞாயிறு நாட்களிலாவது கொஞ்ச நேரம் நிம்மதியாகப் படுக்கையில் அசந்து புரளும்சுகத்தை அனுபவிப்போமே என்ற நினைப்பில் ஆறரை மணிவரை படுத்துவிட்டு எழும்பிய புவனா, குளியலறைக்குள் புகுந்து முகத்தை அலம்பிய பின் கூந்தலைக் கோதிமுடிந்தபடியே வாசலுக்கு வந்தாள். வழக்கம் போல பத்திரிகைக்காரப் பையன் அவர்களுக்கான பிரதியைப் போட்டுவிட்டு போயிருந்தான். சாவகாசமாகப் பக்கங்களைப் புரட்டிய புவனா. இரண்டாம் பக்கத்தில் கொட்டை எழுத்தில் பளிச்சிட்ட செய்தியைப் படித்ததும், 'ஐயோ கடவுளே இதென்ன அநியாயம்' என்று தன்னை யும் அறியாமல் அலறியே விட்டாள் அதைக்கேட்டு அறைக்குள்ளிருந்த புவனாவின் கணவன் சுந்தரமும், நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர் அவர்களின் பிள்ளைகளான பத்து வயது சரிதாவும், எட்டு வயது பிரீதாவும் கூட, 'என்னம்மா என்னம்மா' என்றபடியே ஓடி வாசலுக்கு வந்தனர். தலைப் பைப் படித்தவுடனேயே நிலைகுலைந்த புவனா செயலிழந்து அருகிலிருந்த கதிரையில் தொப்பென்று விழுந்தாள். அவள் கையிலிருந்த பத்திரிகையை வாங்கிய சுந்தரம் செய்தியை வாசிக்கலானார்.

கணவனைக் கதிரையால் அடித்துக் கொலை செய்த பெண்ணுக்கு பத்து வருடச் சிறை. தலைப்பில் பின்னரும் தகவல்கள் வெளியாகி இருந்தன. 'கணவனைக் கைமோசக் கொலைசெய்த முப்பத்தியைந்து வயதுப் பெண் ரஞ்சனிக்கு, அவளதுசெய்

லுக்கான சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டும், அவளது மூன்று இளம் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைக் கருதியும்பத்து வருட சாதாரணச் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. நீதிமன்றத் தீர்ப்பைக் கேட்டதும் ரஞ்சனியின் மூன்று குழந்தைகளும் கதறியழுத காட்சி, கண்டோர் நெஞ்சைக் கலக்குவதாயிருந்தது. சிறைக்கூட வாகனத்தில் ரஞ்சனி ஏற்றிச் செல்லப்பட்டபோது அவளது குழந்தைகள் பின் தொடர்ந்து கதறியபடியே சிறிது தூரம் ஓடிக்களைத்துவிழுந்தனர். அப் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள ரஞ்சனியின் தாயாரான மூதாட்டி ஒருவரும் நெஞ்சம் பிளக்க அழுது கொண்டிருந்தார்' இப்படி பத்திரிகையின் நீதிமன்ற நிருபர் மனிதாபிமான கண்ணோட்டத்தில் செய்வியை அழகுற வடித்திருந்தார்.

'புவன...! குற்றம் செய்தவர்கள் தண்டனையை அனுபவிக்கத்தானே வேண்டும். ஆனால் உண்மையில் அந்த அப்பாவிப் பிள்ளைகளை நினைத்தால்தான் எனக்குப் பெரியகவலையாக இருக்கிறது. என்ன இருந்தாலும் படித்த பெண்ணான ரஞ்சனி இப்படி புத்தி பேதலித்து செய்திருக்கக் கூடாது. அவளது அவசரச் செயலினால், பொறுப்பையற்ற காரியத்தால், அந்தக் குழந்தைகளுக்கு நேர்ந்த கதியைப் பார். என்ன இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணுக்கு இப்படி ஒன்று வரக்கூடாது. அதுவும் படித்தவளுக்கு - சுந்தரத்தின் விமர்சனம் சமூகத்தின் வழக்கமான பாணியில் அமைந்தது. கண்களில் நீர் வழிய தன்பள்ளிச் சினேகிதிக்கு நேர்ந்த நிலையை யிட்டு கவலையில் மூழ்கியிருந்த புவனவை, கணவன் சுந்தரத்தின் பேச்சு ஆத்திரமடையச் செய்தது.

'ஐயோ கடவுளே! இதெல்லாம் என்ன நியாயம்? உங்களுக்குத் தெரியாது ரஞ்சனியைப் பற்றி, அப்படி ஒரு உத்தமமான குடும்பப் பெண்ணுக்கு இந்த நிலை வர என்ன நியாயமுண்டோ தெரியாது. அதிர்ந்து கூடப்பேசத் தெரியாத ரஞ்சனி. சிறு வயதில் எவராவது உரக்கப் பேசினால் கூட பயப்படுவாள். அத்தனை சாது. அவளா இப்படிச்செய்

நான் என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு அவள் கணவன் இழைத்த கொடுமைகள், துன்பங்கள், துயரங்களை அவளை இன்று சமூகத்தின், முன், சட்டத்தின் முன் கொலைகாரியாய் நிறுத்திவிட்டன. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் லெபனானுக்கு இலிகிதராகத் தொழில் பெற்றுப் போகுமுன் அவளை நான் சந்தித்தேன். அப்போது ரஞ்சனி கூறியவை இன்றும் என் காதுகளில் இதோ ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

‘புவனா, உனக்குத் தெரியும் நான் ரவிக்காகப் பட்ட கஷ்டங்களும் அனுபவித்த துன்பங்களும். அப்பா, அம்மா, உற்றார், உறவினர் அத்தனை பேரின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது, ரவியை நான் காதலித்து சலியாணம் செய்தேன். என் இஷ்டப் படி நான் நடந்தபோதும் கூட, என் பெற்றோர் என்னை நிராதரவாகக் கைசமுவி விடாமல், தம்மாலியன்ற அளவு பணம், நகை நட்டு, ஓர் சிறு காணித்துண்டு எல்லாம் தரத்தான் செய்தார்கள். நானும் கம்பெனி வேலையை விடாமல் செய்து, மாதம் ஐநூறு அறுநூறு என்று உழைத்தேன். இருந்தும் ரவியின் குடியும் சூதும் எங்களை பெரும் கடனில் மூழ்கடித்தன. என் சிறு உழைப்பில்தான். குடும்பம் ஓடுகிறது. ரவியின் சம்பளத்தை நான் கண்ணால் கண்டுவரு சங்கள் பல. மூன்று பிள்ளைகள், போதாக்குறைக்கு ரவியின் வயது போன அப்பா, அவரது இரு தங்கையர், இத்தனை பேரும் உண்டு. உடுத்து வாழ என் உழைப்பு எந்த மூலைக்குக் காணும்? குடும்பச் செலவை ஈடுகட்ட இரவிரவாகத் தைக்கின்றேன், அச்சாறு ஊறுகாய் போட்டு வித்தேன். சிலருக்கு மதியச் சாப்பாடுகூட, அலுவலகத்தில் கொண்டு போய் கொடுக்கிறேன். மாதா மாதம் கடன் சுமை கூடுகின்றதே தவிர குறைய வழியைக் காணும் புவனா’ இடையில் நிறுத்திவிட்டு ரஞ்சனி என் தோள்களைக் கட்டிக்கொண்டு குலங்கிக் குலங்கி அழுதாள். இதைச் சொல்லி முடிக்கு முன் புவனா ஒரு பாட்டம் கண்ணீரைப்பெருக்கி ஓய்ந்தாள்.

ரஞ்சனி புவனாவிடம் தொடர்ந்த சதை- ‘பருவமடைந்த இரு தங்கைமார்களைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்றோ, தங்

களுக்குப் பிறந்த மூன்று பிள்ளைகளை நல்ல முறையில் வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும் என்றோ ரவி யோசியாமலிருந்தது. மட்டுமல்ல. அந்தக் குடும்பத்திற்காக அல்லும் பகலும் பாடுபட்ட என்னை அடித்து நொறுக்கி, கொடுரவார்த்தைகளால் குத்திக் கிளறவும் அவர். தயங்களில்லை. புவனா, என்னில் தான் மாட்டியிருக்காவிடில் நல்ல கொழுத்த சீதனத்தோடு அவர் கலியாணம் கட்டியிருப்பாராம். என்னைக் கட்டியதால் தன் வாழ்வும், வீணாகி விட்டதாம். இப்படியே சொல்லிச் சொல்லி என் நகைகள் எல்லாவற்றையும் விற்றுக் குடித்து சூதாடி முடித்துவிட்டார். அவர் பட்டகடன்களை நீக்க என் காணித்துண்டும் விற்றாகி விட்டது. இன்னும் ஒன்றிரண்டு வருடங்களில் என் மூத்தவள் நிம்மி பெரியபிள்ளையாகி விடுவாள். இந்த நிலையில் நான் என்ன செய்ய முடியும்? அதுதான் பெபனான் போய் இரண்டு வருடங்கள் உழைத்தால் கொஞ்சமேனும் நாங்கள் தலை தூக்கலாம் என்று இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். மாதம் ஏழுபட்டாயிரம் கிடைக்கும். கொஞ்சம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இரண்டு வருடங்களை ஒட்டிவிட்டேனானால், ஏதோ அந்த இரண்டு குமர்களையும் கரையேத்திப்போடலாம். அதுசனும் தங்கள் தமையனில் நம்பிக்கையிழந்து, என்னையே தஞ்சமென இருக்குதுகள், ஆடி ஓய்ந்த நிலையில், இனித்தான் திருந்தி வாழ்வதாக ரவி சத்தியம் செய்கிறார். ஏதோ இதோ டாவது எமது கஷ்டகாலம் தீர்ந்து விடிவு வரட்டும்'

ரஞ்சனி பெபனான் சென்ற கதையை சுந்தரத்திடம் புவனா, எத்தனை நம்பிக்கையோடு, 'இனித் தன் வாழ்வு மலரும் என்ற நம்பிக்கையில், கடந்த காலத்தில் தன் கணவன் தனக்கிழைத்த கொடுமைகளை எல்லாம் மறந்து மன்னித்தது மன்றி அவனை விட்டுப் பிரிய மனமின்றி விமான நிலையத்தில் ரவியைக் கட்டிப் பிடித்து எப்படிக்கோ' வெனக் கதறி அழுதாள் தெரியுமா?' என வினா எழுப்பியவாறே சுந்தரத்திடம் ரஞ்சனிக்காக அனுதாபத்தை எதிர்பார்த்தாள்.

அதற்கு சுந்தரம் 'சரி புவனா, அந்தப் பெண் ரஞ்சனி நல்லவள் என்பதையோ, குடும்பத்தின் உயர்வுக்காக அவள் பட்ட பாடுகளையோ நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் எக்காரணத்தைக்கொண்டும் கணவனைத் தாக்கும் அளவிற்கு அவள் அடங்காப்பிடாரியாகி இருக்கக்கூடாது என்றுதான் சொல்கிறேன். அதுவும் படித்த, ஒரு பண்பான குடும்பப் பெண், நடந்து கொண்டால் எமது சமூக பண்பாட்டு நியதிகள் என்னாவது? கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருசன் என்று வரையறுத்த தமிழ்க் கலாசாரம், இப்படிப் படித்த பெண்களிடமே அற்றுப்போனால், பதிவிரதா தர்மமே செத்துப்போகுமே. கணவனை தாசி வீட்டுக்குச் சுமந்து சென்ற நளாயினி, கண்ணகி, சீதை போன்ற காப்பியப் பெண்களின் கதைகள் எல்லாம் நவீன தமிழ்ப் பெண்களுக்கு தேவையில்லையோ?' சமூகத்தில் எல்லோரும் அரைத்து கையொய்ந்த புளிச்சல் மாவை சுந்தரமும் அரைத்தார்.

சுந்தரத்தின் கூற்றைக் கேட்டதும் புவனா அடிபட்ட வேங்கையானாள். சரியாக விஷயங்களைப் புரியாமல் பேசாதையுங்கோ. பெண் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, என்றைக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் பொறுத்தே சாகப் பிறந்தவன் என்பதை இனி நீங்கள் எல்லாம் மாற்றிக் கொள்ளத் தான் வேண்டும் பெண் என்றால் உணர்ச்சி அற்ற ஜடம் என்று இன்னும் உலகம் நினைத்துக்கொண்டு இருப்பதுதான் பிழை. பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லை இருக்கும் அல்லவா?"

புவனா உணர்ச்சி வசப்பட்டு இருப்பதைக் கவனித்த சுந்தரம் அவளுக்காக இரங்கினார் ஒருசணம். 'சரி புவனா சரி, அப்படி என்னதான் பாரதாரமாக நடந்தது, ஒரு கொலை செய்யும் அளவிற்கு?' என்று கேட்டார்.

'தன் கணவன் திருந்திவிட்டார். தன் துயரெல்லாம் விடியும் விரைவில் என்ற நம்பிக்கையில், கண் காணா லெபனாவில் கடுமையாக உழைத்து, மாதா மாதம் ஆயிரங்களாகக் கணவன் பெயருக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள். ரஞ்சனி பிள்ளைகளைப் பிரிந்த துயரில் அவளது பெற்ற வயிறு

துடித்த போதெல்லாம் அவள் கண்கள் நிலாவரையாகி
நீரைப் பெருக்கிய நாட்கள் எத்தனை? ஒரு வருட முடிவில்
நாடு திரும்பக்கூடிய வசதியிருந்ததும், வீண் செலவு எதற்கு
எனப் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இரண்டு வருடங்களைக்
கடும் வேள்வி போல கடத்தி முடித்த ரஞ்சனி, தன் பெயரில்
வங்கியில் கணிசமாகப் பணம் இருக்கும் என்ற கணவோடு
வந்திறங்கினாள் கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் அங்கு.
அவள் கண்ணுக்குள் சதா குடியிருந்த கணவனைக் கண்
டாள். பிரிவினை பெருகிய பாச உணர்வில் கைகளைப்
பிடித்தபோது 'குப்' பென்று வீசிய சாராய நாற்றம், ரவி
பழையபடி குடிக்கத் தொடங்கியிருப்பதை ரஞ்சனிக்குக்
காட்டிக் கொடுத்தது. அடுத்தடுத்து அவள் கேட்டு, பார்த்து
அறிந்த விடயங்களால் ரஞ்சனி சுக்குநூறுக உடைந்து
சிதறினாள். அவள் லெபனானில் கஷ்டப்பட்டு உழைத்த
பணத்தில் மீதி ஒரு செப்புக் காசு கூட இங்கு தேறவில்லை
என்பது கூட ரஞ்சனிக்கு அவ்வளவு கவலையைத் தரவில்லை.
மறுபடி சூதாடுவதையும் அவளால் பொறுக்க முடிந்தது.
ஆனால் எவளோ ஒருத்தியோடு புதியதோர் உறவினைத்
தேடி விட்டார் ரவி என்ற தகவலைத் தான் ரஞ்சனியால் ஜீர
னிக்கவே முடியவில்லை. வாய்த் தர்க்கம் முற்றிய நிலையில்,
'வாயை மூடி பெட்டை நாயே! நான் ஆம்பிளை, எப்பிடி
வேண்டுமானாலும் நடப்பேன். உனக்கு சம்மதமானால் இரு,
இல்லாவிட்டால் தொலைந்துபோ' என்று ரவி கூறியதுதான்
ரஞ்சனிக்குக் கேட்டது. மறுபடி அவளுக்கு சுய உணர்வு
திரும்பியபோது, தான் பொலீஸ் மறியல் அறையில் அடை
பட்டு இருப்பதை உணர்ந்தாள். தன்னால் ரவி கொலை
செய்யப்பட்டு இறந்துவிட்டதை புரிந்து கதறினாள். தலையை
முட்டி மோதி எப்படித்தான் அழுதாலும் சட்டமும், சமூக
நீதிகளும் அவளைக் கட்டிய கணவனைக் கொன்ற கொலைகாரி
என்று தானே கணிக்க முடியும்?

மணமுடித்து பதினைந்து வருடங்களாகத் தன் குடும்பத்
தைக் கட்டிக் காத்து எழுப்ப ரஞ்சனி பட்ட பாடெல்லாம்
வியர்த்தமாயின. எந்தக் குழந்தைகளுக்காக ரவியைத்

தொடர்ந்து சகித்து மன்னித்துப் பொறுத்தாலோ, இன்று அதே சூழ்நிலைகளை அனாதைகளாக, நிராதரவாக்கி விட்டு சிறையில் ரஞ்சனி சீதைய நேர்ந்தது. சகிக்க முடியாத துரதிர்ஷ்டம்தான்.

நீதிமன்றத்தில் தன் சோகக் கதையைப் பற்றி ரஞ்சனி கூறியவை பத்திரிகைகளில் வெளியானபோது படித்தவர்களின் பெரும்பாலான ஆண்கள் 'என்ன இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணுக்கு, அதுவும் படித்த ஒருத்திக்கு இப்படி ஒரு தியிர் வரக்கூடாது' என்ற ரீதியிலே தான் விமர்சித்தார்கள். காலம் கெட்டுவிட்டது. பெண்களுக்கு அளவுக்கு அதிக சுதந்திரம் கொடுத்ததன் விளைவு என்று தராசின் முனையைச் சரித்தே பிடித்துப் பேசியோரும் உண்டு.

'கடவுளே இந்தப் பெண் ரஞ்சனியைப் போல நாமும் ஒரு நாள் பொறுமை இழந்து ஓடா கூடமாய் எதையாவது செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்' என்று தம் இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிரார்த்தித்த பெண்கள் பலர்.

ரஞ்சனியின் பக்கம் உலகியல் நீதியும், சமூக நியாயங்களும் இல்லாத போதிலும் தெய்வ நீதி இருக்கிறதென்ற ரீதியில் புவனாவின் தாக்க வாதம் அமைந்தது. அதனுள் பொதிந்துகிடந்த பேருண்மையினை சுந்தரம் உணராமலில்லை. உணர்ந்தும் அதனை ஏற்கவோ, அங்கீகரிக்கவோ அவர் தயாராக இல்லை என்பதை அவரது இறுகிப் போன முகம் எடுத்துக் காட்டியது. காலைப் பொழுதிலும் ஏதோ ஒரு புழுக்கம் தம்மை அழுத்துவதாக நினைத்து யன்னல் கதவுகளைத் திறந்தார் சுந்தரம். இளங்காலைப் பரிதியின் பொற்கதிர்கள் படிப்படியாய் குடேறி உச்சிக்கு வந்து கொண்டிருந்தன.

(மல்லிகை, 1982)

யில் எப்போதாவது ஒலிப்பரப்பாகும் நித்தியகல்யாணியின் பேச்சுகளை, ஒலிப்பதிவு செய்துகொள்ள ஜெயராம் தவறுவதில்லை. இன்றும் இதோ முன்வரிசையில் இடக்கோடியில் தேன் குடித்த வண்டாக, அம்மையாரின் முகத்தைப் பார்த்த படியே அமர்ந்திருக்கிறானே? அவன் தான் ஜெயராம்.

முப்பது வயதான ஜெயராம் தனியார் நிறுவனமொன்றில் கணக்காளராசத் தொழில் செய்யும் இலக்கியதாகம் கொண்ட இளைஞன். இவன் வயதில் உள்ள பலர் சினிமா நட்சத்திரங்களின் ஊர், போர், உடல் ஆளவுகள், மற்றும் சில்லறை குடும்ப விவகாரங்களை நெட்டுருப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் இந்தக் காலத்தில், சத் விஷயங்களிலும், இலக்கிய சர்ச்சைகளிலும் ஜெயராம் ஈடுபாடு காட்ட முனைந்தமைக்குப் பிரதான காரணம் திருமதி நித்திய கல்யாணியின் பேச்சுக் கவர்ச்சிதான். இதை ஜெயராமே பல தடவை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான்.

இரசிகள் என்ற ரீதியில் ஜெயராம் நித்தியோடு ஏற்படுத்திக் கொண்ட தொடர்பு நாள்தோறும் வலுப்பட்டு வளர்ந்தது. தினமும் ஒரு தடவையேனும் நித்தியாவைக் கண்டு பேசாவிட்டால், அவனுக்குத் தூக்கமே வராது என்ற நிலை கூட உருவாகி வருவது போல் தெரிகிறது. இதனால் நித்தியாவுக்குக் கூட சில நேரங்களில் சொஞ்சமதர்மசங்கடமான நிலை தான். நேரம் காவம் தெரியாமல் அடிக்கடி ஜெயராம் வீட்டுக்கு வருவதை, நித்தியாவின் கணவனான கிளாக்கர் நேசதுரை விரும்பவில்லை. இருந்தும் தன் பரம இரசியங்களை வெறுத்தொதுக்க முடியாமல் தவித்தார் திருமதி நித்தியா.

கடந்த ஒரு வாரமாக கண்ணன் கோயிலிலே திருமதி நித்தியாவின் “கீதை காட்டும் வழி” எனும் பிரசங்கம் நடைபெற்று வருகிறது. தொடர்ந்து பிரசங்கத்தைக் கேட்டு வருவோரில் ஜெயராமோடு, ஓய்வுபெற்ற பேராசிரியர் திரு. பரமானந்தமும் ஒருவர். இதோ பேச்சு முடிந்துவிட்டது, பூசை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. கசமுசுவென்று எல்லோரும் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டு கலைந்து சென்றனர். ஜெயராமும் அறிஞர் பரமானந்தமும் பிரசாதமும் வாங்கிக் கொண்டு வெளியேறுகையில் பரமானந்தம், “அம்மாவின்ர பேச்செல்லாம் நல்லது தான் தம்பி. ஆனால்...”, என்று இழுத்தார். “ஆனால்... என்ன ஐயா?” ஜெயராம் அவசரப்பட்டான்.

“அவ்வின்ற நடத்தை கொஞ்சம் சரியில்லை என்று கேள்வி. அதுதானும் பெரிய இடங்களில், இவளுக்கு அவ்வளவு சான்ஸ் இல்லை. இதால் தான் கனபேர் இவ்வின்ற பேச்சு பிரசங்கங்களுக்கு வாறதில்ல. பேசக் கூப்பிடுகிறதும் இல்லை.”

சாடைமாதையாய் ஜெயராமும் இந்தக் கதைகளைக் கேட்டிருந்தான். இருந்தும் அவனால் அவற்றை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. இதுவரை அவற்றை அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. இப்போது பரமானந்தம் மாதிரி, பழுத்த, படித்த சைவாசாரப் பெரியார் ஒருவர் சொல்லும்போது. அதனைப் புறக்கணிப்பது ஜெயராமுக்குக் கஷ்டமாகத்தோன்றியது.

“உந்தக் கதைகளை எல்லாம் நீங்கள் நம்புகிறீர்களோ ஐயா? இப்பிடி திறமைசாலிகளைக் கண்டால், பொருமையா லையும் கண்டபடி ஆட்கள் கதை கட்டுவது வழக்கம்தானே?”

“அதுவும் மெய்தான் தம்பி- எண்டாலும் நெருப்பில் லாமலும் புகையிறது இல்லைத்தானே? ஆர்எப்படிப்போனாலும் பரவாயில்லை. மனிசரிண்ட தனிப்பட்ட விஷயங்களில் நாங்கள் தலையிடக் கூடாது தான். ஆனால், இப்பிடி பொதுவிஷயங்களில் ஈடுபடுகிறவை, அதிலும் கடவுள் மத சம்பந்தமாக பேசுறவை ஒழுக்கமாக இருக்காவிட்டால், சனம் இப்பிடிப்பட்ட நல்ல விஷயங்களைச் சொன்னால் நம்புங்களோ. அதன்படி நடக்குங்களோ? சொல்லும் பாப்பம்”

“மெய்தான் ஐயா! ஒருவரின் சொல்லுக்கும் செயலுக்குமிடையில் கணத்த இடைவெளி இருந்தால், அதில் பிரயோசனமில்லை. ஆனால், நித்தியா அம்மாவைப் பார்த்தால், சரஸ்வதி மாதிரி! அவ்வின்ற அறிவுக்கு, அவ சொல்லுகிற ஞானத் தத்துவங்களுக்கு. உலகம் சொல்லுகிறமாதிரி அவர் கேவலமாக நடப்பார். என்று என்னை நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது” ஜெயராம் அங்கலாய்த்தான்.

மறுநாள் ஞாயிறு மாலே திருமதி நித்தியா வீட்டுக்குப் போனபோது நல்ல வேளை நித்தியாவின் கணவர் வீட்டில் இருக்கவில்லை. சந்தர்பத்தைப் பயன்படுத்தித் தன் மனதைப் புழுவாய்க் குடைந்த சந்தேகத்தைத் தெளிவிக்க முனைந்தான் ஜெயராம்.

“அம்மா? உங்கள் அறிவை நேசிக்கும் உபாசகன் நான், அந்த உரிமையோடு ஒரு விஷயத்தைக் கேட்கப் போகிறேன். தவறென்றால் இரண்டடி அடித்து என்னைத் தூர்த்தி விடுங்கள். ஆனால் தங்கள் மீது கொண்ட அபிமானத்தால், தங்கள் மீது அவதூறு வினாக ஏற்படக்கூடாது என்ற ஆதங்கத்தில் தான் இதனைக் கேட்கிறேன்,” என்ற பீடிகையோடு ஜெயராம் தான் நித்தியாவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதையிட்டு கேட்டேவிட்டான்.

ஒரு கணம் நித்தியாவின் முகத்தில் சுருமேகம் படர்ந்தது மங்கிய போதிலும் மறு வினாடியே தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு அமைதியான குரலில், “ராம் நீ ஒரு வகையில் எனக்குப் பிள்ளை மாதிரி. என் அறிவை நேசிக்கும் உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்வதுதான் நியாயம். இதைக் கேட்டு விட்டு நீயும் மற்றவர்களைப் போல என்னை ஒருவேளை, சமுதாயத்திற்கு ஒவ்வாதவளாக ஒதுக்கி விடக்கூடும். இருப்பினும், இப்போது எனக்குச் சமுதாயத்தைப்பற்றி அக்கறையில்லை. அதைவிட, அக்கறைப்படும் பிரயோசனமில்லை என்பது, அதிகம் பொருந்தும். எது எப்பிடி இருப்பினும் ராம் உன்னைப் போல எத்தனையோ நல்ல உள்ளங்கள், உலகக் கதைகளைக் கேட்டு என்னைப் புறக்கணித்து இருக்கின்றன. அப்படியும் நீயும் நடந்துகொள்ள விரும்பினால் என்னால் தடுக்க முடியாது அது உன்னிஷ்டம். ஆம்! நீ கேட்டது உண்மைதான்.

இருபது ஆண்டுகளுக்குமுன் எங்கள் குடும்பத்திற்கு அறி முகமானார் சங்கர், என் கணவரின் நண்பராக எனக்கு அறி முகமானவர், உன்னைப்போல, எனது பாம இரசிகனார். அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வரத்தொடங்கிய சங்கரோடு நான் மணித்தியாலக் கணக்கில் கீதை, இராமாயணம், பாரதம், கீதாஞ்சலி. பாரதிபற்றி யெல்லாம் பேசுவேன். இலக்கியம். வேதாந்தம் இரு துறைகளிலும் அதீத ஈடுபாடு கொண்ட சங்கரோடு பேசுவது, என் இயல்பான கருத்துகள், நோக்கங்களுக்கு மிகவும் ஒத்திசைவாக அமைந்தது. இந்த விஷயங்களில் என் கணவருக்கு அவ்வளவு நாட்டம் இல்லை. அத்தோடு, மாலை நேரங்களில் என் கணவர் சாராயப் போத்தல், சிகரட் சுகிதம் அமர்ந்துவிட்டால், வேறு எதுவும் அவர் கண்ணில் படாது. அந்த நிலையில் நான் என் அறிவுப் பசிக்கு இரை தேடிக்கொண்டிருந்தேன். கண்டிப்ப

பாக உடற் பரிக்கல்ல. அதற்கு என் கணவர் இருக்கவே இருந்தார் இப்படி கதை போய்க் கொண்டிருந்தபோது தான் கருத்துகள் இரண்டறச் சங்கமித்தநிலையில், இளமையின் உந்துதலும் முனைப்பெடுக்கவே, நான், ஒரு நாள் சங்கரிடம் என்னை இழந்தேன். அவ்வளவுதான். இன்றும் சொல்கிறேன். அப்போது என்னுள் முனைப்பாகி நின்றது உடற்கவர்ச்சி அல்ல. இருப்பினும், உலகிற்குச் சொல்ல இது பொருத்தமான பதில் அல்ல. விஷயம்புரிந்து விழித்துக் கொண்ட என் கணவர் ஊரோடு என்னைப் பெயர்த்துக் கொண்டு இங்கு வந்துவிட்டார். அதன்பின்னரும் பல ஆண்டுகள், என் பேச்சை, அறிவை நேசித்து என்னுடன் நெருங்கிப் பழக முயன்றதுண்டு. ஆனால் அசம்பாவிதம், சங்கர் சம்பவத்திற்குப் பின் ஒன்றும் ஏற்பட வாய்ப்பிருக்கவில்லை, ராம் உனக்கு இன்னமும் என்மீது எள்ளத்தனையேனும் பிடிப்பிருக்குமாயின், நான் கூறும் ஆத்மீக, இலக்கிய விடயங்களை மட்டும் கேட்டுக் கொள், என் கனிப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பார்க்காதே. அது உனக்கோ வேறு எவருக்குமோ பிரயோசனப்படாது. அவரவர் கர்மவினைகளை அவரவர் அனுபவித்துத் தானாகவேண்டும் அல்லவா? அதற்கமைய, இப்படி ஒரு களங்கத்தை நான் சுமக்கிறேன். இதுதான் நான் உனக்குக் கூறக் கூடியது எல்லாம்." நித்தியாகூறி முடித்தார்.

கதிரையில் அமர்ந்திருந்த இளைஞன் ஜெயராமின் முன் உலகமே இடிந்து விழுந்து நொறுங்கிக் கிடந்தது பேச்சு தொண்டைக் குழிக்குள் சிக்கி மூழ்கியது, விடைபெறக்கூடத் தோன்றாது ஜெயராம் எழுந்து மெளனமாக வெளியே நடக்கிறான். கடைசியில் எல்லாமே. எல்லோருமே பொய்மான் களா? மாய வேடதாரிகளதானா? அத்தனையும் வெளிவேஷங்களா? நித்திய அம்மா சொன்னதை நம்புவதா, விடுவதா? அவர் செய்தது சரியா, பிழையா?- இப்படியெல்லாம் ஆயிரம் கேள்விகள் மனதைக் குளவிகளாய்க் கொட்ட இலக்கின்றி நடந்தான் ஜெயராம். எவ்வளவு நேரம் அப்படி நடந்திருப்பானோ தெரியாது. திடீரென்றுதான் சாப்டன் ஒழுங்கைக்குள் வந்துவிட்டதாக உணர்ந்து திரும்ப முனைந்தான். நன்றாக இருட்டிவிட்டிருந்தது. அப்போதுதான் அந்த மாடி வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஒழுங்கைக்குள் வந்தார் சைவப்பழம் அறிஞர் பரமானந்தம். தெரு வெளிச்சத்தில் நேருக்கு நேர் ஜெயராமைக் கண்ட அதிர்ச்சியில் திகைப்புண்டை மிதித்தவர் போல், துள்ளிப் பின்னோக்கிப் பாய்ந்து குரோட்டன் வேலிக்குள் பதுங்கினார் பெரியவர்.

நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்

● மாணவப்பருவத்திலேயே என் எழுத்தார்வத்தை ஊக்குவித்து. என் ஆரம்ப சிறுகதைகளை பிரசுரித்த என் பெருமதிப்பிற்குரிய முன்னாள் வீரகேசரி, சுழநாடு பத்திரிகைகளின் ஆசிரியரான அமரர் திரு. கே. பி. ஹரன் அவர்கள்.

● என் இலக்கியங்கள் பல நிறைவேற வழிவகுத்த என் ஞானத் தந்தையும் எழுத்துலகக்குருவும், சுழப் பத்திரிகை உலகின் ஜாம்பவானும், சுயாதீன பத்திரிகா சமாஜத்தின் தமிழ்ப் பிரசுரங்களின் பிரதம ஆசிரியருமான திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள்.

● இன்று- என் எழுத்துக்களுக்கு பரந்த களமளித்து, தொடர்ந்து இத்துறையில் நான் வளர ஊக்க உரமும், உற்சாக நீரும் நல்கும் எல்லோர்க்கும் தினகரனை, இந்நாட்டின் "மக்கள் பத்திரிகை" யாக்கி பெருமை பூண்டவருமான தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்கள்.

● தினகரன் வார இதழின் பொறுப்பாசிரியர் திரு. எம். ஆர். சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.

● தாய் வீடாகக் கருதி வீரகேசரிக்கு நான் செல்லும். போதெல்லாம் உரிமையோடும், பரிவோடும் என் எழுத்துக்களை வரவேற்று வீரகேசரியில் பிரசுரித்து ஊக்குவிக்கும் பண்பாளர் வீரகேசரியின் பிரதம ஆசிரியர் திரு. கே. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்.

● இலக்கிய உரையாடல்களுக்காக நான் நாடும் எழுத்துலக நண்பர்களில் ஒருவரும், என் முயற்சிகளை நேர்மையாய் விமர்சித்து வந்தவருமான வீரகேசரி வார இதழின் பொறுப்பாசிரியர் திரு. பொன் இராஜகோபால் அவர்கள்.

● இச்சிறு கதைத் தொகுதியை வெளியிட உழைத்த எழுத்தாளர் சோதரன் அந்தனி ஜீவா அவர்கள்.

● இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய குமரன் அச்சக உரிமையாளர் திருமதி மீனா கணேசலிங்கன் அவர்களுக்கும், சிறப்புரை எழுதிய அவர் கணவருக்கும்,

● எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என் ஆத்ம தாபங்களை புரிந்து கொண்டு, பல்துறைகளிலும் நான் பரவிப்படர்ந்து வளர உறுதுணையாய் என் ஊனோடும் உயிரோடும் கலந்து விட்ட என் அருந்துணைவர்- திரு. கே. பாலச்சந்திரன்

● இந்நூலை உவந்தேற்று இலக்கியத்துறையில் நான்-நீடு நின்று நிலைக்க- பக்கபலமாக இருக்கும் என் அன்பு வாசக நேயர்கள். அனைவருக்கும் அனந்த நன்றிகள்!

—யோகா பாலச்சந்திரன்

இந்நூலிலுள்ள சிறுகதைகள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழில் வெளிவரும் ஆயிரக்கணக்கான கதைகளிலிருந்தும் வேறுபட்டிருப்பதைக் காணலாம். சமுதாய வளர்ச்சியின் ஒரு காலகட்டத்திலேயே இத்தகைய கதைகளை எழுத முடியும்; வெளியிட முடியும். தமிழ் நாட்டின் பின்தங்கிய பொருளாதார, சமூக அமைப்பு இத்தகைய கதைகளை தற்போது ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கலாம்; அது வியப்பல்ல. குழுதம், விகடன் துணிச்சலான கதைகளென ஆபாசக் கதைகளையே தருகின்றன; இக்கதைகள் அத்தகையவையல்ல.

நாம் பெரும்பாலும் ஆண் தலையெடுத்த சமுதாயத்தில் ஆண்கள், பெண்களின் உணர்வுகளை எழுதுவதையே படிக்கிறோம். இக்கதைகளில் பெண்களின் மன உணர்வுகளையும், உளைச்சல்களையும், துன்பங்களையும் பெண் எழுத்தாளர் ஒருவர் துணிச்சலாக எழுதியுள்ளார்; இன்றைய சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவரித்துள்ளார். பெண்களின் விடுதலை உணர்வு, குடும்பப் பிணைப்பு, மத்திய கிழக்கு பணிப்பெண் வேலை, குடும்ப பற்றுப்பாசம், மதுவால் பெண்கள் அடையும் துன்பங்கள், பெண்களின் துணிச்சலான முற்போக்கான முடிவுகள் ஆகியவை யாவும் கதைகளில் ஊடுருவி நிற்கின்றன. கதை அமைப்பு, யாழ்ப்பாண கிராமிய சொல்லாட்சி, மன ஓட்டங்களை எழுத்தில் வடிக்கும் முறை ஆகியவையும் புதுமையாகவே உள்ளன.

'கற்பெனப்படுவது, கனவுக்குழந்தை' ஆகிய இரண்டும் மரபாக வழிவந்த எண்ணங்களையெல்லாம் உடைத்தெறியும் எல்லைவரை சென்றுள்ளன. அவற்றில் பொய்மை எதுவுமில்லை. ஆயினும் இக்கதைகளை எழுதுவதற்கும் வெளியிடுவதற்கும் துணிச்சல் வேண்டும்.

திருமதி யோகா பாலச்சந்திரனின் பரந்த சமூகவியல் அறிவும் துணிச்சலும் நேர்மையும் பெண் விடுதலை வேண்டும் வேட்கையும் புதிய கிராமியத் தமிழ் நடையும் பாராட்டிற் குரியன.

செ. கணேசலிங்கன்